

În colecția **ENIGMA** au apărut:

Maurice Leblanc
SECRETUL TRIUNGHIULUI NORMAND
Josephine Tey
FIICA TIMPULUI. BRAT FARRAR
Dorothy Sayers
CELE CINCI PISTE FALSE

„Ai vrea să-ți descriu totul în detaliu, ai vrea să știi dacă a țipat sau ceva de genul ăsta, dacă i-am tăiat mai întîi brațele sau picioarele, nu? Ești prea curios, cititorule, n-ai decît să mergi și să vezi, nu-i prea departe, n-ai decît să scormonești puțin pămîntul, ea te-așteaptă, nu va mai mișca, de-acum nu va mai excita pe nimeni.“

CEI PATRU FII AI DOCTORULUI MARCH

„Acest roman al tinerei scriitoare franceze Brigitte Aubert este o veritabilă reușită. Totul se află aici: ton, formă, *suspense*, pînă la finalul demn de cei mai buni autori ai genului.“

LE FIGARO, 29 iunie 1992

EDITURA UNIVERS

Enigma serie nouă nr. 5

ISBN 973-34-0333-4

LEI 3330+70 TL = 3400

BRIGITTE AUBERT

CEI PATRU FII AI DOCTORULUI MARCH

COLECȚIA ENIGMA

EDITURA UNIVERS

Coperta de: MIHAI MĂNESCU

Redactor: DIANA BOLCU

BRIGITTE AUBERT
LES QUATRES FILS DU DOCTEUR MARCH

BRIGITTE AUBERT

CEI PATRU FII AI DOCTORULUI MARCH

Traducere de: IRINA LIȘCA

București, 1995
Editura UNIVERS

ISBN 973-34-0333-4

1

Deschidere

Jurnalul asasinului

Prima oară... Nu, mai întîi, aş vrea să vă spun bună ziua. Bună ziua, dragi prieteni. Dragi prieteni noi. Bună ziua, drag jurnal secret. Bună ziua, dragă eu ascuns care hotărăşti astăzi să-mi povesteşti propria-mi viaţă şi pe aceea a familiei noastre.

Dar marea mea plăcere este să vorbesc mai ales despre „chestia aia".

Prima oară, aveam... n-are rost să vă spun vîrsta exactă, să zicem că eram copil. Un copilaş drăguţ. Iar ea era o fetiţă. Purta o rochie roşie de acril, un roşu aprins. Ştiam că acrilul arde al naibii de bine, ca o torţă.

Cînd i-am dat foc rochiei, a ţipat, apoi a ars. Am privit-o cum arde, pînă la capăt. Se umflase toată, iar ochii îi ieşeau din cap. Cu toate că eram doar un puşti, îmi amintesc perfect şi acum. Căci eu dintotdeauna am avut o memorie excelentă.

Mă simţeam în al nouălea cer, văzînd-o cum arde. Ştiam că va muri. Asta îmi făcea mare plăcere. Şi acum îmi face mare plăcere. Să ofer moartea. Moartea.

Așa s-a întîmplat prima dată. Apoi a venit Mama și m-a luat în brațe. Mama ne iubește pe toți foarte tare. E foarte drăguță, foarte blîndă. Plîngea. M-am întrebat dacă plîngea pentru că știa.

Nu voiam s-o necăjesc pe Mama.

M-am smuls din brațele Mamei, avea brațele lipicioase, transpirate. M-am îndepărtat, ea a rămas acolo plîngînd. Apoi m-am întors cu ceilalți. Mama stătea ghemuită, încă plîngînd. N-a spus nimic. Și n-a scos o vorbă nici atunci cînd am făcut-o din nou.

Trebuie să povestesc. Dorința de-a o spune nu-mi dă pace. Am făcut-o de mai multe ori. Tu știi, dragul meu jurnal secret, că-mi face mare plăcere, tot mai mare plăcere să ucid și acum. Ei spun că asta-i rău. Că-i rău să faci rău. Ce știu ei? E bine să faci rău. Chiar foarte bine, îmi place asta.

Oricum, nu mă pot opri. Nu c-aș fi nebun, ci pentru că așa vreau: sînt mult prea nefericit cînd mă abțin. Sînt obligat s-o fac.

Dar acum trebuie să fiu atent. Pentru că sînt mare. M-ar lua cu ei. Și Mama nu s-ar mai putea opune. Mai ales c-a-mbătrînit și s-a-ndobitocit.

Rîd la gîndul că cineva mi-ar putea citi însemnările. Le ascund bine. Sînt destui care-și vîră nasul în treburile altora. Dar vai de ei. Atenție, curioșilor, feriți-vă, dușmanu-i la pîndă!

Nu-s atît de prost, scriu numai cînd sînt singur. Și n-am de gînd să mă descriu. Să-mi spun numele sau alte detalii. Nu, nici un semn de identificare. Sînt ca un cadavru pe care trebuie să-l ascunzi în cel mai dosnic ungher al unei debarale.

Știu că-i periculos să scriu tot. Dar simt nevoia s-o fac. Nu mai vreau să păstrez toate astea doar pentru mine, și-apoi... Simt nevoia să vorbesc despre noi, despre familia noastră.

Să mă identifice... n-ar putea.

Nu pot vorbi nimănui. E firesc, pentru că eu sînt nimeni. *Memoriile lui Nimeni*, e nostim, ca titlu.

Sîntem patru în familie. Patru băieți. Tata e medic. Noi sîntem Clark, Jack, Mark și Stark. Mama s-a amuzat numindu-ne așa. Semănăm toți foarte tare. E normal, pentru că sîntem gemeni, ca să zic așa. Da, ne-am născut toți în aceeași zi. La vremea respectivă, am fost vedetele de pe prima pagină a tuturor ziarelor. Patru băieți frumoși. Sîntem voinici, bruneți, cu părul creț, cu mîini mari. Semănăm cu Tata. Mama-i măruntică: ea are pielea roz, păr șaten neîngrijit, cu rămășițe blonde de la vopsit, ochi albaștri. Ca și Tata. Toți avem ochii albaștri. Noi sîntem o familie unită.

Eu știu că dacă te specializezi în ceva, ei reușesc să te depisteze. Eu, însă, omor pe oricine, cu orice. Nu sînt un maniac. Important e ca ele să moară. Cînd își dau duhul, trebuie să mă abțin să nu explodez de bucurie, să nu țip de plăcere. Tremur tot. Chiar și-acum, gîndindu-mă la asta, îmi tremură degetele.

Clark vrea să facă medicină. Jack este la Conservator, Mark este stagiar pe lîngă un avocat. Stark își pregătește lucrarea de diplomă în electronică.

Iar eu sînt unul dintre ei.

Și am mîinile pătate de sînge.

Asta mă amuză. Numai asta mă amuză. E ca un joc. Găsiți greșeala. Sînt trăsnet de bine imitat.

Clark face parte din echipa de fotbal a facultății de medicină. E foarte puternic, brutal, bine legat, adevărat taur. Pe cînd Jack, timid, visător, nu-și iubește decît pianul. Mark, dimpotrivă, este calm și serios. Curat. Vrea să devină jurist, nu-i place să glumească. În fine, Stark e țicnit. Țîfnos, aiurit, distrat. Un zănatic. Lucrează la circuite de informatică, niște chestii pe calculator.

Are fiecare camera lui. Are fiecare obiceiurile lui. Maniile lui. Și, cînd ne privește, Mama pare a ne iubi pe toți la fel. Eu o iubesc mult pe Mama. Cel puțin, așa cred. Nu-i chiar atît de important să iubești.

Timpul trece repede. Trebuie să-l pun bine, să-l ascund. Ia să vedem... A, da! Tata trebuie să se-ntoarcă: e ora 19,42. Mi-a făcut bine să vorbesc cu tine, dragul meu jurnal. Mă simt mai liniștit.

Jurnalul lui Jeanie

Nu-i cu putință, nu pot să cred. Mă tot gîndesc la acele însemnări, m-au întors pe dos.

Sînt singură, în camera mea, s-au culcat cu toții... Făceam ordine în camera ei. Ea era jos. Se uita la televizor. Am vrut să văd cum îmi stă cu haina. E stupid, de acord, dar și să ai o haină de blană cînd nu ieși din casă e o tîmpenie, nu? Iar ea, de cînd a avut atacul, nu iese deloc. De-asta au avut nevoie de-o bonă, ca ea să nu se obosească. Mantoul îmi venea bine, puțin cam mic. Cam scurt. L-am scos, m-am uitat dacă poate fi lungit. Știu că-i o prostie, din moment ce nu era al meu. Nu știu, a fost un gest mașinal. Era ceva în tiv. M-am uitat. Era asta. Grozăvia asta. Am pus totul la loc, exact cum a fost. Dacă-și dă seama c-a umblat cineva...

Am coborît. Erau acolo cu toții. Domnul Samuel mi-a spus să aduc brandy. Cît poate să bea! Iar ea tricota și rîdea de una singură. Eu cred că-i un pic sărită. Cei patru se uitau la televizor. Era îngrozitor să știi chestia aia și să-i vezi liniștiți, în fața televizorului. Ce-o să fac oare?

O să-i fac să mă dea afară, asta voi face. Dacă mă bag unde nu-mi fierbe oala... Totuși, trebuie făcut ceva. Dar să dai pe cineva pe mîna copoilor... Nu

pot. Nu poți face asta după ce ai stat doi ani la pîrnaie.

Nemernicul, scîrnăvia dracului! Sînt înnebunită de frică. O să-și dea seama că i-am descoperit secretul și-o să mă omoare. O să-mi dea foc, o să mă pună la centrifugă, am încuiat ușa, răsucind cheia de două ori. Slavă Domnului că nu mă prea bagă-n seamă. Aud pași. Alarmă falsă. Trebuie să mă gîndesc. Mai întîi, să aflu cine e. Nu, nu. Să-nchid ochii. Să nu mă mai gîndesc la nimic. Fie ce-o fi. Nevăzut, necunoscut.

Dar nu pot sta așa, fără să știu. De ce-oi fi venit în fundătura asta de nenorociți? De acord, nu puteam rămîne acolo, după cele întîmplate. E clar că n-am noroc. Măcar de-aș arăta „jurnalul" ăsta doctorului. Să decidă el... să mă dea afară, ca să mă-nvețe minte să-mi mai vîr nasul în rufele lor murdare. Am să dorm acum.

Jurnalul asasinului

Astăzi am să vorbesc despre Jack. Jack e blînd, cu privirea piedută, cam taciturn. Roșește tot timpul. Îl preocupă fetele, dar nu-ndrăznește să le vorbească. Nu are prieteni. Ascuns, închis, complexat. Profil potrivit pentru un ucigaș. Judecați și voi. Compune cîntece. Triste. E drăguț cu Mama. Și cu Jeanie (servitoarea). O fată de treabă, cred. Bea cam mult. Dar e serviabilă.

E ceva timp de cînd stau liniștit. Cred că o voi face curînd. Trebuie să găsesc pe cineva. Mă gîndisem, chiar, la Jeanie. Dar e prea aproape. Nu vreau să stîrnesc bănuieli. Nu-s așa de prost. Trebuie să găsesc. Și încă repede. Dar pe cine?

Jack e înalt. Are 1,95. E subțire, cu părul destul de lung. Poartă eșarfe colorate și are veșnic o carte

sub braț. Cînd era mic i se spunea „fetița“, dar, cu toate astea, e bine legat. Toți sîntem bine legați. Atît despre Jack.

(Sînt preocupat.) Clark, și el, bine-nțeles, e foarte înalt. Cu musculatura lui impunătoare, pare un gigant. Vorbește tare, se mișcă-ntruna, sare la bătaie una-două. Nu, nu-i un refulat, a, nu! Dar nu știi niciodată ce-l poate enerva. Cred că dacă vreun curios nătîng mi-ar citi vreodată însemnările, și-ar stoarce creierii degeaba, n-ar descoperi nimic.

„Eu sînt un ucigaș, nu un imbecil.“ Îmi place foarte tare fraza asta.

Mama bate-cîmpii din ce în ce mai rău. Hapurile ei o abrutizează complet. Tata e mereu distrat. Ca și Stark. Stark savantul. Îmi place să vorbesc despre noi. Îmi place să mă gîndesc la noi. Îmi place să mă gîndesc la unul dintre noi. Bine ascuns, zîmbitor. Politicos. Asasin. Îmi place să-mi spun asta: asasin.

Mama vrea să-i facem o vizită mătușii Ruth. Stă cam departe. S-ar putea ca pe drum să găsesc cu ce să mă distrez.

Jurnalul lui Jeanie

Au plecat dis-de-dimineață. La prînz or să mănînce la mătușa lor.

Am urcat la Bătrînă, m-am dus la mantou și-am văzut că va-ncerca s-o facă în timpul călătoriei. Bătrîna e-n baie, fredonează.

Trag cu urechea, să m-asigur că totu-i în ordine. Nu se știe niciodată. Sărmana femeie... Altceva decît coana Ficks. Ce scîrbă! Cu tot bănetul ăla aruncat peste tot. Atîta bănet sub nasul meu... Ce naiba, nu sînt de lemn!

Ar trebui întreruptă călătoria lor. Doctorul nu vine acasă diseară. Se duce la un recital de poezie.

Recital de poezie! Da' nu-i treaba mea. Băieții au telefonat că se-ntorc abia mîine, s-au oprit pentru că plouă cu găleata. Acum or fi ajuns pe la Demburry. Precis se vor opri acolo să ia o gustare.

Oh, Isuse, Isuse! Nu-i cu putință, trebuie făcut ceva! Degeaba-mi tot repet că-i adevărat, nu-mi intră-n cap treaba asta. Nu poate fi Jack, el e așa de drăguț. Iar huiduma de Clark e prea brutal, prea sărac cu duhul. Cu toate că asta nu-nseamnă nimic: și Michèle era săracă cu duhul, da' le-a tăiat beregata celor trei copilași ai ei...

Sigur e vorba de-un bolnav.

Faptul că-i drăguț și-așa mai departe... Dar ochii? Cum de nu se trădează cînd se uită la tine? Nici nu mai îndrăznesc să-i privesc pe băieți în ochi, mi-e teamă ca nebunul să nu citească în ochii mei că știu ceva. Și totuși. Totuși, totuși, eu o să-mi ies din minți, nu ei. Și cînd mă gîndesc c-aș putea trăi departe de toate astea, aș putea trăi cu un băiat cumsecade, un tip ca lumea, la mii de kilometri de-aici. Sînt tînără, sînt drăguță, de ce mi-oi pierde timpul în șandramaua asta de ucigași? Nu-mi mai arde nici să glumesc. Mi-e o ciudă teribilă. Pur și simplu nu trebuie să mă mai gîndesc la treaba asta.

Jurnalul asasinului

Gata. E bine. Am făcut-o.

Îmi amintesc perfect. De la-nceput pîn-la sfîrșit. Aseară ne-am oprit la Demburry. Ploua cu găleata. Eram frînți. Am întins scaunele ca să dormim. Ne-am dus să mîncăm. Era acolo o fată. Drăguță. Singură. Singură, la o masă. Am glumit. Clark a invitat-o la masa noastră. Fata a refuzat. Îmi plăcea foarte tare. Avea pe vino-ncoa'. Stark a zis că nu mai plouă. Am

plecat. Ne-am culcat. După cîteva minute dormeau toţi. Unul dintre ei s-a ridicat încet. Foarte încet.

M-am dus la o cabină telefonică. Am cerut barul. O vedeam pe fată prin geam.

Mînca un hot-dog. Patronul a chemat-o. Am invitat-o la un pahar. M-a întrebat cine sînt. I-am spus. A întrebat de unde sun. I-am spus. S-a uitat pe geam şi a rîs. Cîştigasem.

A plătit, a ieşit, o aşteptam la colţul străzii. S-a pornit din nou ploaia. Foarte tare. Am alergat. Ne-am adăpostit sub o poartă. Loc întunecos. E linişte, în oraşele mici, seara. Nimeni pe străzi.

Am băgat uşor mîna în buzunar, am apucat şurubelniţa, ne-am sărutat, ne-am mîngîiat puţin, m-au trecut fiorii. Ea mi-a atins..., m-a atins cu mîna ei udă de ploaie, i-am înfipt toată şurubelniţa în burtă, pînă la mîner. I-am apăsat gura pe umărul meu, îi simţeam dinţii, i s-a crispat tot corpul, o ţineam strîns. I se încleştase mîna pe mine, era plăcut. Am juisat în mîna ei şi-apoi a murit. I-am dat drumul.

A căzut. Mi-am ridicat gulerul. Am şters şurubelniţa de fusta ei. Am plecat. M-am întors la maşină. Unul dintre ei mi-a zis: „Ce e?" I-am răspuns: „Am făcut pipi." Era întuneric beznă. Dimineaţa am plecat şi iată-ne acasă.

Sînt foarte bucuros.

Abia aştept să citesc ziarele ca să văd cum merge ancheta! Nu-s tîmpit. Nu vor găsi nimic. Şurubelniţa am aruncat-o. Sînt curat. Ca nou. Un îngeraş.

Mama trebuie să fi simţit ceva. M-a privit şi a oftat. Biata mea Mamă. O iubesc. Un pic.

Şi Jeanie era ciudată. Probabil era beată. A făcut puşcărie. Ea crede că nimeni nu ştie, dar eu am aflat. Şi mai ştiu şi altceva despre ea. Odată, cînd se credea singură (Tata o dusese pe Mama la cardiolog, iar eu eram aici, în camera Mamei, îi

priveam rochiile), am auzit-o vorbind la telefon. Zicea că trebuie să se ascundă. Se temea de poliţie. Vorbea de o cucoană Ficks, o „tîrfă plină de parale". Îi spunea persoanei de la celălalt capăt al firului să nu cumva să-i scrie, să n-o caute deloc. Cred că băuse. M-am gîndit. Cred că-i o hoaţă. De altfel, aparent nepăsător, sînt cu ochii pe ea. La noi în casă hoţii nu-s văzuţi cu ochi buni.

Dar astăzi sînt prea mulţumit ca să fiu aspru. Iar dacă avem şi cartofi prăjiţi la masă, va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Vă sărut pe toţi, imbecili care n-o să mă citiţi niciodată.

Jurnalul lui Jeanie

A făcut-o. A făcut lucrul acela.

Au mîncat toţi cu poftă. Pregătisem pui cu cartofi prăjiţi. Ea mi-a zis ce să gătesc. Ea... Pentru treaba aceea, pentru el, pentru monstrul ei! Ea ştie cine e şi-l iubeşte, îl răsfaţă. El spintecă fete, iar ea-l îndoapă cu cartofi prăjiţi!

O, dar-ar Dumnezeu să moară! Toţi patru. Într-un incendiu. Eu o să dau foc şandramalei. Cred că n-am fost niciodată mai înspăimîntată ca atunci cînd mi-am văzut numele pe hîrtiile unui nebun. Ale unui nebun care mă urmăreşte pentru că sînt hoaţă. Dar el... asta-i prea de tot!

Trebuie să mă duc la poliţie. O să le spun de omor. Or să facă o anchetă. Asupra lor. Asupra mea. O să fiu în siguranţă. La răcoare. Pentru doi sau trei ani. Sau poate mai mult, pentru că sînt severi cu recidiviştii. Liniştită, ce mai? Nu pot face nimic. Asta mă enervează. Sînt legată de mîini şi de picioare. Iar acum, el ce-o să facă? Cîte o să mai ucidă?

De cîte ori urc acolo, inima-mi bate să-mi spargă pieptul. Am impresia că-i în spatele meu, că ridică mîna, mă voi întoarce, cuţitul se va înfige în gîtul

meu și-i voi vedea ochii de dement. Ochii lui Clark, sau ai lui Mark, sau ai lui Stark, sau ai lui Jack. Ochii amatorului de cartofi prăjiți. Amatorul de cartofi prăjiți, e o pistă, asta...

Mă gîndesc. Păcat că se aseamănă atît de mult.

Lui Clark îi plac cartofii prăjiți. De asta sînt sigură: ciupește mereu, încă din bucătărie. De altfel, de-ndată ce mă-ntorc cu spatele, toți șterpelesc din frigider, de parcă n-ar fi înfulecat destul la masă! Toată ziua după cumpărături. Și dimineața cine aruncă cutiile de lapte goale și ambalajele de la cereale? Bravo, ați ghicit.

Unde-am rămas? Cartofi prăjiți, Jack a luat de două ori, ba nu, de trei ori. Îi mănîncă cu ketchup, cu înghițituri lacome. După care, ia o poziție visătoare de tip care meditează la un concert plin de înflorituri, dar care bagă-n el pînă nu mai poate! Stark a exclamat: „Strașnic, cartofi prăjiți!" Și-a trosnit degetele și a sărutat-o pe maică-sa. Pentru a-i mulțumi? Mark era mai rezervat. Dar s-a servit și el de mai multe ori. A băut și vin. Ceea ce nu face de obicei. Poate ca să-și ascundă gusturile, treaba aceea? Poate că joacă-ntruna un rol în caz că... A băut vin. Pentru a sărbători ce? A fost și doctorul, o dată, mulțumit. Rîdea. I-o fi plăcut, ieri, recitalul de poezie!

Șleahtă de-mpuțiți. Aș bea ceva tare. Dar mi-e frică să cobor. Sînt sigură că noaptea dă tîrcoale peste tot, cu gînduri necurate-n scăfîrlie. Gînduri necurate-n mîini. Mi se zbîrlește părul. Ce-aș mai bea puțin gin!

Jurnalul asasinului

Mă plictisesc. Nu se mai vorbește despre fată în ziare. Cum sîntem în vacanță, ne-nvîrtim prin casă, fără rost. Ne petrecem întotdeauna vacanțele

împreună, ca o familie unită. Mama-i mulțumită, îngînă o melodie, tricotează, îmi zîmbește cu un aer trist.

Tata nu-i niciodată acasă. Clark zice că are o amantă. Mark face pe pudicul. E un prefăcut Mark. Jack cîntă la pian și scrie cîntece. Stark meșterește tot timpul în camera lui. Sîntem cuminți. Ne uităm la televizor. Jeanie spune că televizorul te tîmpește. Oricum, ea nu riscă nimic.

Jack i-a zis Tatei că eram la Demburry în seara crimei. Clark a confirmat și a zis c-am avut noroc. C-am fi putut da noi de descreieratul ăla. Stark a zis că o văzusem pe fată la bar, iar Mark a zis că era seducătoare. Eram cu toții mîhniți. Eu rîdeam în sinea mea. Mă uitam la mutrele lor de-nmormîntare și rîdeam.

Dar care eram eu? Care eram eu?

Căutați mult și bine, neputincioșilor! Nu-s atît de prost, nu veți ști niciodată.

Jurnalul lui Jeanie

Ar fi de-ajuns să iau aceste însemnări și să mă duc la comisariat. E simplu. Oh, Jeanie, Jeanie, nu ești decît o curcă plouată, o cîrpă, o criminală!

În acest moment beau prea mult, trebuie să mă opresc. Mai ales că ginul ăsta de la solduri e scîrbos.

Sînt toți acasă, tolăniți în fața blestematului de televizor! Ăștia nu-s cuadrupli, sînt siamezi! Veșnic nedezlipiți, puștani ce urmează să-mplinească 18 ani! Mă-mpiedic mereu de ei, apar unde nu te-aștepți, am impresia că unu-i în dreapta mea, dar apare din stînga și de fiecare dată tresar. Cît despre ea, tricotează toată ziua. Doctorul are mult de lucru. Cînd vine acasă e ursuz, cere de mîncare. Acum am treabă pînă peste cap. Toți vor cîte ceva și doctorul

a zis că i se pare că brandy-ul dispare cam repede. Trebuie să fac o pauză.

Povestea asta nu-mi iese din cap. Mă-nnebunește. Dar poliția ce face? O adunătură de incapabili! Buni doar să bage la pîrnaie fete amărîte! Ar trebui să pun mîna pe șurubelniță, da! Să-i dobor pe toți și să le șterpelesc biștarii. Vorbesc prostii.

Trebuie s-ascund caietul ăsta. Nu se știe niciodată, dacă vine să cotrobăie pe-aici. Ar fi mai simplu să nu scriu, dar nu pot ține asta pentru mine. Scriindu-le, lucrurile devin mai clare. În celulă, cu Martha, notam tot ce ni se-ntîmpla, cum trecea timpul și altele de soiul ăsta. Ia să fac puțin ordine. Trebuie să mă gîndesc, asta trebuie să fac, să recitesc ce-am scris, să trag concluzii. Recitesc ce-am scris.

Mai întîi, am impresia că-și alege victimele numai dintre femei. E un indiciu. În sfîrșit, vorbește despre două femei omorîte. O fetiță și o tînără atrăgătoare, o fată care-i plăcea...

Oare eu îi plac? Cu siguranța nu. Nu-s sexy, nu-s aranjată, sînt mai degrabă genul de fermieră neatrăgătoare, neexcitantă... Cu toate că... Dar stop, asta ține de trecut. Vreau să zic că de fapt am impresia că nu-s genul lui de cadavru. Asta-i pîn' aici.

Acum ar trebui să citesc niște cărți despre nebuni. Cum aveau la bibliotecă, acolo. Iată o idee bună. Să-nțeleg de ce face el asta. Să prevăd ce va face. Dac-aș reuși să-l împiedic, n-ar mai fi nevoie să amestec copoii în povestea asta.

Ei bine, nu! O să m-apuc să îngrijesc un nebun în loc să-mi fac bagajul? Jeanie dragă, nu ești sănătoasă! Nu știu ce să fac. Sînt dezorientată. Fata din serial repeta mereu asta: „Sînt dezorientată, Andy, iubitul meu“. Ei bine, și eu, scumpo!

O să fumez un chiștoc... scuze, milady, o țigară.

Jurnalul asasinului

Vacanța asta nu se mai termină. Astăzi m-a apucat iar. Am ieșit să văd dacă găsesc ceva interesant.

E o fată care locuiește alături, dar nu prea-mi place. Este genul cuminte, cu codițe, cam tînără pentru mine. Acum sînt bărbat, nu mă excită să omor copii.

Prefer fetele de vîrsta mea. Astea știu bine ce caută. Îmi amintesc de cea de la Demburry.

Cînd dorința e presantă, îmi iau cuțitul și mi-l trec pe deasupra, pînă cînd mă simt mai bine. Într-o zi o voi omorî pe una așa. Voi lua cuțitul și i-l voi înfige cu toată puterea. Tot sîngele îi va țîșni pe gură. Îmi place să mă gîndesc la asta.

Mama pare tristă. N-o bagă nimeni în seamă.

Mark își scrie teza. Clark repetă pentru examen. Stark meșterește la un ordinator. Jack compune un concert. Tata e mai mult absent și miroase a parfum. Dar eu nu-mi pot petrece viața consolîndu-mi mama.

Mîine e aniversarea noastră. Vom primi o mulțime de cadouri. Eu știu ce va fi, un cadou frumos, un cadou foarte frumos, „o bucățică bună“ cum zice Tata cînd privește fetele pe plajă.

Nu ca Jeanie. Fata asta nu-i prea grațioasă și-i mereu beată. Nu-nțeleg de ce o mai ținem. Cînd voi avea o familie, voi angaja numai fete drăguțe să servească la masă, bine făcute, zîmbitoare. Nu hoațe scăpate din pușcărie.

Trebuie să găsesc ceva hazliu pentru această aniversare, ceva să mă prăpădesc de rîs cînd vom ajunge la tort și o vom felicita pe Mama. Am o idee. O idee grozavă, al naibii de suculentă. La revedere, jurnal drag, am treabă.

Jurnalul lui Jeanie

Ce idee oribilă o mai coace?

S-au dus toți la cinema. Sînt singură cu Bătrîna. Fetița cu cozi, asta trebuie să fie Karen, a lui Blint. Ar trebui să le dau un telefon și să le spun. Să zic: „Scuzați-mă, am greșit numărul" înainte ca eu să-mi turui aiurelile, iar ei să sune la spitalul de nebuni.

Oare „ideea" aș putea să fiu eu? Nu, din fericire eu nu-i sînt pe plac. Scîrnăvie vicioasă. Noroc că mă găsește prea urîtă... Da' pe el s-a văzut? Pentru că toți patru, nu că zic, dar în afară de mușchi, vax... Patru animale frumoase, ca jigodia lor de tată.

Ar fi trebui să merg cu ei, să le stau în coastă, să-l împiedic s-o facă. Sînt complice, asta sînt, ca tipul din *Holocaust* care pretindea că lagărul de concentrare pe care-l conducea era un centru de recuperare prin muncă, brrr, sînt ca el! Tot ginul îmi vine pe nas, e oribil. Lașă ce ești, Jeanie, trivială și bețivană, nu ești în stare să-mpiedici un dement să omoare toate fetele care-i cad în mînă... Mă dezamăgești, fata mea, mă dezamăgești, mă dezamăgești.

Jurnalul asasinului

Bună ziua! Mama face o prăjitură. Tata a telefonat: va întîrzia la masă. Sigur cumpără ceva pentru noi.

Azi-dimineață, fetița de-alături mi-a zis „Salut". Pare vicioasă și nesănătoasă, cu zîmbetele ei perfide. Genul de tîrfuliță „care sucește mințile bărbaților", cum zice Tata. N-aveam timp de ea, dar mă voi gîndi serios la asta. Pentru ce-am gîndit eu, nu mai e valabil. Au plecat la țară cu bebelușul. Păcat.

Sînt prost dispus azi. Grasa de Jeanie mă calcă pe nervi cu purtarea ei de spioană împuțită. Trebuie să-l montez pe Tata să-i dea un șut în fund. Ieri, cînd servea, duhnea a alcool. Mă deprimă, cu ochii ei roșii. Mie-mi plac oamenii veseli. Trebuie să mă car. Pe curînd, iubitul meu carnețel, dragul meu eu de hîrtie.

Jurnalul lui Jeanie

Gunoiule. Încearcă numai să mă dai afară! Copilașul... ăsta trebuie să fie micuțul Beary.

Au avut o aniversare frumoasă, nenorociții. Înecați în cadouri. Dacă așteptau să le mai dau și eu ceva... Mizerabilii... Tatăl a sosit tîrziu. Tare-aș mai vrea să-i văd moaca putorii lui. Porcul, umblă după curve în timp ce monștrii lui asasinează tot cartierul. Mă enervează stiloul ăsta care zgîrie hîrtia.

Trebuie să-mi vin în fire. Îmi privesc mîna scriind aceste cuvinte și mă străduiesc să scriu frumos și să-mi exprim bine gîndurile.

Acum e mai bine. Jeanie, fata mea, trebuie să faci un plan de acțiune. Primul punct: fetița Karen. (E-adevărat că e soi rău, puștoaica.) Întrebare: cum s-o salvez? Răspuns: rămîne de văzut. Bravo, plan de acțiune nemaipomenit, Jeanie, mă uimești.

Astăzi, pe cînd citeam, cineva a urcat pe scară. Dintr-un salt am fost în sala de baie și m-am apucat s-o frec, era curată ca oglinda atunci... Dar n-a intrat nimeni și tocmai asta mă sperie. Mă-ngrozește.

M-am hotărît ca acest jurnal să servească de mărturie. Voi nota tot ce se-ntîmplă. Pînă-l voi putea pune cu botul pe labe pe acest pui de c... Nu, fără grosolănii, frumos și elegant: Jeanie, fata mea, te declar Sherlock Holmes și, pentru început, nu mai fuma ca o locomotivă.

Deci, s-o supraveghez pe Karen. El nu va-ndrăzi în prezenţa mea. Cel mult o să-mi dea foc, dacă pentru şurubelniţă nu-s destul de arătoasă. Orice-ar fi, am să văd cine-i dă tîrcoale fetei.

Mă-ntreb... dar dacă era o glumă? Nu. Ziarul a scris despre asasinatul din Demburry abia a doua zi după întoarcerea lor, iar eu ştiam deja din însemnările lui. Tare-mi vine să-mi cumpăr o puşcă. E zgomot în grădină. Mă duc să văd.

A trecut o umbră pe sub geam. Probabil vreun cîine. E miezul nopţii, trebuie să dorm. Nu se mai aude nici un zgomot. Precis era un cîine.

...

Karen e moartă.

Azi-dimineaţă a venit poliţia. Au găsit-o în grădină. La ghena de gunoi. Se pare că-i o priveliște îngrozitoare: nu poţi privi trupul. Era o pătură peste el, iar mama ei urla, niciodată n-am auzit asemenea urlete. Cînd a aflat, tatăl ei a leşinat. A găsit-o Bob, gunoierul. Şi-a vărsat şi maţele din el, apoi a strigat după ajutor, i-au făcut şi lui o injecţie.

Plouă. E stupid să observi că plouă, cînd o fetiţă tocmai a murit. Dar plouă. Mi-e frig. Aş vrea să mă car de-aici. Dar simt că trebuie să rămîn.

De ce treaba asta n-a scris-o? De ce, de ce, de ce?!! Frumoasă aniversare... Ce oroare! A avut-o, frumoasa lui aniversare.

De două ceasuri stau aici şi fumez privind cum plouă. Nu-i nici un zgomot prin casă. Toţi sînt în camerele lor. Aseară eram ameţită. Iar acum, Karen e moartă.

Bătrîna nu s-a clintit. Dă din cap şi mormăie. Tricotează o cuvertură pentru canapeaua din salon. Dar de fapt nu-i bătrînă. Doar 15 ani mai mult ca mine. Numai să nu fiu şi eu ca ea peste 15 ani!

Nu ştiu ce să fac. Ar trebui să pot vorbi cuiva. Unui preot? N-am încredere-n popi. Duhovnicul închisorii, ce mai pui de lele!

Mi-a fost o frică nebună cînd au venit poliţaii. M-au privit insistent, „Dac-aţi văzut ceva, a zis unul înalt, trebuie să depuneţi mărturie. – N-am văzut nimic. – Bun, atunci cu atît mai rău..." Nu prea miroase-a bine. Dacă fac verificări, m-am ars.

2

Poziții

Jurnalul asasinului

Cred că cineva-mi citește însemnările. Dacă acum mă citești, oricine-ai fi, păzește-te. Păzește-te, pentru că nu-mi vei scăpa.

Prea iubitul meu jurnal, nu ți-ar plăcea să fii privit fără permisiunea mea, să-ți atingă alte degete cerneala și hîrtia, mîini murdare să mîngîie amintirile mele înscrise pe tine. Prea iubitul meu jurnal, te strîng cît pot de tare lîngă mine, lîngă... mea. Nimeni nu te va atinge.

Astăzi sînt mulțumit, foarte mulțumit. Am pus toporul în garaj, e curat, lucește.

Toată lumea din cartier smiorcăie. Spun că-i o crimă de sadic. După ce-a murit, i-am înfipt coada toporului și am împins-o cît de adînc am putut.

Dacă acum mă citești, cineva privește poate peste umărul tău. Poate că sînt lîngă tine și poate c-o să-ți tai beregata. Ha, ha, ha!

Azi-noapte, cînd am trecut prin grădină, am văzut-o pe Jeanie la geam. Mereu te uiți unde nu trebuie, nu-i așa, Jeanie...

Fetiței i-am bătut ușor în fereastră. Ea s-a ridicat, a venit, cu ochii strălucind. Pieptul îi sălta sub nasul meu, în cămășuța-i de noapte...

Mama ne-a dăruit niște bleizere frumoase, bleu-marin cu nasturi aurii. Jack a cîntat la pian, noi am aplaudat.

Am cîntat *Happy birthday to us* și m-am gîndit la Karen. După ce-am suflat în lumînări, m-am hotărît.

Mă irită gîndul că cineva ar putea să mă citească.

Jurnalul lui Jeanie

Poliția a revenit. I-au interogat din nou pe toți, dar și pe mine. Cred că se-mpotmolesc. Mama lui Karen plînge-ntruna, o vecină îi face treburile. Eu nu plîng, mi-au secat lacrimile. De mai bine de zece ani nu mai plîng.

Dimineață, în timp ce curățam cartofi, am încercat să mă gîndesc. Nu-nțeleg cum a ghicit că-i citesc porcăria asta pe care-o numește „jurnalul" lui. Cînd mă gîndesc că se... cu el. Acum, o să-l mai citesc oare? Nu pot sta locului fără să știu ce coace. Pe de altă parte, fie că știu sau nu, tot nu pot face nimic.

Azi n-am băut nici o picătură. Îmi tremură mîinile. Îmi recitesc caietul, cred că-s nebună. Dacă-aș putea lua acele note să le fotocopiez... Ce tîmpită sînt! N-am decît să caut prin lucrurile lor și să văd cu al cui scris seamănă. Jeanie, fata mea, ești sublimă cînd vrei! Dar dacă el te vede cotrobăind prin lucrurile lui... Bun, și-apoi?

Să merg la poliție cu însemnările și un specimen al scrisului lui („specimen", asta-i ceva șic, Jeanie...). Numai că dacă merg acolo mă dau de gol cu cei doi ani ai mei și asta nu vreau, nu vreau să mă-ntorc acolo. Mai bine să crape puștoaice nevinovate.

Nu știu ce să fac. Mi-e frică să merg în cameră și să caut, pentru că probabil mă urmărește. Doi ani pe puțin: zgripțuroaica de Ficks va cere pedeapsa cea mai grea și cu cazierul meu... Aș putea trimite totul prin poștă...

E cineva la ușa mea. Sînt sigură de asta. Aud cum respiră. Îi aud respirația la ușa mea. Am încuiat cu cheia, nu-i nici un pericol. Nu mai aud nimic. Poate c-am visat. Unde aș putea ascunde acest caiet? Trebuie să-i găsesc o nouă ascunzătoare.

Mîine o-nmormîntează pe Karen.

Jurnalul asasinului

Azi am fost la înmormîntare. A venit chiar și Mama. Cimitirul este singurul loc unde mai merge, nu uită niciodată să ducă flori. Era multă lume și toți boceau. Ne îmbrăcasem cu bleizerele cele noi, frumoase și ne-am pus cravate. Nici unul dintre noi n-a plîns, sîntem băieți doar. Mama se sprijinea de Mark. Clark are o angină, tușea întruna, a trebuit chiar să se-ndepărteze puțin. Stark își privea pantofii plini de noroi, iar Jack își rodea unghiile. Tata era foarte demn, foarte frumos, a strîns mîinile celor îndoliați. Au aruncat pămînt pe sicriu. Și eu. Eu știam ce e înăuntrul lui. În ce hal era... Ce zici, cititorule, ești mulțumit, ți-ajunge pentru cîți bani ai dat?

Ai vrea să-ți descriu totul în detaliu, ai vrea să știi dacă a țipat sau ceva de genul ăsta, dacă i-am tăiat mai întîi brațele sau picioarele, nu? Ești prea curios, cititorului, n-ai decît să mergi și să vezi, nu-i prea departe, n-ai decît să scormonești puțin pămîntul, ea te-așteaptă, nu va mai mișca, acum nu va mai excita pe nimeni.

În orice caz, n-am să-i uit niciodată privirea; ce mai, a fost una dintre cele mai reușite. O aud pe

Mama, ne cheamă la masă. Mă duc să mă spăl pe mîini.

Jurnalul lui Jeanie

I-am servit la masă. Jeanie, vino, Jeanie, du-te... Doctorul a băut o sticlă de vin roșu, vorbea tare, tuna și fulgera împotriva comuniștilor! Nu văd legătura cu Karen.

Doamna era amabilă, mi-a lăudat friptura, cu înmormîntarea asta n-a avut timp să se ocupe de nimic. Amabilă? Încearcă să-și acopere monstrul, asta-i! Încă n-am băut nimic azi. Dar, la naiba, mi-e o sete de crăp, am dreptul la o picătură de brandy, morții îmi provoacă un gol în stomac, trebuie zahăr ca să-mi revin.

...

Am băut. Mi-e mai bine. O să-i șterpelesc jurnalul și-o să-l trimit la poliție. Apoi iau trenul de ora 12, direcția Sud. Adio, Jeanie. Vor pune potera pe urmele mele ca să mă aducă martoră... și un fermier beat o să-mi tragă un glonte-n cap. Nu, Jeanie, fără minciuni, te vor aduce ca martor și gata, dar s-ar putea și să nu te găsească. Între timp, sumedenie de fete cumsecade îți vor datora viața. Voi fi un salvator național. Jeanie Femeia-Minune, fata adorată a Americii! Brandy-ul ăsta face minuni, pe bune.

E cald, mă sufoc, am deschis toate ferestrele, dar crăp de căldură, cu tot vîntul care bate, asta mă enervează.

Jurnalul asasinului

Bună ziua! Vîntul s-a potolit, plouă. Plouă peste cimitir. Sînt destui morți în acest cimitir datorită mie.

Cel puțin patru. Plus unul. Patru tîrfulițe mai puțin pe pămînt. Polițaii s-au împotmolit. Nu mi-e frică de polițai. Caută-n zadar. Nici nu le trece prin cap să-i bănuiască pe exemplarii băieți ai doctorului, ei caută golani, vagabonzi, demenți. Ei cred că demenții poartă o lanternă roșie pe frunte, „atenție, dement!", copoiașilor, jăvruțelor, adulmecați bine pista, căutați, căutați, n-o să găsiți decît un băiat cuminte bine crescut, care n-a făcut rău în viața lui nici unei muște, n-a omorît în viața lui o muscă, Mamei nu-i place să faci rău degeaba. Cîini rîioși, adulmecați bine rahatul ucigașului, mici cadavre murdare aruncate prin unghere, nu veți găsi nimic, nu veți găsi nimic! Îmi place tare cîntecelul meu.

De cîtva timp, de cînd țin acest jurnal, nu mă mai gîndesc decît la asta. Înainte aveam lungi momente cînd uitam, dar acum, nu știu de ce, nu-mi iese din cap și asta mă enervează. Mai bine spus: vorbind despre asta, revăd totul și asta-mi ațîță pofta. Vacanța e prea lungă. Din fericire, curînd ne vom întoarce toți la treburile noastre. Deja e ora prînzului. O aud pe Jeanie zdrăngănind cratițele în bucătărie...

Azi-dimineață am văzut-o urcînd aici să deretice. Mi s-a părut c-a stat mai mult decît trebuie.

În fond, ar putea arăta bine, dacă s-ar aranja puțin.

Nu-mi dau seama de ce, dar pare a se ascunde de noi.

Să fii tu o iscoadă mizerabilă, Jeanie? Nu-ți doresc asta. Salut!

Jurnalul lui Janie

Ei bine, cred c-a sosit momentul să trec la procedura de urgență. Fuga. Mă car, salut băieți. „În fond, boarfa de Jeanie nu-i chiar atît de rea, nu mi-ar displăcea deloc să-i tai beregata stricatei ăsteia...". Prea puțin pentru mine. Adio, doctore Jeckyll, rămîi sănătos, sînt fete mai sexy ca mine de măcelărit. Sună la ușă. Mă duc să deschid.

...

Erau polițaii. Foarte politicoși. Asta-i o casă onorabilă. Cum pe Doamna o durea tărtăcuța, am făcut eu ceaiul. Uite ce-am ajuns, să ofer biscuiți polițailor. Glumește, Jeanie fato, cît mai poți. Mi-au pus întrebări despre seara omorului. Aniversarea căcăcioșilor. Au vrut doar să știe unde erau băieții, dacă o cunoșteau pe Karen.

Dea Dumnezeu ca mototolii ăștia să fie pe pista cea bună. Cum băieții erau în camerele lor, n-am îndrăznit să zic nimic. Poate că „El" stătea la pîndă și mă asculta.

Am spus că da, toată lumea o cunoștea pe Karen. Că văzusem o umbră prin grădină, dar că nu eram sigură. Probabil un cîine, am zis. Dar am precizat ora. N-au decît să-și facă meseria. Știu că nebunul mă urmărește și că se teme de mine. Trebuie să-mi fac rost de-o armă.

...

E ora 11 seara. Nimic de semnalat. N-a mai scris nimic astăzi. Monstrul dormitează.

Mark și-a reluat activitatea. Stark a plecat să cumpere piese pentru noua lui jucărie. Jack avea un curs de pian. Clark se antrenează pentru meciul de duminică. Doctorul pare încîntat. Cu toată frămîntarea provocată de omor, și-a putut face de cap, să plece cînd vrea, să-și vadă ibovnica, bănuiesc. Mi-a zis: „E-n ordine, Jeanie, sînt mulțumit de tine", era ca și cum Dumnezeu Tatăl mi-ar fi pus mîna-n cap.

Poate s-or liniști toate astea. Poate că-i e și lui de-ajuns și nu se va mai întîmpla nimic. Dar liniștea asta nu-mi miroase-a bine. E ca data trecută...

Dimineață, pe cînd aranjam lucrurile de vară în partea de sus a dulapului, am găsit o cutie de carton. Am deschis-o. Înăuntru, învelit într-o hîrtie de mătase, era un costumaș de copil, din catifea bleu-marin, cu un buchet de violete uscate pus deasupra. Era trist, acest costumaș, părea un mic cadavru. Pe buzunarul de la piept erau brodate un M și un Z. Bunica păstrase la fel costumul de comuniune al unchiului meu care a murit la 12 ani. Am închis iute cutia și-am pus-o la locul ei.

E o tîmpenie, dar am senzația că-s spionată. Uneori tresar și mă-ntorc, crezînd că-i cineva în spatele meu. O să fumez o țigară și-apoi mă culc. Dorm prost. Am coșmaruri. Mă trezesc asudată. Cînd beau, măcar, dorm ca o valiză.

Cît despre pistol, nu știu. Cunosc pe cineva în sat, poate m-ar putea ajuta. Dar trebuie să pot ajunge acolo. O să văd eu.

Jurnalul asasinului

Plouă întruna. Astăzi am dus-o pe Jeanie în sat. Avea de făcut cumpărături și, cum tot mergeam într-acolo, am luat-o cu noi.

Eu am trecut pe la cabinetul Tatei și-am sunat, dar n-a răspuns nimeni. Făcea probabil o vizită la domiciliu.

Ne-am reîntîlnit toți la fîntînă. Mark venea de la treabă, Clark de la antrenament, Stark de la cursuri, Jack de la Conservator. Ne place să umblăm împreună. Asta face impresie: o echipă frumoasă. Solidă.

Fetele-ntorc capul după noi. Mark și Jack se simt puțin stingheriți, pe cînd Clark și Stark sînt încîntați. Clark citește reviste cu femei goale, iar Stark a avut deja o prietenă. Mark merge uneori la un pahar cu secretara patronului. Jack este îndrăgostit de profa de muzică. Între noi nu prea vorbim despre fete.

Sîntem pudici, în familie. În ziar, ei spun că poliția a dat de-o urmă. „Pe urmele sadicului..." Sadicul e bine, mersi.

Mă-ntreb ce-a făcut Jeanie în sat... S-a întors cu o pungă de hîrtie maro pe care-o ținea strîns în brațe. Și-a cumpărat probabil alcool. De obicei femeile ca ea beau mult. Și-apoi, au tendința să spună prostii. Să vorbească prea mult. Dar nu cred că Jeanie ar face așa ceva. Nu cred să fi văzut cu-adevărat ceva de la fereastră. E mult prea șireată pentru asta. Mult prea șireată, ca o hoață mizerabilă ce e. Hoață și spioană, două bile negre pentru tine, Jeanie Mitocanca. E cam mult.

Jurnalul lui Jeanie

Băieții nu-s acasă. M-am dus în camerele lor și m-am uitat prin hîrtii. Scrisul din însemnări nu corespunde. Nu pricep. M-am uitat bine, dar la nici unul nu se brodește. Probabil că și-l schimbă cînd scrie acolo.

Mă simt mai bine pentru c-am cumpărat arma de la Joe, m-a costat două treimi din banii pe-o lună, dar e-ncărcată, sub pernă. Am cumpărat și o carte de psihologie, e greu de citit, asta-i pentru oameni cu carte, orice s-ar zice, o să citesc un capitol sau două, poate asta mă va ajuta. Acum sînt gata să te-nfrunt, ticălosule.

...

Cartea asta-i pasionantă. Tocmai am aflat că uneori nebunii au două personalități, vasăzică în capul lor sînt două persoane, fără ca una să știe de cealaltă. Nu-i cazul lui, pentru că el știe că-i un

ucigaș și în același timp fiul doctorului. Am aflat de asemenea că uneori nebunii au un scris pentru viața lor normală și un alt scris pentru viața de nebun, într-un anume fel, un „scris de criză". Am ras un pahar mare de gin ca să sărbătoresc asta. Asta-ncălzește. Pic de somn.

Se cam învîrte casa cu mine.

Nimic de zis, e bine să te instruiești, nu-i așa, Jeanie fata mea? De altfel, dacă ai fi mers la universitate, n-ai mai sta să speli rufele murdare ale altora. În ziar, ei spun că anchetatorii au prins un fir. „Pe urmele sadicului"! Ploaia asta mă calcă pe nervi. Casa-i liniștită fără băieți. Am mai puțin senzația că un revolver mă amenință din umbră. S-au dus la un concert. O chestie rock în mahala.

De data asta Domnul e acasă. Citește o chestie medicală. Ea tricotează ceva oribil, de culoarea muștarului, pentru Clark.

Cred că trebuie s-o iau de la capăt. Imposibil ca el să nu fi făcut vreo greșeală. Trebuie să fiu cu ochii pe el. Și să fiu atentă.

Jurnalul asasinului

Clark a cîștigat meciul. Pentru a sărbători asta, Tata ne-a oferit bilete la concert, ieri seară. N-a fost rău. Ne-a plăcut mult. Am agățat fete simpatice. Dar Clark era obosit și-apoi trebuia să studieze un dosar, nu ne-am lungit prea mult. Iar Jack avea cursuri dis-de-dimineață. Pe mine fetele nu mă interesează. Nu mă amuză. Nu înțeleg ce plăcere poți avea să pipăi carnea aia moale. Te prefer, și încă de departe, pe tine, caiețelul meu iubit, cel puțin tu ești docil și blînd și neprihănit.

Pot să-ți spun tot ce vreau, pot să te strîng, să te mîngîi, să te sfîșii dacă vreau, să te fac ghemotoc

între degete, să te ating cu limba, să te frec pe-a mea. Pînă ce... Tu nu ești umed ca fetele, nu-ncerci să-mi faci porcării. Ești ca un frățior foarte drăguț, ești al meu.

Trece cineva pe culoar. E pasul Mamei. Tricotează un pulover muștar pentru Clark. Sîntem fiecare în camera lui, așteptînd cina. Firește, Jeanie a întîrziat, iar vom mînca la ore imposibile.

Azi-noapte am visat-o pe Karen. Am visat că odaia mea era plină de sînge. Era frig, pardoseala era acoperită cu gheață. Mama plîngea. Tata voia să mă omoare cu o sabie. Era și Jeanie, care-mi zicea că sînt un ticălos, arăta ceva sub gheața roșie de sînge, îi vedeam venele de la gît zbătîndu-i-se și asta m-a trezit.

Jeanie strigă că e gata. Coborîm.

Jurnalul lui Jeanie

Astă-seară, în timpul mesei, m-am uitat bine la toți. Nu văzusem pînă atunci că Clark are privirea tulbure, ca tipii care se injectează. Și totuși este un sportiv, o huidumă: m-aș mira să se drogheze. Jack a fost de două ori readus pe pămînt, pentru că nu auzea ce-l întreba taică-său. Privea în gol și zîmbea de unul singur. Mark a povestit întîmplări idioate de la serviciu, de unde reiese că el face toată treaba. Stark n-a scos un cuvînt. Îl durea burta, a șters-o de două ori la budă, apoi a halit cît patru fără să zică nimic.

Doctorul le-a ținut un speech despre binefacerile reînceperii școlii, despre lupta vieții etc., etc. Bătrîna i-a arătat lui Clark oroarea căcănie pe care a tricotat-o. El i-a zîmbit destul de amabil și i-a mulțumit. Mereu m-aștept ca unul s-o strîngă de gît zîmbind amabil.

Am revolverul pe genunchi. Nu reușesc să mă hotărăsc. Dumnezeule! Fă un efort și ajută-mă, sînt o oaie rătăcită ca toți ceilalți, te rog, condu-mă la turmă.

Acolo e un scris ca de copil, pe cînd ei tocmai au împlinit 18 ani! E-adevărat că-ți vine să-i tratezi ca pe niște copii. Copii din desene animate. Bastarzii lui Superman.

O să citesc puțin. Începe iar ploaia, fulgeră.

Ajutor. Cineva rîcîie la ușa mea și gîfîie. O să merg să deschid. Trebuie să deschid și să aflu. Dar nu reușesc să mă clintesc din pat. Țin revolverul ațintit spre ușă. Nu pot totuși să trag fără să știu în cine sau în *ce* trag. Îmi aud numele șoptit foarte încet, sînt sigură de asta și că se încearcă clanța, în întuneric, dar cu zgomotul furtunii...

Pleacă, pleacă, te rog, pleacă. Vrea să mă sperie, dar de ce să-mi fie frică, de ce mi-ar fi frică dacă nu știu nimic? Vrea să știe dacă știu, el știe că mi-e frică și că știu.

Mă cheamă, e chiar la ușă și mă cheamă. Am să deschid și-am să-i trag un glonte-n cap, am să țip; am să strig după ajutor, eu, eu nu mai aud nimic, cred c-a plecat. Ascult. A plecat. Nu mai e nici un zgomot. Țin revolverul în mînă.

Nu trebuie să dorm.

3

Strategii

Jurnalul asasinului

Azi-noapte am ieșit să mă plimb. Am umblat prin casă, pe întuneric. Dormeau și le auzeam respirația. Tata sforăia. M-am oprit în dreptul camerei lui Jeanie. M-am uitat la ușa încuiată. Și mi-a venit s-o omor.

I-am rostit încet numele. Încet de tot. Aveam cuțitul la mine. Cuțitul de bucătărie. Cuțitul lung pentru carne. Carnea lui Jeanie care duhnește a alcool. Doarme, de bună seamă. În cămașa-i de noapte mototolită, cîrpită, umedă. Cămașă de noapte de proastă calitate. Lenjerie murdară, ieftină.

Tata zice că trebuie să te ferești de fetele din cartierele mărginașe. Fete care lucrează în uzină. Te privesc pe sub sprîncene. Chicotesc. Să te ferești dacă vrei... Să nu... Pe mine asta nu mă interesează. N-am chef să iau bolile lor scîrboase. Guri murdare pline de boli.

Nu știu de ce am rămas așa, chemînd-o pe Jeanie. Nu mă puteam clinti de-acolo. Trebuia să deschidă ușa. Trebuia să mă vadă... Nu mă simt prea bine. În ziar nu se mai vorbește despre Karen. Polițiștii n-au mai venit. Nu vor mai veni.

Astăzi am fost al naibii de șmecher. Dar nu pot să-ți spun, jurnal drag. Nu încă...

Jurnalul lui Jeanie

M-am repezit la bucătărie. Cuțitul de tăiat carne era la locul lui. Păi normal, că doar nu era să-l ducă-n camera lui. Revolverul e-n buzunarul șorțului. Poate să pară ridicol, dar sînt terorizată. Trebuie să cobor din nou peste o oră, pentru ceai.

Bătrîna m-a întrebat dacă-mi place aici. Eu, servilă: „Da, firește, ce am de făcut e ușor". Mi-a zis că sînt ca-n familie. Iar eu am adăugat exagerînd: „Da, băieții sînt drăguți". Mi-a zîmbit și-a zis: „Mulțumesc". Era ciudat. De parc-ar fi vrut să mă strîngă-n brațe. Am anunțat-o că urc puțin, înainte de ceai.

Dimineață, în timp ce-i aranjam prin cameră, strîngeam cu putere revolverul la vintre. Ar fi trebuit să nu citesc, dar era ceva peste puterile mele: trebuia să aflu, să văd, Jeanie fato, nu intra-n horă, că altfel vei sfîrși rău.

Toată povestea asta pute tot mai urît. Mă-ntreb de ce-i atît de mulțumit de el...

După cum scrie-n carte, indivizii care-și iubesc prea mult mama sînt deseori scrîntiți. „Refulați." Mă-ntreb dacă-i capabil să iubească. Se-ntunecă. În seara asta e lună plină, se zice că-i noaptea vîrcolacilor. Încurajator. Dar dacă văd lupul, îi trag un glonte-n cap. Poc!

Oare ce vrea să zică cu „am fost al naibii de șmecher"? Ce coace?

Plouă foarte tare. Toate zgomotele sînt înăbușite. Le-am servit ceaiul și-apoi am urcat. Astă-seară ei nu cinează acasă. Se duc la teatru cu tatăl lor. Iar ea și-a luat un platou în cameră.

Mi s-a părut că aud vorbind, dar pesemne o fi fost ea, care se conversa singură...

Mă simt mai bine cînd nu sînt ei acasă. Mă odihnesc un pic. Am citit două capitole din carte. Aud o mașină...

M-am uitat pe geam și într-adevăr e break-ul. Par veseli, rîd. Fără-ndoială piesa a fost bună. Îmi amintesc c-am fost o dată la teatru cu Jackie, ce-am mai rîs. E tare mult de-atunci. Îi aud vorbind, jos. E ciudat cum li se aseamănă vocile. Mi-e gîtul uscat. Sînt ani de cînd n-am mai băut un pahar bun de gin. Perfect. Tatăl meu nu se culca niciodată fără paharul lui de gin. Spunea că cine bea apă n-are viață lungă. Dar nici el n-a trăit prea mult. Dumnezeu să-l odihnească.

Jurnalul asasinului

Jurnal al inimii mele, salut! Iată băiatul cel mai șmecher din tîrg. E vreme frumoasă. Aseară am fost la teatru. Spectacolul era amuzant: „Zece negri mititei" de Agatha Christie. Ne-a plăcut foarte mult. Tatei îi place să ne scoată-n lume. E mîndru de noi. Își închipuie că n-am văzut-o pe femeia care-i făcea semne în sală, dar am văzut-o. O blondă cam dolofană, cu sîni mari. Trebuie să mă informez ce-i cu ea.

Îți spuneam, drag jurnal adorat, că ieri am fost al naibii de șmecher. Am lipit un fir de păr peste foițele tale împăturite-n patru și azi-dimineață, surpriză! Găsesc firul rupt, așa, deci, presupun că ai fost citit. Un ochi iscoditor te-a mînjit privindu-te și cînd va citi aceste rînduri va ști că s-a trădat. Bună ziua, dragă spionule... De bună seamă că te vei întoarce aici foarte, foarte, foarte curînd...

Sigur nu ești tu, Tata, iscoadă spurcată; ești poate tu, Mamă. Tu ești, Mamă? ai fi prea curioasă așa, deodată... Sau unul dintre noi, Mark sau Jack sau Clark sau Stark? Unul dintre inocenți? Nu-mi prea plac inocenții iscoditori. Am dovedit-o deja... Sau chiar tu, Jeanie? Grăsuna mea Jeanie? Ce imprudentă ai fi, dac-ai fi tu. Ce puțin ai ține la viață. Meseria de spion nu-i ușoară, nu-i așa? Dar fii liniștit, dragă cititorule, o să-ți dau de lucru, salut...

Jurnalul lui Jeanie

S-a întîmplat ce trebuia să se întîmple. Mi-am făcut valiza și-s gata de plecare. Vreau să iau primul autobuz care pleacă în cea mai îndepărtată direcție și o să uit toate astea. O să găsesc eu un loc în altă parte. Tîmpeniile dobitocilor ăstora nu mai sînt de vîrsta mea.

Cînd am citit că știe, am avut un șoc. Am băut trei pahare unul după altul ca să-mi revin, iar patronul va spune din nou că nivelul sticlei a scăzut... Aud că mă cheamă. Mă duc.

...

Două vești:

1) Cum ei nu erau acasă, m-am dus să văd dacă era ceva nou. Era ceva nou. Fotocopia unei pagini de ziar. Și nu dintr-un ziar oarecare.

Ziarul din 12 martie anul trecut, cu poza mea și-a zgripțuroaicei în fața sertarelor goale. Mă-ntreb cum a putut afurisitul ăsta să afle așa ceva. Doar fotocopia. Asta ce să-nsemne? O s-o trimită polițailor? O fi citind și el jurnalul meu? Am să-l port cu mine. Sînt beată... Stiloul îmi alunecă printre degete.

Acum, numai ce beau și mi se urcă la cap. Dar dacă nu beau, nu pot dormi și mi-e un somn de pic, cînd de fapt ar trebui să mă gîndesc, sînt sigură c-o s-ajung din nou la pîrnaie și de-așa ceva n-am nici un chef. Așa ceva nu, Lisette.

2) O nepoată de-a Bătrînei o să stea aici, timp de-o lună, pentru că părinții ei au avut un accident de mașină și sînt la spital, iar fata, bineînțeles, are 15 ani și presupun că-i excitantă etc., etc. Din fericire, n-o să fiu aici să văd asta. Lăudat fie Domnul. Dacă aici o fi mîna lui... Noapte bună tuturor și mie însămi. Adorm.

Jurnalul asasinului

Azi-dimineață Mama ne-a spus că Sharon va petrece o lună la noi. Este brunetă cu ochi negri. Odată, într-o vacanță, am fost la ea. M-am jucat cu ea de-a v-ați ascunselea în pivniță și am vrut s-o împing în cazanul încins. Dar a fost mai tare ca mine și m-a izbit cu capul de ciment pînă mi-a dat sîngele.

N-am spus nimic nimănui, nici ea, nici eu. Îți precizez, dragă spionule, că degeaba vei întreba pe Mama sau pe frații mei, pentru că eu o să te mint, iar ei n-or să știe nimic... Singurul care-ar fi putut să-ți fie de folos în treaba asta e demult mîncat de viermi. (Cunoști SPVP? Societatea Protectoare a Viermilor de Pămînt. M-au numit membru binefăcător.) Or, dacă tu vei pune astfel de-ntrebări, eu voi ști cu certitudine cine ești, ce zici? (Trebuie să-i dau mură-n gură spionului ăstuia.)

Oricum, asta-i o veste bună. O să-mi închei conturile cu mironosița asta mizerabilă.

De fapt, Jeanie, ce-ai făcut cu paralele și cu bijuteriile? Le-ai dosit? O zi bună!

Jurnalul lui Jeanie

Normal, cu norocul pe care-l am, nici că se putea altfel: e grevă. Tocmai urcam să deretic prin camere cînd a venit ziarul și iată, e grevă. Am tele-

fonat la autogară și mi s-a spus că nu se știe nimic, că-i afectat tot sectorul transporturi și, în plus, ieri au avut loc ciocniri, iar acum totu-i blocat. Mă uit la valiză și nu știu ce să fac. Au plecat toți patru. Cu break-ul. Doctorul a plecat cu bicicleta. Zice că vrea să-și recapete forma. Firește că amica lui îl găsește cam grăsuliu, îngerașul ei scump... Pentru că-s blocată aici, măcar să văd dacă palpitantul foileton continuă. Bătrîna e jos, se ocupă de flori.

Pentru diseară am pregătit friptură de berbec cu mentă. Ar trebui să adaug și o garnitură de ciuperci otrăvite, asta ar rezolva problema pe loc...

Haide, mă duc să văd și revin.

...

Categoric, nici o șansă. Lua-i-ar toți dracii, da-i de necrezut! Bijuteriile, dosite? Da, din păcate, dosite în buzunarul încăpător al domnului Bobby! „Ne întîlnim la Sheraton, mîine, la ora 12 și jumătate. Iau cu mine bijuteriile, e mai sigur." Aiurea. M-am fîțîit pe-acolo pînă la ora 16! Cum ați văzut voi plop făcînd pere, așa l-am văzut și eu pe Bobby. Mie-mi ziceți de dragoste! Și, colac peste pupăză, portarul m-a dat afară, crezînd c-am venit la agățat. N-am încotro, sînt ghinionistă.

A-nceput să ningă, o zăpadă murdară care acoperă totul și-năbușă zgomotele, dar măcar o să le-mpiedice poate pe fete să hălăduiască noaptea.

Nenorocită vreme pentru ucigași.

Am cugetat asupra ultimelor însemnări din carnet. M-am gîndit cu mult calm, ca o Jeanie trează, și iată ce mi-am zis. Mi-am zis că dacă nu pot merge la fiecare frățior în parte să-l întreb mieros: „Deci, dragul meu, tu ai vrut s-o arunci pe Sharon în cazan?", cu riscul de-a fi ciopîrțită cu lovituri de cuțit la colțul culoarului, în schimb aș putea foarte bine să vorbesc despre asta chiar cu Sharon. Cine să fie oare tipul mort care-ar fi putut să mă

lămurească? Un martor? Cu siguranță. Și am toate șansele să sfîrșesc ca el.

Cartea spune că țicniților le face mare plăcere să vorbească despre ei. Cel mai adesea așa se dau de gol ucigașii. Ei simt nevoia să povestească, anonimatul îi apasă, ei doresc gloria, aș putea miza eventual pe asta. Trebuie să mă gîndesc. Categoric, cuvîntul ăsta mă obsedează.

„Grăsuna." Ei, nu! Le-arăt eu grăsună acestor namile fără minte, care bagă-n ei ca-ntr-un sac fără fund. Patru mațe groase, pline de carne și de biștari, patru cow-boys nenorociți care se smiorcăie... Dumnezeul lor! „Dumnezeul lor", perfect, dacă Dumnezeu nu-i mulțumit, să-mi scrie: Jeanie Cuțit-la-Os, strada Speranței, numărul 0, Înfundătura, Polul Nord. Nici un risc de-a se rătăci, aștept!

Ciudat, de cînd știu că nu pot pleca, parcă m-am resemnat. Nu cred în destin, dar poate că așa mi-e mie dat, poate că eu trebuie să-l demasc pe acest țicnit. Și-apoi? Să-l omor? N-aș fi în stare să omor. Dar poate că va trebui s-o fac... Mă duc să-mi iau o țigară și să aprind focul.

Jurnalul asasinului

Așa deci, grasa de Jeanie e tot aici. Se vede că ne iubește mult. Și eu care credeam că-i șmecheră și-o s-o-ntindă. Da' nu. Ea rămîne. Probabil îi e teamă că se va trezi cu toți polițaii din țară la fundul ei. Și, cum fundul ei e mare, sigur n-o ratează. Dar s-a gîndit ea oare că tot atît de bine ar putea veni s-o salte de-aici? Liniștit. La urma urmei cine ar apăra-o? Ar fi destul s-ajungă la ei o tăietură din ziar... Dar cine ar face așa ceva? În casa asta nu-s decît băieți buni. Și e foarte vicleană Jeanie...

În altă ordine de idei, dragul meu jurnal, ninge. O frumoasă zăpadă albă ca o barbă de Moș Crăciun... Ador cadourile. Ador s-o am pe Sharon drept cadoul de Crăciun.

Astăzi am avut o amețeală. E prima dată. Stăteam întins pe pat și mă gîndeam la toată chestia asta. Karen și fata din Demburry și-apoi m-am ridicat să-mi iau un pulover și mi-a venit amețeală, totul a-nceput să se-nvîrtă. M-am sprijinit de pat și-a trecut. Dar nu-mi place asta. Un tip tare ca mine, sigur de el, un profesionist, ce mai, nu-și poate permite slăbiciuni de fetișcană.

Acum spionul e mulțumit, ne va pîndi toate slăbiciunile. Vezi, spionule, am grijă de tine. Dar cum știu că n-ai ce-mi face, că nimeni n-are putere asupra mea, nu văd de ce ți-aș ascunde ceva...

Te iubesc, spionule, te iubesc așa de mult, tu care mă citești cu fervoare, în fiecare zi, ascuns aici în camera Mamei, cu nasul în fustele ei, dezgustătoare speță de spion, mă citești repede, repede și, în timp ce mă citești, acum, acum, cînd tu ai capul aplecat, eu urc scara... Nu-s cu mîinile goale, tu știi... Ajung în spatele ușii, te-ai întors atît de iute că era cît pe ce să-ți zboare capul, iar acum nu mai îndrăznești să citești... Șterge-o! Șterge-o!

Te voi ucide, jur. Te voi ucide cînd n-o să mă mai amuze să mă joc cu tine. Voi găsi eu ceva care să te doară, să te doară foarte tare, pentru c-ai îndrăznit să te iei de mine. Trebuie să fii nebun să te iei de mine.

Pînă atunci, am să-ți dau niște indicii. Indicii bune, proaspete, pe care să le rumegi în camera ta. De fapt, se încuie bine camera ta? Ha, ha, ha! Îți place rîsul meu de hîrtie? Iată un indiciu foarte important: sînt singurul dintre noi căruia-i plac napii. Salut!

Jurnalul lui Jeanie

Azi după-amiază am crezut că mor de frică. Mizerabilul ăsta scria că urca scara și o clipă am crezut asta. Am crezut că mă-ntorc și văd lucind un topor, de topor mi-e cel mai frică, îmi închipui cum trebuie să fie cînd ești despicat în două printr-o lovitură de topor!

Am ratat mîncarea de miel, cu-atît mai bine, nu era decît asta la masă, doctorul era furios. Merita să le vezi fețele! Adineauri m-am dus s-o văd pe Bătrînă, ei plecaseră. Mă duc la ea și zic: „Ce-ar fi să gătim napi într-o seară?"

M-a privit cu un aer buimac. Poate pentru că miroseam puțin a vin, nu-mi dau seama. „Napi, ce idee! a zis privindu-mă pieziș. Vrei să slăbești, să faci mîncăruri sudiste? – Nu, dar la mine acasă găteam adesea așa ceva și frații mei erau încîntați, doamnă", am răspuns, făcînd pe proasta.

Mi-a zîmbit amabil, cu un zîmbet ipocrit și viclean, m-au trecut fiori pe șira spinării: „Băieților mei nu le place asta. – Nici unuia? – Nici unuia. Niciodată nu i-am putut convinge să-nghită așa ceva!" și a continuat să tricoteze o oroare, albastru cu galben. (Pentru Stark, de data asta.) Concluzie: puștiul își bate joc de mine. Încurajator.

Am sunat la autogară: tot nimic. Oricum, va fi o furtună de zăpadă. Credeți că asta mă miră? Noapte bună. Mi-e lehamite.

Dar ce-o fi vrut să spună cu împuțiții ăia de napi? Să fie un simbol? „În inconștientul bolnavului, napul simbolizează penisul fleșcăit al tatălui său, pe care-l adoră, fapt pentru care el omoară sărmanele bănuite a se bucura de acesta, furînd locul mamei." Prin extensie, napii simbolizează bărbații și țicnitul, care nu-i țicnit, doctore Knock, este deci homosexu-

al. Bravo, Jeanie, cartea te-ajută de-adevăratelea. Am terminat-o aseară.

Trebuie să cumpăr alta.

Jurnalul asasinului

Bună ziua, Jeanie.
Te-am visat.
Și nu era prea frumos ce făceai.
Ar trebui să-ți fie rușine.
Tîrfă.

Tîrfă. Tîrfă. Tîrfă. Sînt enervat. Mi-e cald. Nu trebuie să mă joci, Jeanie, pricepi? Pricepi, pui de lele? Crezi că nu știu ce făcea mama ta? Nu trebuie să mă subestimezi, Jeanie. Nu mai am 12 ani. Sînt bărbat. Un bărbat adevărat. Și-am să te fac să-nțelegi ce înseamnă asta, curvă sclifosită ce ești. Tata zice mereu că unele tîrfe ar trebui bătute cu biciul. Eu cred că toporul e mai bun. Tîrfe precum Karen. Ca toate celelalte.

Sînt lac de sudoare, curge pe hîrtie, să nu crezi că-s lacrimi. Eu nu plîng niciodată. N-am timp să plîng. Am prea multe de făcut. Prea multe putori de care trebuie să mă ocup. Acum folosesc tot timpul cuvinte grosolane și-mi place asta, chiar dacă nu-i frumos. În sat, oamenii îmi vorbesc, eu le zîmbesc, dar le adresez în gînd cuvinte foarte murdare, dar ei nu știu.

Nu sînt Mark. Nici Clark. Nici Stark. Nici Jack. Nu știu cine sînt. Nu știu cine sînt, pricepi?

Dar îmi plac mult napii.

Jurnalul lui Jeanie

Și dacă-i adevărat? Dacă nu știe? Dacă-și scrie jurnalul cînd este-n criză? Cînd nu-și amintește cine

e. Știe că-i unul dintre ei, dar care? De-asta scrie. Speră că-și va aminti. Că va ști în sfîrșit cine e.

Sună. Mă duc să văd.

...

Ghiciți cine era? Erau polițaii. Au pus aceleași întrebări ca luna trecută. Se pare că cineva a văzut ceva. O umbră, afară, în noaptea aceea, cu pantaloni în carouri. (Așa stînd lucrurile, e mai mult decît o umbră.) În cartierul ăsta toată lumea are pantaloni în carouri, de parcă n-ar fi auzit de dungi. Și totuși, cercul se strînge. Cred că-l vor prinde. OK, Jeanie, ai merita o ceașcă de ceai cu brandy. Și de ce nu două?

Jurnalul asasinului

Mama a zis că Sharon va sosi peste trei zile. Tata a plecat cu Jeanie, care voia să treacă pe la librărie. Zăpada cade violent. Simt nevoia să strivesc ceva în pumni. Am mîinile puternice. Pot omorî animale cu ele. Chiar cîini. Cîinele familiei Franklin, de exemplu. O potaie, care lătra întruna. I-am strivit ceafa. Sînt foarte puternic. Exact ca și Clark, dragă spionule, nu te-am uitat. Cere-i lui Clark să-ți arate cît e de puternic. Frumos și puternic.

Și napii?

Mi-e sete. Am senzația că mi se umflă limba și o să mă sufoc. Trebuie să țin gura întredeschisă. Azi-noapte am făcut în pat. Udătura m-a trezit, mi-am schimbat repede cearșaful. Acum e amestecat cu celelalte, dar n-ai decît să scotocești prin coșul cu rufe murdare, dacă asta te amuză...

Să denote asta un temperament sensibil? Ca Jack, de exemplu? Un temperament nervos, de artist, de pișăcios. S-a-ntîmplat pentru că sînt foarte obosit acum, cu limba asta umflată, tot timpul mi-e

sete și beau prea mult, dar asta mă privește pe mine, pricepi, e treaba mea ce fac și-o să am eu grijă de ăia care nu-s convinși de asta.

Am visat-o pe Sharon.

Mă tot întreb de ce-ai mers în sat, Jeanie. Nu ți-e mai bine aici, la căldură? Nu ți-o trece totuși prin cap să ne părăsești? După cum ninge, cred că-n două ore un corp ar fi complet acoperit. O grămăjoară albă în mijlocul drumului. S-ar vedea numai niște tocuri ascuțite... Ar fi atît de frumos. Și cu o mică băltoacă de urină care ar îngheța încet pe capul micului cadavru alb... Mă-ntreb de ce te mai las aici, jurnal iubit, sînt prea cumsecade cu spionii.

Jurnalul lui Jeanie

Mai multe lucruri. Mai întîi, am cumpărat o carte despre psihopați. Doctorul m-a întrebat de ce merg în sat. I-am răspuns: „Să cumpăr cărți polițiste". A mormăit: „Citești asemenea prostii? – Da, din cînd în cînd, mă destind". Ei drăcie, ce se amestecă burduhănosul ăsta? Păi da, eu nu-mi pot permite distracții, eu n-am chiloți cu dantelă, amărîta de mine!

E plăcut afară, să respiri zăpada, să te simți ca renăscut, asta mă-nveselește, fără să vreau, în ciuda gravității situației.

4

Amenințări

Jurnalul lui Jeanie

Cred că-ncep să pricep tactica acestui ticălos. Vrea să mă facă să-i bănuiesc pe toți, pe rînd, sperînd să mă-ncurc verificîndu-i pistele false.

Mă tot gîndesc la stările lui proaste, tot mai dese. O fi un semn rău, prevestind o criză (Jeanie fato, vorbești ca un profesor universitar) sau, semn bun, dovada că-ncepe să cedeze? Povestea asta cu setea ... Setea de sînge, da! De sînge proaspăt. Mă gîndesc la fata aceea care urmează să vină, la Sharon. A visat-o. Dacă ea l-ar putea omorî. O fată înaltă și puternică, care să ți-l doboare dintr-un pumn în cap...

M-am gîndit la povestea cu pantalonii în carouri. Ai lui trebuie să fie pătați de sînge. Doar dacă nu și i-o fi spălat singur, cînd s-a întors acasă în noaptea aceea.

Apropo de lenjerie: am scotocit prin coș și bine'nțeles am găsit un cearșaf murdar. Să merg la Bătrînă s-o-ntreb dacă vreunul din ei face-n pat sau făcea cînd era mic? Nu știu.

E uluitor cît de diferiți pot fi niște „gemeni". Dar e tot atît de tulburător să vezi aceeași persoană în

patru exemplare. Ar fi amuzant dacă fiecare dintre noi și-ar putea încarna diferitele aspecte ale caracterului. Din mine ar fi Jeanie-Hoața, Jeanie-Îndrăgostita, Jeanie-Slujnicuța, Jeanie-Marea Aventurieră...

Mă-ntreb ce-aș face dac-aș avea un indiciu serios, vreau să zic dac-aș surprinde pe vreunul spionîndu-mă, Jack cu frumoșii lui ochi, sau Mark în costumul lui sobru, sau Stark care mereu rînjește, sau Clark mereu cu gura plină de arahide.

În orice caz, n-aș face precum Karen, să stau la discuții cu un tip înarmat cu topor, dar ea nu putea să prevadă asta. Ca și mine, care nu puteam să prevăd că zăpada mă va ținti într-o maghernită împuțită, cu o grevă generală pe cap și un ucigaș cu chip de înger (dar purtînd la încălțăminte 46) în camera alăturată.

În seara asta am chef să scriu. Nu-mi trebuie nici să beau. Aprind o țigară, îmi face bine. Mă uit la fereastra din față acoperită de zăpadă, fereastra familiei Beary.

Un cîine latră, e liniște, ca-ntr-un decor de carte poștală: asta-mi aduce aminte că, săptămîna asta, Bătrîna vrea să meargă împreună cu unul din puști să aleagă pomul de Crăciun. „E nevoie de un băiat ca să-l care", a spus ea, de parcă eu n-aș fi cărat niciodată pomi de Crăciun.

O să-ncerc s-adorm. Mi-ajunge pentru ziua de azi, verific dacă revolveru-i pregătit, cheia răsucită-n broască, fereasta închisă. Noapte bună.

...

„Jeanie e o proastă, Jeanie merită să fie pusă la zid." Perfect, fata mea.

Este ora 14,30. Mi-am dat seama că dacă a-nceput să amenințe și se dă mare înseamnă că se simte încolțit. N-are ce să-mi facă și atunci latră. Mă amenință. Încearcă să mă facă să renunț. Pentru că înțelege că pot și că-l voi prinde. Dar în același timp

nu vrea să plec. De ce? De ce nu vrea? Pentru că și-a găsit cu cine să se joace, asta-i impresia mea.

Astă-seară au invitați, lucru de excepție în acest adăpost al lui Frankenstein. Un cuplu de prieteni, soțul fiind și el medic. Am pregătit un calcan fain, iar Bătrîna s-a trudit la o prăjitură de casă. Copiii vor fi încîntați... Dar în casa asta nu-i nici un copil. Aici sînt patru tineri.

Și chiar dacă par cam papă-lapte, nici unul nu vorbește și nu se comportă ca un puști de 12 ani. Asta mă deranjează. De-asta nu reușesc să-i identific chipul după cuvintele lui. Pentru că ele nu se potrivesc cu nici unul dintre ei. E ca și cum unul dintre ei s-ar întoarce în gînd în copilărie.

Copiii casei. Un grup bine sudat. O familie adevărată. O reclamă pentru patrie.

Furtuna de zăpadă e impresionantă. Nu știu dacă invitații or să vină. Ar trebuie să-mi calc șorțul. Șleampăta Jeanie o să-și calce șorțul. În frumoasa spălătorie, acolo, lîngă camera scumpei sale patroane.

Dacă voi sta toată ziua să calc, n-o să poată trece spre camea mamei sale fără să-l văd... Nu, e o tîmpenie. O să ia jurnalul cu el, asta o să facă. Îmi irosesc forțele cu prostii. Apropo de forțe: unde-i sfînta sticlă cu gin, să-mi întăresc oasele rablagite? M-am săturat, mă duc să-mi fac siesta.

Jurnalul asasinului

Astă-seară, doctorul Milius cu soția vin la noi la masă. Nu-i cunosc. Este un coleg al Tatei. Mama i-a spus lui Jeanie să fie curată și să aibă grijă de bucătărie. Toți își fac siesta. Plecarea la ora 3: Mark trebuie să se întîlnească cu un client, Stark merge să-și cumpere o dischetă, Clark trebuie să meargă la antrenament, iar Jack are un test de solfegiu. Clark

va deveni poate căpitanul echipei. E încîntat. Și Mark e mulțumit, fiindcă patronul lui îl va recomanda pe lîngă un mare cabinet de avocați, după ce-și va lua diploma. Stark e foarte ocupat, au inspecție peste o lună. Jack ne-a cîntat ultima lui compoziție, n-a fost rău, poate cam romantică, dar așa rămîne.

Să trecem la treburi serioase. Se pare că poliția caută un băiat cu pantaloni în carouri.

Dacă Tata s-ar duce să se uite în garaj, ar descoperi că din maldărul de vechituri lipsesc pantalonii în carouri pe care și-i pune cînd meșterește la mașină. Firește că Mama i-a aruncat pentru că erau mîncați de molii. Doar n-o să se facă un caz din asta...

Am impresia că Jeanie ascunde ceva în șorț, ceva greu. Dar ce? S-o crede James Bond? Să fie un pistol? Un bazooka? Nu, nu, Jeanie a mea, tîrfa mea preferată pe care o păstrez pentru final... Alaltăieri arătau la televizor cum se taie un porc, despicîndu-l pe burtă; asta, da, chestie!

Jurnal drag, constat că mă-ndepărtez de prima mea intenție de a-ți descrie cu de-amănuntul familia noastră și uneltirile mele, sinistrele mele uneltiri, cum ar spune un procuror, din cauza acestui spion parșiv care se joacă cu focul...

Mă iei drept un imbecil?

Deci, cum spuneam, îți voi vorbi încă o dată despre noi.

Copilul vecinilor Beary plînge și nu mă pot concentra. E enervant, nu-mi plac copiii mici, nu-mi place copilul ăsta.

Mark poartă mereu cravate foarte elegante și scumpe, el e cochet, în felul lui. Clark adoră să-și pună pe deasupra haine jerpelite, cu bascheți. Și lui Stark îi plac bascheții și pulovere le viu colorate, cu căciuli de lînă sau bumbac. Pe cînd Jack preferă tricoul clasic, vechiul polo lăbărțat, cu încălțăminte

din piele de căprioară. Frățiorii mei. Mă-nduioșez de-ndată ce mă gîndesc la noi, cei patru frățiori.

Fac ceva pe Superman și pe alți supereroi cu poveștile lor de două parale, supereroul sînt eu, aici, pe pămînt, nu în spațiu, victimele mele sînt reale, curve adevărate, mult mai periculoase și mai mîrșave decît un pachet de extratereștri dezlănțuiți. Eu și frații mei sîntem cu adevărat niște ași. Tata ne cheamă, o-ntind, ciao, jurnal iubit, ciao, curvă-mpuțită!

Jurnalul lui Jeanie

O seară delicioasă. Doctorul Milius este un bătrîn înalt și frumos, foarte demn, nu prea amuzant, dar, mă rog... Soția lui este o blondă durdulie și sprințară, plină de ea, încîntată să vadă niște băieți frumoși, atît de bine legați și-așa mai departe, cu o tonă de diamante între sîni, bijuterii de altfel frumoase (și sîni frumoși, dac-ar fi să mă iau după ochii holbați ai doctorului meu), deci, cum ziceam, „dragul meu jurnal", o seară aleasă, baroneasă.

Mai întîi, calcanul a avut mare succes. Apoi, am privit atentă în jur: Clark a băut enorm de multă apă, m-am gîndit la setea aceea teribilă despre care vorbește, iar Stark a mai cerut cartofi prăjiți, n-am uitat șocul cu cartofii prăjiți. Eu serveam, tăcută și discretă, o adevărată furnicuță, iar ei se ghiftuiau și hleamp! și hleamp! și cronț și cranț! „Deci, dragă doctore, ce părere aveți despre arta greacă policromă?" Și iar o-nghițitură de vin, una. „Ei bine, dragă confrate, eu cred că se face prea mult caz." Trei guri de cartofi, șlomf!... „Vorbiți-mi despre arta rupestră din mileniul al treilea înainte de Cristos în partea de sud-vest a Abisiniei, asta, da, e interesant." Voce pițigăiată de blondă bătută-n cap care

vrea cu tot dinadinsul să participe la conversație: „Da' cu molarii, unde s-a ajuns? – A, dragă mea, se fac progrese... Vrea să-și îmbrace dinții, dar eu nu sînt de acord, are încă dinți foarte buni, și prăjitura asta cît e de buuuună, de casă, o nebuniiiie!"

Măi, măi, măi, iar începe doctorul meu s-arunce ocheade furișe și nerușinate nevestei altuia? Bătrîna părea mai puțin bătrînă, fardată, îmbrăcată, mă rog, n-ar arăta rău, distinsă, aș zice „fină". Cei patru monștri erau la costum, foarte eleganți... și cînd te gîndești că unul dintre ei mai face încă-n pat!

Toți arătau foarte destinși. Nu păreau să ascundă ceva. La un moment dat, blonda a vorbit despre „Karen-acest-omor-îngrozitor", dar doctorul a zis că prefera să nu abordeze subiectul la masă, în prezența copiilor. (Care copii?)

Ar trebui să recitesc toate însemnările, de la-nceput. Să le fotocopiez? Și, la urma urmei, nu-i atît de ușor să ții un jurnal, pentru că, între ceea ce se-ntîmplă cu adevărat și ceea ce-mi trece mie prin cap, există o groază de lucruri de povestit. Și, pentru că scriu mai încet decît gîndesc, unele lucruri îmi scapă.

Noua carte este complicată, nu-nțeleg nimic din ea, m-am săturat să citesc cărți așteptînd să fiu asasinată. De s-ar întîmpla odată ceva!

Jurnalul asasinului

E noapte. Sînt în camera mea și scriu. Se aude scîrțîitul stiloului pe hîrtie, draga mea hîrtie albă, puțin cremoasă, ca de lapte, toți dorm. Eu nu dorm, eu veghez.

Le pîndesc respirația.

5
Încercare

Jurnalul asasinului

Noaptea asta Mama doarme cu Tata, îmi închipui eu ce fac. De bună seamă că se pipăie și se pupă și poate, nu, la asta nu vreau să mă gîndesc, mi s-au umezit mîinile, le șterg de pantalonii pijamalei, foarte aproape de... Nu trebuie s-o ating, că pe urmă îmi vine să fac pipi.

Ei nu știu că am recunoscut-o pe blonda de la teatru. Ce tupeu s-o aducă aici. Acum sînt sigur că Tata și cu ea... De-ar ști Mama.

Mă uit cum ninge și e foarte frumos. Săptămîna asta ne vom duce după brad. Trebuie să fie totul gata cînd vine Sharon.

Aș da o raită pe culoar, să ascult pe la uși, să scormonesc peste tot. Cel mai mult îmi place să hoinăresc noaptea, e ca și cum ar fi altă casă: casa hîrtiilor în biroul Tatei, casa cuțitelor în bucătărie, casa ușilor încuiate, a sforăitului, a scărilor care trosnesc, a parchetului care scîrțîie.

E ca o casă de vampiri, iar eu sînt maestrul de ceremonii, maestrul ritualului, impozantul oficiant al magiei negre. Vîntul zgîlțîie fereastra, eu îl privesc cum o zgîlțîie și-i zîmbesc.

Am hotărît, mă duc să dau o raită. Nu se știe niciodată. Uneori, din imprudență, o ușă rămîne deschisă. Uneori, un copil se plimbă noaptea și nu se mai întoarce niciodată, ori vreo pisică vine să se frece prostește de picioarele tale. Îmi pun un pulover pentru cazul în care ar trebui să ies. Îmi pun pîslari, nu pot spune de ce culoare sînt, dar sînt foarte frumoși, toți avem cîte-o pereche de culoare diferită. Ni i-a tricotat Mama.

Un tur delicat de pistă. Fără zgomot. Tiptil. Cu urechea la pîndă. Nu cumva să te rătăcești pe-aici, oricine-ai fi, pentru că sînt perfect treaz și aștept, te aștept.

...

E ora 5. Am pregătit o surpriză pentru spion. Cu ajutorul a ceea ce am găsit în dulapul din birou. Mă grăbesc să mă bag în pat. Sînt înghețat. Ușa ei era încuiată. Nici o șansă. Am pus briciul la loc.

Jurnalul lui Jeanie

Tremur ca o frunză și scriu anapoda. Sînt convinsă că niciodată-n viața mea nu mi-a fost atît de frică. Dacă cineva o să găsească acest caiet să nu se mire de scrisul ăsta tremurat și stîlcit, dar de data asta mi-a fost într-adevăr frică. Într-atît, încît nu pot s-o descriu acum, mai întîi voi povesti despre această noapte.

Azi-noapte, am simțit ceva în spatele ușii, ca și data trecută, și m-am trezit brusc. Clanța se mișca încet. Am zis: „Atenție, am un revolver." Am spus-o încet, dar răspicat. Și-o voce, o voce din spatele ușii, a răspuns: „Tot te voi ucide". A zis asta foarte încet: „Tot te voi ucide". M-am repezit la ușă, nu știu de ce, o nebunie; am deschis. Dar nu era nimic, doar un miros pe culoar. Un miros ciudat. Un miros de urină.

Asta a fost azi-noapte.

Azi-dimineață, urc la etaj, după micul dejun, cînd toți au plecat. Cel puțin așa cred, c-au plecat toți. Iau mantoul, caut în căptușeală, scot pachetul de hîrtii, un pachet care-i din ce în ce mai gros. Stau ghemuită, lîngă șifonier, ciulind urechea, dar ea îngînă o melodie, așa că pot ști unde este.

Citesc cînd, deodată, aud o suflare. O respirație. O respirație în spatele meu. Grea. Gîfîită. Rămîn înțepenită și ridic cocoșul revolverului din buzunar. Încet, fără gesturi violente. El e-n spatele meu, ridică cuțitul, scot arma și mă-ntorc. Nimeni. Mă duc la baie și, cu o lovitură de picior, izbesc ușa de perete, nimeni. Dar aud încontinuu respirația. Aud încontinuu respirația!

Mă-ntorc în cameră cu arma-n mînă. Pe noptieră se află doar ceasul deșteptător și somniferele Bătrînei. Mă uit la pat, la patul mare cu cuvertura franjurată, franjuri mari roz, care ajung pînă jos.

Acum respirația e mai rapidă, mai scurtă. Ca și cum s-ar... sau i-ar fi teamă. Sînt în picioare lîngă pat, trebuie să ridic cuvertura, trebuie. Voi afla, în sfîrșit. Mă apropii tiptil, de-a ce se joacă? Ce naiba coace? N-am curajul să ridic cuvertura, stau neclintită, cu mîna întinsă. Atunci respirația se schimbă-n voce, o voce șoptită, vocea nopții, vocea mieroasă și amenințătoare a nopții care-mi pronunță numele, de mai multe ori: „Jeanie, Jeanie, zice vocea, vino". Aud un zgomot ciudat, îmi dau seama că-s genunchii mei care se lovesc unul de altul. „Grăbește-te, sînt nerăbdător. Ha, ha, ha." Acum rînjește, un rînjet ascuțit, care devine un fel de rîset hîrșîit, un rîs ca o tuse, un rîs de bătrîn.

Mă uit la patul care rînjește, aud foarte distinct claxonul măcelarului, jos în stradă, dar aici e liniște și-apoi îmi dau seama de altceva, că nu mai aud cîntînd, casa parcă-i pustie.

Rîsul încetează, nici un zgomot, nimic, o treaptă scîrțîie, mă răsucesc, apoi tot atît de repede revin la pat. Deodată, o sonerie stridentă. Fără voia mea, fac un salt, mă izbesc de pat cu toată greutatea, patul se deplasează. Covorul s-a tras și el, patul e pe jumătate deplasat, dar nu văd nimic dedesubt. Nu se mai aude nici o respirație. Nimic.

Doar un fel de șuierat. Poate că-s în pragul nebuniei. „Jeanie!" Tresar. „Jeanie, ce faci? E aproape 11! Jeanie?" Vocea ascuțită-mi sfredelește creierii. „Măcelarul a trecut, Jeanie, nu cobori? – Da, doamnă, îndată!" Ce voce ciudată am, bolovănoasă. „Îndată!", mai tare. Nu se mișcă nimic, atunci brusc mă reped, dau cuvertura la o parte, pregătită să primesc o lovitură de cuțit în față, dar nu-i nimic. Doar o mîndrețe de magnetofon, negru cu gri, ce se-nvîrte-n gol.

Încă mai tremur și-acum. Am luat magul, am coborît. Nu știu de ce l-am luat, e o tîmpenie, ar fi putut crede că nu l-a descoperit nimeni. Și-apoi el nu-i sigur că eu îi citesc jurnalul.

Poate că n-a pus niciodată firul de păr. Poate doar se joacă, să-și provoace plăcerea, dar nu știe nimic. În joacă, mai nimerește adevărul, fără să-și dea seama. Acum, dimpotrivă, va ști că cineva i-a luat magul. Dar e prea tîrziu, au venit, nu pot merge să-l pun la loc. L-am ascuns în camera mea, sub lenjeria de corp.

Se pregătesc să se-așeze la masă, își spală mîinile. Un magnetofon. Se-amuză băiatul. Își bate joc de mine... Deci asta găsise-n birou. Am ezitat să-i iau însemnările *drept represalii*. E o tîmpenie, dar asta-i expresia care-mi vine-n minte. „Drept represalii." Trebuie să cobor. Aud soneria.

Jurnalul asasinului

L-a luat. Am băgat mîna sub pat. Nu mai e nimic. Cît de îngrozită trebuie să fi fost, sărmană Jeanie, ai crezut că ți-a sunat ceasul, dar nu era așa. În viață te înșeli asupra multor lucruri. Acum trebuie să înapoiezi magnetofonul, că nu-i al tău, pricepi, Jeanie? Trebuie să-l pui la loc. Mîine sosește Sharon, trebuie ca toate să fie la locul lor în casă. Trebuie s-o onorăm pe Sharon. Deci, vei pune magnetofonul la loc și poate c-o să te iert.

A fost doar o glumă, Jeanie, o glumă simpatică. Pe curînd.

Jurnalul lui Jeanie

Nu, n-am să-l pun la loc. Nici vorbă. Ai făcut o mare greșeală, secătură mică, și vei plăti pentru asta. Fiindcă acum am o dovadă. O dovadă că-n acestă șandrama se află un țicnit.

„Da, domnișoară, este, evident, o glumă de prost gust, dar e totuși o glumă, nu-i așa? Dac-ar trebui să arestăm toți oamenii care fac glume... Ha, ha, ha!" Puțin îmi pasă. Îl păstrez.

Nu știu de ce, dar venirea lui Sharon îmi dă o speranță. O aliată. Cineva cu care să-mpărtășesc toate astea. Cineva normal, care mă va ajuta s-o-ntind de-aici.

Mă duc la toaletă.

...

Am profitat de ocazie și-am dat o raită pe la lichioruri, asta mă dezmorțește. Doar un păhărel.

Mi-era teamă să nu coboare doctorul, dar era preocupat de revista lui medicală.

Ca s-o spun pe-aia dreaptă, două păhărele. Ei şi? Merit să mă întremez puţin. Mi-ar plăcea să vă văd în locul meu!

Jurnalul asasinului

Am cumpărat un cadou pentru Jeanie. O să-i placă mult. O să i-l dau mîine. Nu în mînă, fireşte. (Mai ales că Jeanie e una şi mîinile curate alta.) Voi găsi eu o modalitate. Adineauri am văzut-o coborînd, apoi urcînd şi ştergîndu-se la gură. Trebuie să fi dat pe la lichioruri. N-a observat uşa întredeschisă: prea atentă să se ferească de Tata. Idioata. Ar fi văzut doi ochi frumoşi albaştri care o urmăreau peste tot, ca ochii unui înger.

Jurnalul lui Jeanie

Un cadou? Devine laconic. Asta mă neliniştește. Nu-i timp de asta acum, aud sosind o maşină. Trebuie să fie taxiul cu Sharon. Ca să vezi, nici nu m-am gîndit la taxi. Dar cu taxiul nu faci drumuri lungi. Cu atît mai puţin cînd eşti lefter. Şi-apoi, ăsta lasă urme.

Bun, cobor. Sînt nervoasă. Am gura cleioasă.

...

Ora 3. Sharon este o fată încîntătoare, brunetă, cu ochi de un negru intens. Subţire şi înaltă. M-a salutat politicos, şi-a sărutat-o din vîrful buzelor pe Bătrînă, apoi a dat mîna cu unchiul ei.

Băieţii nu erau acasă. Au sosit la prînz, uzi leoarcă, toţi au sărutat-o. Erau puţin stînjeniţi. Mark avea un dosar sub braţ, ca să facă pe grozavul, fireşte, iar Clark a ridicat-o-n mîini pentru a-şi arăta muşchii puternici de matahală imbecilă. Doctorul era

politicos, nimic mai mult. Nu pare să se dea-n vînt după ea, e fiica fratelui soţiei lui, se simte asta. I-am urmărit cu atenţie pe băieţi: nimic de semnalat.

Ea însăşi nu-i agresivă cu nici unul dintre ei. Poate a uitat incidentul cu cazanul. Sau poate consideră că-i o poveste trecută.

Să nu reîncepem jocul ăsta, „poate că asta, poate că aia", ciupeşte-mă să-mi dau seama că nu visez. Jeanie, da' tu devii o adevărată scriitoare.

O masă de familie foarte liniştită, nu rămîne decît s-aştept aprecierile lui Jack Spintecătorul... un prenume predestinat... Asta dă de gîndit. Cu siguranţă, drăguţul de Jack...

Trebuie de asemenea să prind un moment pentru a-i vorbi lui Sharon. Şi dacă-mi rîde-n nas? Ninsoarea s-a oprit, s-ar părea că vremea va fi frumoasă.

6
Pase

Jurnalul asasinului

Sunați, trompete ale apocalipsei! Prăbușiți-vă, voi, ziduri ale Ierihonului! Sharon, trădătoarea, a sosit! Adoratorul e în cetate... Tocmai am văzut la televizor *Samson și Dalila*. Îmi venea să rîd. Fiecare dintre noi are cu siguranță o putere secretă. Pe care o ascunde față de ceilalți, ca să nu-i fie furată de cineva. Și cu atît mai mult de vreo stricată dintr-astea.

Eu nu m-aș fi lăsat în vecii vecilor îmbrobodit. Nici de-o Dalila, nici de-o Sharon, de nici una. Singurul căruia îi fac confidențe ești tu, jurnal iubit, iar tu n-ai să mă trădezi. Pe spion nu-l consider confident, el este un spectator. Și, ca să zic așa, un spectator provizoriu, foarte provizoriu, hm, hm! Ca și celălalt, cel care a vrut să-mi stea în cale. A cincea roată la căruță. Afară cu spectatorul!

Am fost foarte drăguț cu Sharon. Jeanie ne urmărea pe toți. Sînt întotdeauna foarte politicos cu damele. Așa sîntem toți. Mama spune că o femeie nu trebuie atinsă „nici măcar cu o floare“, eu niciodată n-am bătut femeile, le suprim, atîta tot. Glumesc, drag jurnal, sînt vesel. Sînt un asasin frumos, în puterea vîrstei, în floarea tinereții, un războinic pe urmele vînatului, un vînător care tocmai a adulmecat o pradă foarte tentantă. Dar în cazul ăsta, fraților, trebuie mare atenție! Cu atîția polițai care se-nvîrt prin zonă, trebuie să dau o lovitură de pomină.

Desigur, spionule, vei încerca să mă-mpiedici. Succes.

Îmi miros picioarele. E neplăcut. E ca și cum m-aș dezbrăca într-o cameră cu o fată și mi-ar spune: „pute“, iar eu aș ști că este vorba de picioarele mele umede și încinse din care iese acel miros oribil.

Nu-mi plac mirosurile, mă sufocă. Mă fac să mă gîndesc la murdării.

La naiba, am uitat cadoul lui Jeanie, o să i-l duc neapărat, altfel va crede că nu-mi țin promisiunile.

Jurnalul lui Jeanie

Așa deci, mă joacă. Tipul e mulțumit de el, dar crede că-i put picioarele. Complex clasic de inferioritate, doctore Watson, e de-ajuns să citești lucrările pe tema asta! Problema e că eu, Jeanie cea Tare-n Clanță, mă-ndoiesc că există cărți despre asemenea lucruri, care să fie-n stare să ți-l dibuie pe individ fără a-l cunoaște măcar.

Sharon e-n primejdie. O s-o omoare, știu asta. Prea s-a lăudat, e obligat s-o facă. Și-a impus s-o facă, de ce? Pentru că-i e teamă ca nu cumva să cedeze? Pentru că nu prea mai are chef? Dalila... Sharon... O fi îndrăgostit de ea? Se simte amenințat de Sharon?

Constat că pierd mai mult timp căutîndu-i motivele în loc să-ncerc să aflu cine e, iar în timp ce eu caut în mintea mea rezolvarea, ea se afla chiar sub nasul meu.

Astă-seară au vorbit despre accidentul părinților lui Sharon, nimic grav, Sharon vrea să lucreze în informatică, precum Stark. El era încîntat de asta și, după cină, a-ncercat s-o acapareze. Doctorul a deschis o sticlă de sherry. Băieților nu le place alcoolul (spre deosebire de tatăl lor), mama a băut o picătură, eu două. Așa obișnuiesc, să-mi ofere și mie cînd beau ei, ca să nu mă simt străină sau inferioară.

În rest, puștii n-au decît să mă măcelărească, nu contează!

A bătut cineva la ușa mea. A bătut de-adevăratelea, trei bătăi cu pauze. Nu prea tare. „Cine-i acolo?" Nu răspunde. Oare nu se va scula nimeni să vadă ce se-ntîmplă?

Cineva tușește la ușă.

Fă ca unul dintre ei să iasă la toaletă și să zică: „A tu ești, Cutare, ce cauți aici?" Fă asta, doar atît, nu-i greu, Isuse. Pași care se-ndepărtează, o ușă ce se-nchide. Aud clanța și cheia răsucită-n broască, aici toți încuie cu cheia. Scot revolverul, mă duc să deschid. Poate dau de cadavrul lui Sharon. Întorc cheia, dincolo nici o mișcare. Ezit puțin. Deschid.

...

O sticlă de gin. O sticlă de gin pusă în fața ușii. Plină, plină. Cadoul pentru Jeanie. Ce vrea să-nsemne asta? Să fiu mulțumită și să-mi țin fleanca? Sau vrea să stabilească o relație cu mine... Asta-i, o legătură, un raport mai direct decît prin intermediul unui jurnal, cu condiția să accept jocul. Să tac. În orice caz, n-am să beau nici un strop. N-o să-ți fac plăcerea asta, cocoșelule.

E clar, acum stai ca pe jăratec, monstru mic și fără cap, fără cap și fără coadă, ha, ha, ha! s-ar părea că ești tulburat, viperă nemernică... Ar fi de-ajuns ca eu să hotărăsc să nu mă duc acolo, să nu mai merg acolo, să rup jocul. Sfîrșit. Terminat.

Dar Sharon? Dar plecarea? Uneori uit că trebuie să plec. Uf, nu mai știu, mereu se-ntîmplă la fel! Și sticla asta care mă calcă pe nervi, nu știu ce mă reține s-o azvîrl pe fereastră.

Jurnalul asasinului

Azi-dimineață, verișoara mea Sharon era la masă. A mîncat fulgi de ovăz și o clătită. Merge la liceul Shelley, o conduce doamna Blint, în drum spre serviciu. Or să vorbească poate despre Karen. Mama lui Sharon e evreică. Tata i-a spus Mamei: „Într-adevăr, nu s-ar zice că-i evreică, n-are nimic din maică-sa".

Eu n-am nimic împotriva evreilor. Nu de-asta o voi omorî. Evreicele n-au nimic deosebit față de celelalte. Aceeași carne fragilă. Același gîtlej să țipe. Aceiași ochi ieșiți din orbite.

Aseară am auzit-o pe Jeanie deschizînd ușa să-și ia surpriza. Trebuie să fi fost mulțumită. Ai fost mulțumită?

Drăguța mea Jeanie, pe care o-ngrijesc cu tandrețe, ca pe-o gîscă bună pe care o-ndop pentru Crăciun. Întremează-te, Jeanie. Și încearcă numai să mă oprești s-o omor pe evreicuța cu ochi negri.

Înainte, membrii Ku Klux Klan-ului îi ardeau pe negri. Pe cruci mari de foc. Nu mi-ar plăcea să fiu negru. Oamenii te-mpiedică să faci anumite lucruri, în funcție de culoarea sau originea ta. Tata zice că-n țara asta sîntem toți egali, dar nu-i adevărat. Orfanii, de exemplu, sînt defavorizați. La fel și handicapații, oamenii își bat joc de ei. Sînt ca niște jumătăți de oameni și toată lumea îi detestă.

Pe mine toate lumea mă iubește. Eu fac totul pentru asta. Și toată lumea mă iubește. În afară de Jeanie.

Jurnalul lui Jeanie

Hei, ce-ai mai vrea tu ca toată lumea să te iubească, dar cum poate cineva să te iubească dacă nu te cunoaște, dacă nu exiști? Ai înțeles, asta, că tu nu exiști? Din moment ce minți, e ca și cum n-ai fi nimic, doar un vis. Chiar dacă omori oameni. Nu tu o faci, ci acest vis. Iar cel pe care oamenii îl iubesc este un alt vis, iar tu, între cei doi, nu ești nimic, doar un pasaj, o pasarelă. Putregai.

O să copiez asta și o duc sus. Cu însemnările. Ia să vedem. Dacă fac așa, asta înseamnă: „De acord, mă prind în joc". Or eu nu vreau să joc.

Dar poate asta ar schimba ceva. Să-i vorbesc. Să-i explic. Să-l conving. Să-l fac să accepte să fie spînzurat, ce mai.

Greva s-a sfîrșit. Pot pleca oricînd. Trebuie să-mi cîntăresc șansele. Dacă mă denunță, aș avea timp să scap?

M-am hotărît, îmi încerc norocul, plec. O să-i las lui Sharon un mesaj în care-i voi spune tot. Să se care și ea. O să iau și însemnările lui cu mine. Asta-l va speria. Știu asta. O să le iau mîine dimineață, după ce pleacă ei.

În seara asta-mi fac valiza.

Sharon,

Vei gîndi, fără-ndoială, că sînt nebună, dar nu sînt. În această casă e un băiat care-i bolnav și periculos. Știu că a omorît mai multe persoane, printre care micuța noastră vecină Karen, cu lovituri de topor.

Nu știu cine este. Știu că-i nebun pentru că i-am găsit jurnalul. Nu pot să ți-l las, trebuie să-l iau cu mine. Dar, te rog, crede-mă, și pleacă de-aici, pentru

că vrea să te omore și pe tine. A scris asta, să nu crezi că-i o glumă, te implor, pleacă și așteaptă pînă ce voi anunța poliția.

Nu pot s-o fac înainte de-a fi la adăpost, dar, îți repet, trebuie neapărat să pleci, altfel vei muri și tu. Băiatul care vrea să te omoare este cel care a vrut să te împingă în cazan cînd erați mici. Asta-i tot ce știu despre el.

Cu toată prietenia. Și cu speranța că mă vei crede, chiar dacă ce-ți spun pare o nebunie.

A ta, Jeanie.

Așa, o să-i las biletul. Acum, să ne ocupăm de valize.

Jurnalul asasinului

Sharon trebuie să moară, nimic nu mă va opri s-o fac. Ai priceput?

Jurnalul lui Jeanie

Și-a luat toate însemnările, trebuie s-o fi făcut azi-noapte, e teribil, parcă mi-ar ghici gîndurile. Totuși, sînt sigură că nu poate citi mesajul pe care-l port mereu cu mine.

Au plecat toți. Bătrîna e-n salon, a deschis radioul să asculte emisiunea religioasă. Sharon doarme încă, are cursuri abia de la 9. Mi-am pregătit bagajul. E 7,30. Adio, șandrama mizerabilă! Adio, coșmar!

O să fac autostopul pînă-n oraș și-apoi, hop! primul autobuz care pleacă și ciao! Asta-i un cuvînt care deja miroase a soare. Mă duc într-acolo. Las sticla cu gin. Nu mi-aș ierta să iau un cadou din

partea acestui copil mizerabil. Şi renunţ şi la salariul pe luna asta, ca primă, atîta pagubă, îi las şi plec.

O să pun biletul în paltonul lui Sharon, astfel ea o să dea de el, în drum spre şcoală, apoi deschid uşa şi vîşti!... Dispărută fără urmă. Asta pun ei mereu prin ziare. Da' ce mai stau?! Gata, salut.

...

Asta e, ninsoarea s-a transformat în ploaie. Toarnă cu găleata, o ploaie mocirloasă. Şi iată-mă-s. Sînt din nou în închisoarea mea.

Eram în autobuz, autobuzul care pleca spre sud. Aveam biletul în mînă. Şoferul s-a urcat şi a pornit motorul, era ora 11. Aşteptasem în gară, îngheţată, pitită într-un colţ. Mi-era frică de poliţai, de stăpînii mei, de tot. Transpiram în timp ce dîrdîiam de frig.

Stăteam deci în autobuz, pe un scaun, cu bagajul pe genunchi, cînd, deodată, uitîndu-mă pe fereastră, o văd pe d-na Blint cu o sacoşă de piaţă şi o căciuliţă de schi galbenă. Am recunoscut-o mai întîi după căciuliţă. Era cu Sharon şi discutau amîndouă, iar Sharon avea mîinile înfundate în buzunarele hanoracului. Le-am privi o clipă cu duioşie, apoi mi-am dat seama că era un *hanorac.* Nu paltonul ei bleumarin, ci hanoracul verde al lui Clark, care era agăţat în cui, lîngă paltonul ei (l-am văzut chiar azi-dimineaţă) şi care era mai călduros decît paltonul ei, asta-i sigur.

Şi-atunci mi-am zis că n-a putut citi mesajul meu, pentru că nu era cu paltonul. Iar acum se-ndreptau spre maşina d-nei Blint, care era parcată puţin mai la vale, acoperită de zăpadă.

Iar eu, Jeanie-Cea-cu-Idei-Strălucite, nu ştiam ce să fac.

Şoferul a zis: „La drum". M-am gîndit: de bună seamă că ea va găsi mesajul meu la-ntoarcere, în privinţa asta nu trebuie să-mi fac griji, dar dacă nebunul a pus mîna pe el, nu ştii ce poate urma. Nu

ştii niciodată, iar incertitudinea, în povestea asta, se termină cu un sicriu frumos din lemn de stejar.

Puneţi-vă în locul meu. Am strigat: „Un moment!". M-am ridicat şi-am coborît din autobuz. „Păi, mergeţi sau nu? mi-a trîntit şoferul. – Nu!" Mi-a scăpat fără voia mea, gura mea a vorbit. Am ocolit autobuzul, le-am văzut mergînd în faţa mea, am dat din cap. Era suficient să le fi ajuns şi să-i spun lui Sharon: „Trebuie să-ţi vorbesc!" Atît era de-ajuns.

M-am apropiat stîlcindu-mi picioarele prin mocirlă şi-apoi am zărit break-ul băieţilor lîngă trotuar, Sharon s-a urcat în el rîzînd. Au pornit. Am strigat: „Doamnă Blint!" Nu m-a auzit.

Am strigat mai tare, doamna Blint s-a-ntors, m-am apropiat: „Oh! Bună ziua, Jeanie". Avea ochii trişti, ca de obicei. „Bună ziua, doamnă, am venit să fac cumpărături de Crăciun, puteţi să mă luaţi şi pe mine? – Bineînţeles!" Ne-am urcat în maşină.

Era cald. Mirosea a cîine plouat. Am zis: „Sharon e o fată drăguţă. – Da, îmi aminteşte de sărmana mea Karen". Aşa deci. Pînă acasă n-am mai scos o vorbă. Am coborît, i-am mulţumit. Ei erau în grădină, se băteau cu bulgări de zăpadă; eu am intrat. Bătrîna s-a repezit: „În sfîrşit, Jeanie, dar unde-ai fost? Copiii au venit deja!" Mi-am scos paltonul gri, m-am dus să-mi pun bagajul în cameră.

Ea mi-a strigat de jos: „Explică-mi odată! – Scuzaţi-mă, doamnă, mi-am amintit că-i ziua mamei şi m-am dus să-i trimit o telegramă. – Ai fi putut să-mi spui, nu crezi? – Am făcut-o, dar probabil n-aţi auzit, radioul era deschis, vă rog să mă scuzaţi, doamnă. – Fetele astea au uneori nişte apucături...", bombăni ea intrînd în bucătărie. Am coborît, i-am strigat „Vin să v-ajut", în timp ce scotoceam prin paltonul albastru, dar nu era nici urmă de mesaj acolo, nimic.

„Am făcut o tocăniță, a zis Bătrîna. – Foarte bine, doamnă." Vocea mea era grațioasă ca orăcăitul unei broaște. A sunat la ușă. M-am dus să deschid. Sharon a intrat rîzînd îmbujorată, apoi Mark, Jack, Stark și Clark, toți exaltați și uzi, apoi doctorul netezindu-și părul.

Hait, nu pot să povestesc continuarea, trebuie să cobor. A dracului de bună seara asta, am și eu nervii mei.

Jurnalul asasinului

Dimineață foarte aglomerată. Tata s-a dus la cabinetul lui, Mark la birou, Jack și Stark la rahaturile lor de cursuri, iar Clark la spital pentru o ședință de disecție.

Am fost peste tot unde trebuia să fiu (la alegere: birou, spital, universitate sau Conservator), iar apoi, cînd veni pauza, m-am întors la break. Avem fiecare dintre noi cîte o cheie. Am dat examenul de conducere toți odată, anul trecut. Am pornit mașina și m-am întors acasă. Eram neliniștit. Înțelegi, jurnal drag, în acest moment nu prea am încredere în Jeanie. Pare cam debusolată și deci e-n stare să facă prostii.

Am parcat mașina în spatele casei. La ora asta toată lumea este în oraș sau în casă, ca Mama. Am deschis încetișor ușa, am auzit radioul și vocea Mamei fredonînd, am urcat la etaj fără să fac zgomot. Eu mă deplasez întotdeauna fără să fac zgomot, ca pisicile. Am încercat ușa lui Jeanie, n-o auzeam pe Jeanie. Am ascultat mai atent, nu auzeam decît zgomotul pe care-l făcea Mama și aveam foarte puțin timp.

Am scos cuțitul, am deschis ușa, camera era goală. Sticla încă plină era pe masă, dar altceva

nimic. Mi-am dat imediat seama că Jeanie plecase. Mă lua drept un imbecil. Cum era posibil ca tu s-o abandonezi pe drăguța de Sharon? Te crezusem mai morală, Jeanie, mai virtuoasă, mereu gata să dai lecții altora... Eram de-a dreptul dezamăgit. Să nu fi încercat măcar s-o avertizezi asupra pericolului îngrozitor care-o păștea? Să fi încercat oare să mă întreci, Jeanie?

Ai încercat, nu-i așa? Dar s-ar părea că zeii sînt împotriva ta, dragă prietenă, pentru că am recuperat mesajul și-o voi omorî pe Sharon. Cine are urechi de auzit...

Și știu deja cum, unde și cînd.

Jurnalul lui Jeanie

Înainte de-a reveni în camera mea, am trecut să văd și-am citit asta. C-o va omorî și că luase mesajul. La prînz, au mîncat toți cu mare poftă. N-am putut fi nici o clipă singură cu Sharon. Mereu mă loveam de cîte unul. Se-nvîrtesc în jurul fetei ca muștele pe-o halcă de carne.

Faptul că s-a-ntors dimineață mă pune pe gînduri. Asta-nseamnă că nu ezită să riște, dar și că se poate hoinări prin casă fără ca cineva să audă ceva, iar uneori, atunci cînd mă credeam singură, de fapt nu eram. Poate că nu. Simt rece pe șira spinării.

Rămîn. În fond, nu prea am ce pierde, doar viața, dar sînt lucruri pe care nu le poți lăsa la voia-ntîmplării și-apoi, nu știu, sînt băgată pînă la gît în asta. Mă afund.

Nu cumva mă droghează? Să-mi pună droguri în mîncare? Imposibil. Cînd sînt ei acasă, eu sînt aproape tot timpul în bucătărie. Oare sticla asta de gin să conțină droguri? Ar trebui s-o gust. Nu.

...

Am deschis sticla și-am mirosit-o.
Miroase a gin de calitate. Nimic altceva. Am luat o gură și-am înghițit-o. Aștept.
Nimic. Gin, nimic altceva. Nu-nțeleg. Am terminat de citit a doua carte. E ora 6, trebuie să se-ntoarcă; n-am mai aflat nimic nou.
Mereu aceleași enigme. Și o Jeanie îmbătrînită și obosită.

7
Atac

Jurnalul asasinului

Astă-seară, la masă, Sharon a întrebat dacă am vrea să mergem la schi. Tata a spus: „Desigur, dacă va continua să ningă tot așa, ne vom duce duminică". Ea a zîmbit.
E drăguță cînd zîmbește. Dar asta-i normal, ăsta-i zîmbetul cu care-i atrage pe gogomani, zîmbet-momeală pentru neghiobi.
Cu mine nu ține, fetițo.
Te-am urmărit, Jeanie, pe cînd serveai cu mîinile tale mari, roșii, de fată de la țară, ne spionai pe toți. M-ai privit un moment cu un aer gînditor, înainte de-a trece la altul dintre noi. M-ai privit, te-am văzut privindu-mă, îmi vedeai ochii și fața, dar în spatele acestei perechi de ochi pe care-i vedeai tu eram *eu*, ca o altă pereche de ochi arzători fixați pe tine, dar pe care tu nu i-ai văzut.
Pe bune, mă amuzi, sărmana mea Jeanie, dar nu știi să vezi dincolo de aparențe.
Ca să revenim la Sharon, jurnal drag, mîine mergem cu toții la cinema, o sală a-ntîia, întunecoasă, cu zgomote de tot felul: zgomote de floricele, de sticle, geamăt de fată înjunghiată...

Salut, Jeanie, salut, jurnal, mi-e somn, îmi pun pijamaua și mă bag în pat.

Jurnalul lui Jeanie

Ora 16,30. Categoric, n-am noroc. Azi-dimineață n-am putut urca, pentru că Bătrîna nu se simțea bine, migrenă sau nu mai știu ce, și-a stat tot timpul în cameră.

La prînz n-am putut vorbi cu Sharon între patru ochi, jucau toți Scrabble. Acum, au plecat cu toții. Diseară nu vin la masă pentru că o duc pe Sharon la cinema. Doctorul trebuia să meargă cu ei. Puștii nu-l slăbesc deloc, dar, mă rog... date fiind împrejurările, cu atît mai bine.

Bătrîna e jos, în fața televizorului, mă reped pînă-n camera ei.

...

Doamne Dumnezeule, javra! Trebuie să merg acolo diseară! Dar cum va-ndrăzni, cu tatăl lui alături? Se grozăvește? Ca să mă sperie? Ca să mă vadă ajungînd transpirată la cinema și să-și bată joc de mine în sinea lui, „în spatele ochilor lui", cum zice el.

Dar nu risc nimic dacă merg acolo, iar ea nici atît, trebuie doar puțină prudență. Am să-i cer seara mea liberă, dacă ei tot nu-s acasă. Numai să n-o facă pe-nfundate!

Jurnalul asasinului

Imbecilo! Arătai jalnic, așa cum stăteai deoparte, cu paltonul tău jerpelit de servitoare. Din fericire, nu știe nimeni că ești servitoarea noastră, mi-ar fi fost

rușine. Tata ți-a făcut un semn discret, dar mi-am dat seama că era contrariat.

Sharon stătea la capătul rîndului, între Tata și perete, așa că, de erai, de nu erai acolo, tot nu s-ar fi întîmplat în seara asta, bondoaco, sînt dezolat că te-ai deranjat degeaba. Dar a fost totuși un film frumos, nu-i așa? Poate puțin cam sîngeros. În zilele noastre nu te poți duce la film fără să vezi niscai omoruri faine, mustind de sînge, dar știi ce, draga mea, ăsta-i progresul, iar pentru mine, ce satisfacție!

Dacă tot nu răspunzi, mă voi plictisi să-ți vorbesc. Va trebui să schimb locul acestui jurnal.

Duminică mergem la schi. Frumoasă zi în perspectivă. Faleze stîncoase, clape care se desfac, gît rupt, la la la, Jeanie, te sîcîi.

Jurnalul lui Jeanie

Puțin îmi pasă, am să merg și eu. Nu știu să schiez, dar o să-i observ, n-o s-o poată antrena deoparte.

Să-i răspund... M-am gîndit s-o fac, dar mi-e teamă. Și-apoi, asta n-ar însemna că-i sînt complice?

La cinema era plin de lume. Doctorul m-a văzut, mi-a făcut un semn, o ținea strîns pe fată, porcul ăsta bătrîn. Desigur, odrasla nu prevăzuse asta, că hodorogul o va păstra numai pentru el. M-am dus degeaba acolo și, în plus, filmul era nasol, o tîmpenie cu gangsteri plini de ei, care ajung bineînțeles la pîrnaie. La cinema, mie-mi place să rîd. Da' ce rost are să-mi pierd timpul povestindu-mi viața...

Deși timp de pierdut am suficient. Azi-dimineață au plecat în grabă, dar diseară am să-i vorbesc lui Sharon. Totodată îl voi ruga pe doctor să mă lase la schi. Nu va-ndrăzni să zică nu. Îi place prea mult să facă pe marele domn. Și-apoi, eu mă voi ocupa de

picnic. Mă duc să-i vorbesc de-acum Bătrînei. Dac-ar merge ea, ar fi în ordine. O plimbare în familie...

Jurnalul asasinului

Jeanie devine incomodă. Se învîrte în jurul lui Sharon. La masă și-a permis să-l întrebe pe Tata dacă poate veni și ea cu noi duminică la plimbare. Ce neobrăzare!

Se-nșală dacă-și închipuie că asta mă va împiedica să-mi pun planurile în aplicare.

Sharon m-a privit ciudat în seara asta. Mi-am luat mutra cea mai nevinovată. Nu mi-a plăcut privirea ei. E ca și cum ar bănui ceva. Dar asta-i imposibil. Nu poate fi suspicioasă din cauza a ceea ce s-a întîmplat atît de demult. Nu poate ea să-și dea seama că...

Era ca și cum simțea instinctiv că eu joc teatru. Nu-mi place asta. Sharon este un pericol pentru mine. Trebuie s-o elimin. Cînd mă privește, simt nevoia să plec privirea.

În ce te privește, Jeanie, ferește-te din calea mea, nu mai vreau să mă joc.

Jurnalul lui Jeanie

Prea bine, micuțule, dar eu n-am de gînd să abandonez partida, nu acum.

S-au întîmplat multe-n seara asta. Înainte de-a merge la masă, am reușit s-o rețin pe Sharon în vestibul.

Puștii urmăreau un joc la televizor și ușa era întredeschisă. Mi-am dres glasul: „Sharon, trebuie să-ți vorbesc, este ceva anormal în casa asta. – Ce vrei să spui? – Vreau să zic că aici e cineva care ascunde ceva. Ceva grav. Unul dintre băieții de-aici

face lucruri despre care nu spune nimănui, i-am citit jurnalul. – Ce fel de lucruri? – N-ai să mă crezi, Sharon, dar îți jur că-i adevărat, el omoară oameni."

Sharon m-a privit ciudat, dîndu-se puțin înapoi.

„Nu-s beată, crede-mă, te rog, îți spun asta pentru securitatea ta. – Nu înțeleg. Dacă știi asta, de ce nu spui nimic? – Nu știu care e, înțelegi?! – Dar ai zis că i-ai citit jurnalul! – Da, dar el își ascunde identitatea, of! e prea complicat să-ți explic în amănunțime, tot ce știu e că-i vorba despre băiatul cu care te-ai bătut cînd erai mică, cel care voia să te-arunce-n cazan, îți amintești care era? Spune-mi numele lui, care era? Chiar dacă mă crezi o biată nebună, spune-mi-l. – Uite ce e, Jeanie. Mă uimești, ce-mi spui tu este atît de bizar!"

În acel moment a venit doctorul din pivniță și a întrebat-o pe Sharon dacă-i place vinul alb, Sharon a zis că da. Bătrîna a deschis ușa bucătăriei, mirosea a ars: „Jeanie, Jeanie, vino repede!" „Ne vedem îndată", a șoptit Sharon urmîndu-l pe doctor care-i vorbea despre viile din California. Am intrat în bucătărie.

După cină, în timp ce eu strîngeam masa, ei au mers cu toții în salon, să vadă westernul la televizor. Numai să nu se scape în fața lor. M-o fi luat drept o țicnită.

Sînt în camera mea. Aștept. Poate se va hotărî să vină. Aș bea un strop de gin. Nu. Bine.

Evident, nu mai am țigări. Umblă cineva pe culoar. Cineva care vine, care merge la toaletă... Trage apa, revine, trece pe lîngă ușa mea, se oprește, zgîrie ușor. Mă duc să deschid.

....

E de necrezut! Cum e posibil să nu-și amintească așa ceva?

„Ascultă, Jeanie, nimeni n-a încercat vreodată să mă bage cu capul într-un cazan. – Dar bine, am citit cu ochii mei, el a scris-o! – Ai însemnările alea?

– Nu, le-a luat. – Ah, da, desigur!“ (M-a privit ciudat.) I-am povestit tot, Karen omorîtă cu lovituri de topor și tot restul... Totuși, n-am inventat-o eu pe Karen!

E îngrozitor, mă-ndoiesc de mine. Mă-ndoiesc de ce-am citit. Dar dacă? Nu... Dacă-s eu cea anormală, cea care inventează toate astea? Dacă-s eu cea care plăsmuiește o dublură, o dublură care, în locul meu...? Nu, nu, nu vreau să-mi intre-n cap așa ceva.

Sharon mi-a șoptit: „Voi încerca să-mi amintesc, îți promit, realmente voi încerca, nu te mai gîndi la asta, liniștește-te.“

Dar nu-s nebună, Dumnezeule mare! Nu, Jeanie, nu mai bea, fato, oh! și, la urma urmei, o picătură doar, asta n-o să-mi facă rău. Uaaah, e tare!... Nu-s țăcănită. Am stat foarte liniștită și i-am povestit tot. I-am pus chiar s-asculte banda de magnetofon.

„Oricine poate șușoti așa, mi-a zis, ar putea fi chiar o femeie, pare o voce de copil, este într-adevăr o voce ascuțită...“ Bănuiesc ce-ncerci să insinuezi, Sharon, că-s o fată bătrînă și acrită, o încurcă-lume, o țicnită periculoasă, poate mai rău, și vei cere informații despre mine, iar asta nu va conveni imaginii mele de marcă.

Și dacă anunță poliția? Nu-mi pot permite riscul ăsta, o să spun c-a fost o glumă... Ce varză!

Na, c-am făcut o pată, am oroare de caietele pătate, gata, închid și-o să-mi termin paharul în pat. Bună seara, Jeanie.

Jurnalul asasinului

Poimîine mergem la schi, poimîine la schi, la la itu, la la iti, îți place cînd cînt, iapă bătrînă? După cum trebuie să-ți fi dat seama, nu mai scriu nimic interesant aici, îți dau doar de lucru. Și dacă am altă

ascunzătoare? Ce biograf prost te vei dovedi, după moartea mea, cu atîtea lacune asupra delicioasei mele personalități!

N-am timp să mă distrez cu tine. Dezolat!

Jurnalul lui Jeanie

Tot mă mai doare capul. M-am trezit din somn suspinînd, cu un gust de gin în gură, nu auzisem ceasul. M-am năpustit jos. Sharon mînca deja, erau acolo și Mark, care se uita într-un dosar ronțăind pîine prăjită și Clark, în picioare, care tocmai golea sticla cu lapte. Am avut impresia că Clark mi-a aruncat o privire urîtă, dar s-a petrecut atît de repede... „Ei bine, Jeanie, nu ți-ai auzit deșteptătorul? A trebuit să ne descurcăm singuri“, mi-a zis Bătrîna, amabil, recunosc.

Mi se părea că am o divizie de blindate pe limbă. „Scuzați-mă, doamnă, acum sînt puțin obosită. – Te vei odihni mîine, a zis Bătrîna. – Da, doamnă“, i-am răspuns eu foarte politicos, apucîndu-mă să spăl vasele.

Sharon s-a ridicat aducîndu-mi ceașca ei, Clark a ieșit, apoi Mark, iar noi am rămas singure.

Sharon îmi dădea ceștile. „Știi, Jeanie, m-am gîndit la ce mi-ai povestit. Nu-ți ascund că e greu de crezut, dar, pe de altă parte, e adevărat că e ceva straniu aici. Ești poate victima unei glume? – Nu, nu, asta nu-i o glumă! Karen a murit de-adevăratelea! – Vreau să zic, poate că cineva căruia-i place să inventeze că el este autorul acestor omoruri, dar asta nu înseamnă că e adevărat, vrea doar să te facă să crezi așa ceva, asta-i tot. – Ba nu! În ce-o privește pe fata din Demburry, am citit despre ea înainte să fi fost publicat în ziare, *înainte*, înțelegi? – Ei, hai, Jeanie, îi cunoști bine pe toți patru, e cu

neputință să fie un ucigaș printre ei! – Și atunci de ce găsești că-i ceva straniu aici, de ce? – Nu știu, uneori am impresia că sînt observată, că sînt spionată, înțelegi ce vreau să spun? Dar știi, eu sînt foarte emotivă, mi-e teamă de imaginația mea!“

Am privit-o drept în ochi: „Chiar nu-ți amintești de întîmplarea aia, Sharon? E-atît de important, nu pot crede c-ai putut s-o uiți!“ A părut că ezită, a coborît vocea: „Nu-mi prea place să mă gîndesc la acea vacanță, pentru că imediat după aceea, sărmanul Zack... – Zack? – Ssst, nu-i pronunța niciodată numele aici! – Dar ăsta cine-i? – Zacharias, fratele lor, mi-a șoptit ea. – Ce? – Da, fratele lor. A murit cînd avea zece ani, imediat după acea vacanță. Mătușa a avut un șoc îngrozitor! Se dusese să patineze pe lac și gheața a cedat sub greutatea lui. Cînd au ajuns ceilalți, era prea tîrziu... (S-a uitat la ceas.) O să-ntîrzii, trebuie să fug! (Doamna Blint claxona.) Pe curînd, nu vin la prînz, trebuie să merg la bibliotecă!“

M-a dat gata! Mai ceva decît cu iepurii, nu știi de unde sar! Acum înțeleg de ce Bătrîna se neglijează. Și poate asta i-a luat mințile celuilalt individ... Parșivul, nu mi-a vorbit de Zacharias, de ceea ce i s-a-ntîmplat. Se pare că nu-i place să se vorbească despre ce-a fost atunci... Stop, vorbesc în dodii. Zacharias March..., păi da, Z. M., al lui era costumașul! Va trebui să mă lămuresc despre acea întîmplare, dar pentru moment prima urgență e Sharon. Cel puțin ea mă crede, simt asta. Senzația ei că-i spionată, e uimitor cît e de intuitivă. O fată pe cinste. Sînt sigură că-și va aminti, pînă la urmă. Sînt sigură de asta. Și totul se va rezolva! Nu-mi vine să cred...

La prînz erau posaci, se vedea că le lipsește fata, e bine să fie o fată în casa asta, mai înveselește puțin atmosfera.

Altceva: am răscolit din nou prin camerele lor, să văd dacă nu găsesc paginile lipsă. N-am găsit nimic, bineînțeles. Parcă e o poveste de genul ăsta, în care se caută o scrisoare și ea de fapt este pe masă, în văzul tuturor.

Automat, îmi verific jurnalul... Dacă ar scrie chiar în jurnalul meu... Nu, ce idee absurdă. Uneori mă-ntreb unde mi-e capul!

Jurnalul asasinului

Așa, deci, spionule, tu și Sharon sînteți prietene, ca-ntre scroafe? Crezi că nimeni nu observă bisericuțele voastre șoptite? Să-ți intre bine-n scăfîrlia ta goală că sînt atoateștiutor. Dar tu habar n-ai de așa ceva. Cu ce-ți împuie capul Sharon? Cu preafericita noastră copilărie? Cu scumpul și preaiubitul Zack? După cum vezi, eu știu tot!

Zack nu-i de grohăitul tău. Zack era un sfînt. Prin toți porii emana numai bunătate. Mereu gata să sară în ajutor. Mereu politicos. Perfect, ce mai. În prezența lui, oricine părea murdar și rău. O perlă, Zack! Am plîns ca un caraghios cînd a murit, iar tu mă știi. Viața-i atît de nedreaptă. Înțelegi, era cît pe ce să nu se nască, ei da, a fost ultimul, moașa a crezut că-i mort. A trăit zece ani de neprihănit, e ceva. „Un băiețel atît de inimos“, cum zicea Mama. O adevărată comoară. Poate un pic prea curios. Mereu mă urmărea, parcă pentru a mă-mpiedica să fac prostii. În ziua acea cu Sharon, de exemplu, în pivniță, stătea și se uita la noi. Cînd m-am ridicat, l-am văzut. Mă sfredelea cu ochii lui de duhovnic. Un reproș viu. Și știi ceva, Jeanie? Reproșurile, eu le prefer moarte. Dar asta-i, bietul, bietul Zack... Odihnească-se-n pace! Și-apoi, ce idee stupidă să te duci să patinezi pe un lac înghețat și să-ți ții capul

sub apă pînă ce nu mai poți respira! Nu spune c-a primit ce-a meritat, Jeanie, arată-te cît de cît bună creștină!

Jurnalul lui Jeanie

El a făcut-o. El a făcut asta! Și-a omorît propriul frate! Sharon, pleacă de-aici, nu există-n el nici urmă de milă, omenie, nici cît negru sub unghie. Bat cîmpii. Zice asta ca să mă sperie. A fost cu siguranță un accident. Cu siguranță. Cum să aflu? N-o pot întreba totuși pe Bătrînă...

Este cert că despre el vorbea cînd zicea „celălalt spion". „Spectatorul provizoriu"., „A cincea roată la căruță", acum îmi dau seama. Păi de-asta Bătrîna nu iese din casă decît pentru a merge la cimitir! Ca să pună flori pe mormîntul băiețelului ei, pe care celălalt l-a... Delirant!

Jurnalul asasinului

Cînd vei citi aceste rînduri, Jeanie, va fi prea tîrziu.

Jurnalul lui Jeanie

Nu mi-am găsit timp să urc să citesc ce-a putut lăsa azi după-amiază. Foarte rău. Pic de somn. Am băut un ceai înainte să urc. În timp ce eu strîngeam prin sufragerie, ei au făcut o infuzie de plante, iar acum dorm de-a-npicioarelea!

În schimb, am o veste bună, o veste excelentă! Înainte de masă, Sharon s-a strecurat spre bucătărie. Am ieșit și ea mi-a șoptit: „Cred că-mi amintesc, mi-am reamintit fulgerător azi după-amiază, în ora de matematică, o ceartă, eram tare rea, loveam tare pe cineva, cu toate puterile mele, eram furioasă, de-adevăratelea; cineva care țipă, care se zbate, văd ușa cazanului deschisă, încinsă, simt căldura, dar nu-l văd pe cel care-l lovesc, e ceva foarte confuz, ca-ntr-un vis, înțelegi, dar nu-mi dau seama, poate că-i imaginația mea, știi, copiii se ceartă adesea!... – Oh, te rog, Sharon, fă un efort! – Vorbim mîine, la munte, o să fim mai liniștite!" A deschis gura ca pentru a adăuga ceva și-apoi s-a răzgîndit: „Nu, e imposibil. – Ce anume? – Nimic, vedem mîine." A apărut Bătrîna: „Ei, fetelor, avem secrete?" E-ntr-o pasă bună. Cu-atît mai bine pentru ea. M-am dus după platoul de mezeluri. Sînt sigură că dimineață voi afla totul!

Ce somn mi-e, stiloul îmi aluuunecă printre degeeete, e amuzant, parcă plutesc, și n-am băut nimic, doar infuzia, dacă infuzia te-mbată, acum chiar n-am chef de gin, vreau doar să dorm, să dorm. Mîine trebuie să fiu în formă, nemaipomenit de în formă, pe fază!

...

E grav. E foarte grav. O să previn poliția și nu-i nici un dubiu că n-o să mai am ce căuta aici. Da, nu pot să fac altfel. E ora prînzului și încă-s la mine-n cameră. Bătrîna meșterește prin grădină. E o catastrofă și nu mi-o pot explica.

Trebuie să fiu clară, s-ar putea ca oamenii să citească asta-ntr-o zi. M-am trezit mahmură, cu capul cît o baniță, ochii umflați, îmi venea să vomit. Mă ridic. Privesc în jurul meu, e ziua-n amiaza mare. Ziua-n amiaza mare, cînd ar trebui să fie ora 7! În acest anotimp, la ora 7 nu-i atîta soare.

Mă duc la ușă: m-a-ncuiat, m-a-ncuiat! Ba nu, ușa se deschide. Ușa se deschide spre casa liniștită, foarte liniștită, tăcută, doar zgomotul radioului jos,

zbor pe scări, mă reped ca o sperietoare: „Ce e? Ce e?“ Bătrîna, cu stropitoarea-n mînă, se holbează la mine, cu ochii cît cepele: „Ţi-e rău, Jeanie? – Ei unde-s? – Ştii bine c-au hotărît să plece la munte, Janie, nu te simţi bine? – Da' trebuia să mă duc şi eu cu ei, ştiaţi doar!“ Se dă-napoi neliniştită, apa din stropitoare se prelinge pe mochetă. „Jeanie, eu n-am nici o vină. – De ce nu m-aţi trezit, urlu eu, de ce? – Dar, Jeanie, nu mai înţeleg nimic, ai lăsat biletul ăsta la bucătărie... – Ce!? Ce?“

În cămaşa mea de noapte cîrpită, cu părul burzuluit, mă reped spre ea. Ea se loveşte de masă. „Biletul din bucătărie... Nu te simţi bine, Jeanie?“ Alerg în bucătărie, e o hîrtie pe masă, o hîrtie albă, mă opresc, mă uit la ea.

Mă apropii. Întind mîna, îmi văd mîna întinzîndu-se, ce straniu, e aşa de albă. Iau bucata de hîrtie, o bucată de hîrtie cu două rînduri:

Îmi pare rău, sînt prea obosită, prefer să dorm, scuzaţi-mă, sper să vă distraţi bine. Jeanie.

Două rînduri cu scrisul meu.

De fapt nu chiar scrisul meu, dar seamănă. Las hîrtia, mă-ntorc: „Scuzaţi-mă“, îi zic Bătrînei. Mă simt şi eu bătrînă, urc scara, mă duc în cameră... „Cînd vei citi aceste rînduri, va fi prea tîrziu...“ Ticălosul, ticălosul, îmi vine să plîng, nu vreau să plîng, nu plîngeam nici cînd mă cotonogea tata. N-am plîns cînd mi-au spus că mi-au dat doi ani. Îmi vine să urlu, ce senzaţie cumplită, sînt atît de obosită!

Sună telefonul. Mi-e teamă. Bătrîna ridică receptorul. N-aud nimic. Am un nod în gît. Închide. Mă strigă. Doamne-Dumnezeule, ai milă.

...

Sharon a căzut. O căzătură de la două sute de metri.

Sharon a murit.

...

M-am întins puţin şi-acum mi-e mai bine, dar mă simt încă vlăguită. Ei nu s-au întors încă, dar trebuie să pice în orice clipă. Bătrîna-şi frînge degetele şi smiorcăie. A trebuit să sune la spital, să-i anunţe pe părinţii lui Sharon. N-aş fi vrut să fiu în locul ei. E o tragedie, ăsta-i cuvîntul.

Dar nu voi îngădui ca asta să mai continue aşa. Nu se mai pune problema să plec. Sharon era o fată bună, curajoasă şi inteligentă. Jur că moartea ei nu va rămîne nepedepsită. Şi nu obişnuiesc să amestec poliţaii în treburile mele. Îl aranjez eu pe porcul ăsta mic, fără ajutorul cuiva. Dar pentru totdeauna. Dumnezeu să mă ierte.

...

Recitesc ce-am scris şi mi-e groază de această sete de răzbunare şi de violenţa care mă cuprinde. Trebuie să mă gîndesc. Sună, sînt ei. Sînt şi alte voci, trebuie să fie poliţia.

Jurnalul asasinului

Am făcut-o. Am făcut-o! S-a apropiat de prăpastie ca să vadă satul în vale. Schiază mai bine ca noi, apucase pe pista neagră, prin pădure. S-a lăsat ceaţa, mulţumesc, Isuse, o ceaţă deasă, grea, ne-am pierdut unii de alţii, fireşte.

Ea s-a oprit o clipă, după viraj, foarte aproape de prăpastie, s-a aplecat înainte, pentru a privi în jos frumoasa panoramă... Eu alunecam uşor spre ea, fără zgomot, doar zgomotul zăpezii ce cădea prin ceaţă. Amintirea acestei zăpezi albe căzînd din cerul alb, cu silueta roşie a lui Sharon e ceva minunat.

A întors capul, m-a văzut, a ridicat bățul să-mi facă semn, și pletele-i fluturau sub ninsoare. A zîmbit, mi-a zîmbit, era încîntată să mă vadă.

Am continuat, simțeam că și fața mea zîmbea, îmi simțeam mușchii din jurul gurii încordați, frigul pe dinți, deci e clar că zîmbeam, dar ea a coborît brațul și-apoi i-am văzut chipul devenind brusc gînditor, apoi, foarte repede, neliniștit, ca lovit de stupoare. A-ntins brațul spre mine, să mă respingă, eu am zîmbit, am zîmbit, iar ochii ei exprimau o spaimă de nedescris.

M-am repezit asupra ei cu toată viteza. A încercat să alunece într-o parte, bățul ei a zburat spre fața mea, l-am apucat cu mîna, l-am aruncat, zîmbeam. „Nu, nu!" zicea vocea ei. A strigat: „Ajutor, știam eu!". A repetat: „Știam eu!". Capul ei foarte aproape de-al meu... l-am făcut vînt cu toată puterea, a alunecat pe zăpada poleită. „Nu, nu!"", zicea vocea. Cu mutra ei orgolioasă! A dat din mîini, ochii ei erau înspăimîntați de moarte.

Am frînat chiar pe marginea hăului, ea, ea a zburat, ca o pasăre în hanorac, cu un strigăt prelung. A plutit cîteva secunde prin ceață, a dispărut. N-am zăbovit, nu se mai vedea, zbura prin ninsoare, cu schiurile ei îndreptate spre pămînt, jos de tot. Mi-am luat avînt, am scurtat prin pădure, și-am revenit la punctul de plecare a teleschiului, am urcat și ne-am reîntîlnit toți pe pîrtie, am schiat puțin, pînă ce Tata a început să se impacienteze.

Au găsit-o aproape imediat, pentru că niște schiori de fond trecuseră pe lîngă ea. Era sfîrtecată în mai multe bucăți. Se pare că arată cumplit, tăieturile erau în unghiuri drepte, Tata s-a dus s-o identifice.

Noi l-am așteptat pe Tata la bar. Oamenii ne arătau cu degetul și ne compătimeau. Eram triști. Mark avea lacrimi în ochi, a trebuit să iasă să ia aer,

Stark își trosnea întruna degetele, Clark a băut un coniac, era alb ca varul, iar Jack își rodea unghiile, cu privirea în gol.

Tata s-a întors, cu poliția, un accident, bineînțeles, din cauza ceții a greșit virajul, nu sînt balize, pista neagră interzisă pe vreme rea, avea prea multă încredere în ea, exact, asta nu i-a reușit.

În mașină, nimeni n-a scos o vorbă. Tata își mușca buzele, conducea cu viteză și prost. Oamenii au mereu reacții anapoda în fața evenimentelor neprevăzute, au nervii slabi. Eu eram calm în sinea mea. Fluieram în gînd, în timp ce ochii mei erau preocupați să plîngă, ca ai celorlalți.

Evident, acasă, aici adevărat folclor! Jeanie a plîns, și Mama la fel. Părinții lui Sharon trebuie să vină să ia corpul. E la morgă, unde o vor pregăti pentru înmormîntare.

Iar tu, Jeanie, tu nu erai acolo.

De ce nu erai și tu acolo? Ar fi acum în viață, știi bine.

Jurnalul lui Jeanie

Poliție, întrebări, un regretabil accident... Hohotesc întruna acum, cînd șocul a trecut, iar puștii se uită la mine... Bătrîna stă tot pe telefon, pentru că oamenii sună. Doctorul bea brandy și fumează fără să facă nimic, eu bocesc. Polițaii au zis că-ntr-adevăr a fost un accident stupid și-apoi s-au topit, că doar e duminică!

Am urcat și i-am găsit hîrtia („Hîrtia" lui, ca pentru un reporter!) Plîngeam și am pătat-o, dar puțin îmi pasă. Poate să facă și mai rău, dac-a putut să mă drogheze. Cred că mi-a pus în infuzie. Și eu care mă temeam de cadoul lui, de gin, cît sînt de

tîmpită! Nu văd nimic din cauza lacrimilor, scriu alandala.

Au lăsat schiurile pe coridor, trebuie să le duc în garaj, sunt și ale lui Sharon.

E vina mea, știu, și cînd îi pronunț numele, „Sharon“, plîng mai abitir. Trebuie să mă potolesc, altfel înnebunesc. O să beau un pahar și-o să mă culc, o să-ncui ușa cu cheia, o să dorm cu pistolul lîngă mine. Noaptea e un sfetnic bun. Trebuie să-l găsesc și să-l omor.

...

Am dus schiurile-n garaj. Le-am sprijinit de peretele din fund. Acolo se află și hainele vechi pentru grădină. Printre ele era un pantalon. Un pantalon în carouri. Plin de ulei, dar nu de sînge. A mințit, deci. Și pe cînd eu îl credeam, el a avut răgazul să-l curețe în liniște pe-al lui. Mă manevrează ca pe-un copil. Minte precum respiră. Trebuie să-nvăț să citesc printre rînduri.

Schiurile lui Sharon sînt mai mici decît ale lor. Le-am pus mai deoparte. Unu-i rupt.

O înmormîntează poimîine.

...

E sinistru aici în dimineața asta. Puștii se fîțîie prin casă. Nimeni nu vorbește. Azi-noapte am avut coșmaruri. Am visat că cineva mă sufoca sub cearșaf. Am țipat. M-am trezit lac de sudoare. Am urcat să văd, dar nu era nimic altceva. Pentru prînz, am pregătit supă de pasăre.

Jurnalul asasinului

Prin ușa întredeschisă am urmărit-o pe Jeanie gătind. Îi vedeam mîinile roșii, șorțul, picioarele, picioarele ei groase. Nu mi-e foame.

Sîntem toți foarte obosiți. Avem nevoie de relaxare. Ultimele evenimente s-au petrecut prea în viteză. Nu sîntem mașini, nu-i așa? Am visat-o pe Sharon, era sub un cearșaf alb, țipa. Eu am lovit-o pînă a tăcut.

Nu mai ninge. E foare întuneric, deși e abia ora 3. Poimîine o înmormîntează pe Sharon. Noi am comandat o coroană frumoasă de flori roșii și albe, cu inscripția: „Micuței noastre Sharon“. Abia aștept înmormîntarea. Mai întîi pentru că o să am un costum frumos și-apoi pentru că vom defila ca să aruncăm pămînt pe sicriu și se cîntă psalmi. Ador așa ceva. Părinții lui Sharon nu se puneau de acord, mama ei voia o ceremonie evreiască, fratele Mamei o înmormîntare catolică, în cele din urmă mama ei a trebuit să cedeze... Vezi, chiar și moartă fata asta aduce numai necazuri.

Nu știu de ce continui să-ți vorbesc, Jeanie. Din simplă bunătate sufletească, fără-ndoială. Nu-mi prea place că-mi iei notele din jurnal. Te sfătuiesc să n-o mai faci.

P. S. Am fixat data morții tale.

Jurnalul lui Jeanie

Îmi vine să vărs. Hm, hm, dacă am hotărît să vorbesc acestui magnetofon este pentru că hm, hm! e mai practic, pentru că nu reușesc să țin stiloul. Și-apoi, benzile magnetice se șterg și vreau totodată să-i plătesc cu aceeași monedă și deci trebuie să-nvăț să mă servesc de mașinăria asta.

Iată idee mea: voi ascunde magul în camera Bătrînei, să înregistreze ce se va întîmpla acolo. Poate va vorbi sau, mai știu eu, va rîde sau va tuși, ceva care să-l trădeze...

...

Revin, pardon, m-am dus să trag o duşcă de combustibil.

E ridicol să vorbeşti unui aparat, te simţi cretin. Uuuu! Mister Magnetofon, mă auzi? Ce mă amuză chestia asta... Haide, hop, în pat. Noapte bună, drăcovenie mecanică.

...

E straniu să mă gîndesc că sînt vie şi că voi fi moartă. Degeaba mi-am muncit creierii cu toate cărţile astea. Degeaba mi-am cumpărat un pistol. Nici măcar nu pot bea să mă-mbăt. Beată, beată, mi-e lehamite să beau pe furiş, atenţie, soldăţei ai reginei, pe regină o doare-n cot, stă bine mersi la Palatul Buckingham şi mănîncă potîrnichi. Valea, beţivanco! Păduchele ăsta să-mi fixeze mie data morţii, ei nu, s-o crede buricu' pămîntului! Da' şi de ţi l-oi smotoci eu... îm' vîjîie capu'... Să dorm.

Jurnalul asasinului

Sînt în camera Mamei. Mama-i jos, discută cu poliţia. Jeanie e şi ea jos. O să dureze ceva timp. Poliţia e aici pentru Karen. Trec din timp în timp, să vadă dacă e ceva nou. Adulmecă pe ici-pe colo ca nişte copoi bătrîni, sînt înnebuniţi cu toate omorurile astea frumoase din zonă. Dar nu pot acuza tot satul, nu-i aşa, haideţi, adulmecaţi, copoilor, dezgropaţi ciolane... Toată lumea este ocupată: Mark pregăteşte un dosar, Jack îşi curăţă saxofonul, Stark meştereşte la un joc electronic, Clark face haltere. Iar Tata studiază un articol recent.

Să fiu atent mai ales la vocea lui Jeanie. Vezi, Jeanie, cît de atent sînt eu cu tine? Oare mă mai citeşti? De unde să ştiu? Eşti atît de discretă...

Ştii ce mi-ar plăcea? Mi-ar plăcea să deschid uşa camerei tale şi să-ţi zic: „Bună ziua, Jeanie, eu

sînt. Bună ziua, Jeanie. Eu sînt!" Ar suna bine. Calm. Stăpînit. Nu ca nebunii ăia băloşi din filme. Tu ai bîigui: „Nu-nţeleg..." Şi apoi ai muri, cu gura lipită de... mea, ai muri ca o căţea în călduri, cu mîna mea încleştată pe ceafa ta, ţi-ar plăcea, nu-i aşa, ţi-ar plăcea asta, tîrfă, ce scîrbă-mi eşti! Trebuie să mă duc să mă curăţ, să-mi schimb pantalonii. Mi-e mult prea cald. Oare sînt bolnav?

Nu, nu sînt bolnav, ştiu asta, mă simt bine, mă simt bine în capul meu. N-am febră. De ce nu m-ai omorît, Sharon, de ce? Îmi ţineai capul în mîini şi-l izbeai de pămînt, cazanul clocotea... De ce nu m-ai omorît? Şi tu, Zack, de ce te uitai? Nu-mi mai place să scriu în jurnalul ăsta, nu-mi mai place nimic, sînt supărat, sînt foarte supărat, vă detest!

Jurnalul lui Jeanie

Ora 11 seara. Rezumatul acestei marţi:

ora 2: iar a venit poliţia. Am impresia că bănuiesc ceva. Au întrebat dacă băieţii fuseseră plecaţi în ultimul timp. „Nu", a răspuns Bătrîna, ţuguindu-şi buzele. Eu, deodată: „Ba da, doamnă, au fost la Demburry". M-a repezit enervată: „Ba nu, Jeanie, nu la Demburry, au fost la mătuşa lor la Scottfield". N-am mai zis nimic. Ca s-ajungi la Scottfield, se trece obligatoriu prin Demburry. Poliţaiul şi-a notat totul în carnet. Mă ia ameţeala cu atîtea note şi date. Prăjiturele, ceai şi poliţaii şi-au luat valea.

ora 5: în timp ce ei s-au dus să cumpere bradul de Crăciun, eu urc să iau magnetofonul. După cît se pare, moartea lui Sharon nu le taie pofta de mîncare. Am citit foile în fugă şi le-am pus la loc în dezordine, intenţionat. Ăsta-i un început.

ora 11, seara asta: voi asculta banda şi-mi voi nota impresiile. Reglez sunetul la foarte încet. Ar

trebui să-mi cumpăr căști, cum văd la televizor. Gata cu visele, la treabă.

Rezumatul înregistrării:

Se aude deschizîndu-se ușa. Apoi cineva merge pe mochetă. Deschide ușa dulapului, care scîrțîie puțin, zgomote foarte ușoare, caută desigur în mantou.

Ah, acum... foșnet de hîrtie, își despăturește foile, zgomot de peniță, scrie desigur cu stilou cu cerneală... Se oprește, se oprește des, trebuie să se gîndească între fraze. Respiră din ce în ce mai tare. Cu porcăriile pe care și le povestește... A, vorbește!

Am dat banda înapoi și-ascult din nou: vocea îi este foarte răgușită, un murmur: „Bonjur, Jeanie, sînt eu". O spune de două ori, rar, și i se aude foarte tare respirația, însoțită de un zgomot puternic de stofă, ce-o face? Ah, ce tîmpită sînt, își face... Da' bine'nțeles, ce nerușinat e! „Tîrfă!" O spune distinct, nu cu voce de copil, nu, o voce de coșmar, strivit între dinți: „Tîrfă!".

Vocea de data trecută, șuierată, torturată, ca o cîrpă răsucită și lăsată brusc. Acum se calmează, își trosnește degetele, trage adînc aer în piept, își strînge hîrtiile, le aranjează. Zgomot de pași iuți, ușa se-nchide. Sfîrșitul palpitantei emisiuni „Crime în direct".

Acum știu precis că are o voce de nebun, și nu doar una cu care vrea să mă sperie. Trebuie să fie într-o a doua stare mai tot timpul. Un monstru ascuns într-un tînăr, cu vocea lui oribilă, planurile lui oribile, un monstru care aproape l-a-nghițit pe băiatul cumsecade care a fost la-nceput.

Mîine la 8 se pleacă la cimitir. Va fi și tatăl lui Sharon acolo. (Mama ei e tot în spital, are o fractură de bazin, nu se poate mișca.)

Am luat o hotărîre: o să-i răspund. Trebuie să mă prind în jocul lui ca să-l pot domina. Așa-mi zicea tata că-i în judo: „Trebuie să te folosești de forța adversarului. Te prefaci că-l sprijini, ca să-l dezechilibrezi". Numai că el n-a făcut niciodată judo.

Jurnalul asasinului

Delicioasă plimbarea la cimitir. Zăpadă albă pe care se văd urmele cortegiului. Multe flori, lume multă, un accident atît de trist, sărmanii oameni, ce cortegiu îndoliat! Noi, impecabili, frumoși, atît de corecți, ai zice că sîntem patru miri. Căsătoriți cu moartea. Toți patru atît de zdraveni, dar atît de palizi, stînd drepți tot timpul cît a durat ceremonia...

Mama era epuizată, am sprijinit-o. Tata cînta cît putea de tare.

Erau și părinții lui Karen. Nu le-a fost de-ajuns că și-au înmormîntat propria fiică, trebuia să mai vină să-ngroape și pe-a altora! Și tatăl lui Sharon, într-un scaun rulant, cu o infirmieră care a trebuit să-i facă o injecție. Și cei doi polițiști care se ocupă de cazul Karen. Chestia cu polițiștii nu mi-a plăcut.

În rest, a fost bine. Simțeam în păr fulgii de zăpadă. Asta-mi face mare plăcere. Au adus sicriul cu multă grijă, o cutie deschisă la culoare, ca cea a lui Karen, lemn adevărat, alb, pentru fecioare...

Am plecat capetele cu compasiune și tristețe, iar preotul și-a recitat bucata obișnuită. Jeanie ținea și ea capul plecat, plîngea, bineînțeles, să-i vadă lumea nasul mare și roșu. Îți treci viața plîngînd, Jeanie iubito, vrei să te strîng foarte tare în brațe ca să te consolez?

Cerul era înnegurat. Fulgere. Nu-mi prea plac fulgerele. Ai fi zis că-i seară, cînd de fapt era

dimineață. Ai fi zis că-s norii de care vorbește Biblia, eram nerăbdător să se termine odată. Am luat zăpadă, ca ceilalți, și am aruncat-o în groapă, a făcut plof! zău, plof! și gata. Sharon e sub pămînt, n-o să mai iasă de-acolo niciodată, n-o să aibă niciodată 18 ani și nici 20, o să fie mereu cum era, cu rîsul ei cristalin și părul ei negru, prinsă între scînduri, țeapănă, oare au îngropat-o cu hanoracul roșu?

Apoi am plecat. Am trecut pe lîngă mormîntul sărmanului Zack și am surprins-o pe Mama aruncînd o privire tristă înspre acel loc. Erau flori proaspete pe mormînt. Aveam chef să le calc în picioare. „E cam frig", a zis Tata. „Tristă zi", a zis Mama. „Sărmana fată", a zis Mark. „E de necrezut", a zis Clark. „L-ați văzut pe tatăl ei, săracul?", a zis Jack. „Era atît de drăguță", a zis Stark.

Jurnalul lui Jeanie

Astă-seară, pe cînd își luau aperitivul, am urcat și mesajul era deja acolo. Am scris de-a curmezișul: *O iubeai foarte mult pe Sharon, nu-i așa*? și-apoi am zbughit-o. Vom vedea.

Detest ținutul ăsta împuțit și frigul ăsta și liniștea asta. Mai ales liniștea asta, care înăbușă țipetele. Ai impresia că n-are rost să te zbați, că orice-ai face ești condamnat. Nostim, pe măsură ce umplu caietul fac fraze mai bune. Cel puțin asta mi-e impresia. Cum să nu, cui nu-i place să vorbească despre sine!

La înmormîntare am plîns. Îmi simțeam lacrimile înghețate pe obraji. Cei patru băieți erau tăcuți. Ostili. Nu știu de ce, așa mi s-au părut mie: ostili. La plecare, am trecut pe lîngă un mormînt de copil și am văzut epitaful, gravat în marmură: „Lui Zacharias March, răpit din sînul alor săi la zece ani, odihneas-că-se-n pace." Bătrîna s-a crispat trecînd prin fața lui, a dus mîna la inimă. Băieții nici măcar n-au întors capul. Oare toți patru să-l fi detestat?

Ard de nerăbdare să văd ce va face cînd va găsi cuvintele mele în sacrosanctul lui jurnal adorat. Și asta nu-i tot, amice!

Îmi vin în minte napii. Mister și balon de săpun, cum zicea Tata. În seara asta m-am hotărît să dau o raită prin casă. Să explorez puțin. Aștept s-adoarmă.

Am căutat în coșul cu rufe murdare și am găsit niște blugi pătați. Dar ieri toți erau îmbrăcați în blugi, la fel, bineînțeles, cu ținte, cum le place tinerilor. De fapt, au o grămadă de blugi. Chiar și doctorul are. Chiar și Bătrîna. Parc-ar face reclamă.

În casa asta toate-s ca pentru publicitate. Parcă întruna ar aștepta reporteri și totul trebuie să fie curat.

E o liniște de mormînt. Ies. Iau pistolul și magnetofonul, pentru cazul în care...

Mă duc să văd schiurile mai de-aproape, or fi ceva indicii.

Jurnalul asasinului

Sînt în camera mea. Aud zgomot afară. Cineva care trece pe culoar. Îmi închipui cine poate fi acest cineva... O imprudență, nu încape îndoială. Dar, fii liniștită, nu-i pentru astă-seară. Spionează bine, fato, profită! Ai văzut mormîntul predecesorului tău în ale spionajului, cum i-a mai reușit!

Precis o să se ducă să se uite în garaj.

N-o iubeam pe Sharon. Nu iubesc pe nimeni. N-am iubit pe nimeni niciodată. Nu sînt un tip slab, pricepi? Nu te osteni să-mi mîzgălești jurnalul cu

mesaje dezgustătoare. Îți interzic s-o faci, imbecilo, vacă mătăhăloasă, nu înțelegi absolut nimic.

Mi-e sete. Speri c-o să te urmăresc, nu, c-o să mă poți prinde la-nghesuială, mă iei drept un începător? Eu stau aici, la căldură, pe cînd tu-ți pierzi timpul scormonind prin casă.

Nu ți-a trecut niciodată prin minte c-aș putea fi Diavolul?

Jurnalul lui Jeanie

Uf! Ce expediție! M-am uitat la schiuri, sînt toate zgîriate și cu crestături, nu-mi folosesc la nimic. Nici o pată roșie care să fi rămas pe unul din ele. Păcat, nu sîntem într-un roman polițist.

La-ntoarcere, am trecut prin bibliotecă, cît să iau o-nghițitură de brandy, dintr-al doctorului. Este o încăpere care nu-mi place. Întunecoasă. Închisă. Cu duhoare de tabac. Acolo lucrează Domnul.

M-am așezat la biroul lui. Un birou frumos, din stejar negru.

Credeți sau nu, aceeași schemă ca și cu mantoul. Înseamnă că-s predestinată! (Ăsta-i un cuvînt șic pe care l-am învățat la pîrnaie. Michèle spunea mereu: „Dacă mi-am omorît copiii înseamnă că eram predestinată". Biata Michèle, mai are încă zece ani de făcut.)

Pipăi cu mîna pe birou, pe deasupra, pe dedesubt, îmi place lemnul. Deschid mapa de birou, mîngîi sugativa roz, pe care se vede amprenta unor linii trasate recent (mă-ntreb dacă cineva va citi ce scriu și va găsi că povestesc bine), privesc mai de-aproape, îmi place să descifrez urmele de pe sugative, mie-mi par mesaje secrete.

N-am fost dezamăgită, pot spune. Doar cîteva cuvinte: „cum va fi a ta". Sfîrșitul unei scrisori. Sfîrșitul scrisorii sale. A uscat-o cu grijă înainte s-o ducă sus. Astăzi, pe cînd ne-nvîrteam fără rost, el a venit aici și a scris liniștit.

Și, bineînțeles, nu-mi pot aminti dac-am văzut pe vreunul venind aici.

Încă nu-i tot. Cînd am văzut asta, am început să cotrobăi prin tot biroul. La un moment dat am auzit un zgomot pe scară și mi-a fost frică, am scos pistolul, dar apoi, nimic.

Pîndeam o suflare, o respirație, pentru că scările pot trosni, dar nu pot respira. Dar nimic. M-am apucat iar de scotocit. Am băgat mîna sub birou, pînă la cot (am văzut asta într-un film cu agenți secreți, merge!), am dat de ceva dur și plat. Am tras. Era o broșurică. Neagră, cu marginea filelor roșie. Ca o carte de rugăciuni. Frumoasă. Fusese prinsă de lemn cu scotch.

Am deschis-o. Nu era o broșură. Era ceva monstruos.

Era o serie de schițe: figura unei fetițe, apoi a unui băiețel cu un aer familiar, apoi a altor fetișcane, a lui Karen, a lui Sharon și a mea.

Cu un zîmbet împietrit. Desenate perfect. Dar absolut toate figurile aveau ochii scoși, scoși cu adevărat și în orbitele fiecăruia se vedea privirea celui de dedesubt.

Eu sînt ultima. Sub ochii mei goi a pus o sugativă roșie. Am ochii roșii și zîmbesc. Și, peste fiecare figură (vreo zece), este amprenta unei mîini, o amprentă tot roșie, un roșu aprins, ca o mîngîiere pe obraz, dar privind mai atent se vede că nu este o mînă, e ceva subțire și cu gheare, e amprenta morții.

E amprenta morții, pusă pe fața mea, nimeni nu poate avea o mînă ca aceea, o mînă cu trei degete lungi descărnate, care-ncearcă să-mi astupe gura.

Am înțeles brusc de ce figura băiețelului îmi era familiară: era a lor! Mi-am dat seama totodată că nicăieri nu erau poze cu ei, copii. În toate pozele expuse au cel puțin doisprezece ani.

Ce se petrece aici? Am pus cartea la loc, fixînd-o cu bandă adezivă, sper că va ține, tremur și-acum, simt greutatea revolverului pe șold, cineva aici se joacă cu morții și de-a moartea, cineva care, în demența lui, pierde orice înfățișare umană.

8

Replică

Jurnalul lui Jeanie

Am urcat imediat după plecarea lor și-am citit. „...Diavolul?" E ca și cum ar fi știut ce aveam să găsesc în birou. N-am crezut niciodată-n bazaconiile lui, n-o să cred nici acum. Ăsta-i praf în ochi, asta e, praf în ochi, iar brandy-ul m-a făcut să văd monștri acolo unde de fapt e dovada unei minți dereglate.

Pur și simplu, m-a auzit hoinărind prin casă și s-a gîndit c-aș fi putut găsi „cărticica lui de rugăciuni", atunci a scris chestia cu Diavolul, ca să mă impresioneze. Procedează ca iluzioniștii. Face mereu altceva decît ceea ce arată. Să-mi distragă atenția. Să-mi distragă atenția de la fața lui expusă privirii mele, prin trucuri, prin trucuri vulgare de cabaret! Dar dimineața am capul limpede, domnule, fără aburii alcoolului, mai pot încă să judec!

Am scris pe jurnalul lui: *De ce-ți era teamă de Sharon? De ce-ți e teamă de femei*? Și-am încercuit asta cu o linie groasă, cu stiloul. Să mă urască. Să vedem dac-o să mai continue să-mi zîmbească la masă. Am să-l fac să se trădeze. Am să-l hărțuiesc.

Dar dacă-i adevărat? Dacă aici cineva face cu-adevărat magie neagră? Poate se crede cu-ade-

vărat Diavolul! Trebuie să mă duc în sat, trebuie să caut ceva despre asta. Dacă crede că-i posedat, o să creadă, poate, într-o exorcizare. Vreau să zic că dacă-l fac să creadă că scot dracii din el, va redeveni el însuși, pentru că bine'nţeles nu-i Diavolul, e imposibil.

O să-i cer doctorului să mă ducă în sat ca să cumpăr cadouri de Crăciun.

Jurnalul asasinului

Ea e în sat. Ești în sat. Scormonești. Cauţi. Adulmeci. Nimic. Nu vei găsi nimic. Sînt de neatins. Știu că te-ai uitat la Carte. Ai îndrăznit s-o privești. Așa cum ai profanat dragul meu jurnal iubit... Păcătoaso! Pîngăritoareo! Îţi înmulţești păcatele! Aici eu sînt Stăpînul, n-ai înţeles încă, Stăpînul! Nici Sharon n-a priceput. Biata Sharon... Eu sînt Stăpînul, iar voi, jucăriile mele. Și tu îndrăznești să mă privești în faţă cînd toţi se prosternează în faţa mea? Lumea se cutremură din temelii.

A trebuit să desprind foile pe care le-ai spurcat, se făcuseră urîte, duhneau, duhneau, pricepi? Duhneau a frică, mirosul celorlalte cînd înţeleg, înfiorătoarea duhoare cînd înţeleg, înfiorătoarea duhoare pe care o porţi în tine și care nu așteaptă decît o spărtură ca să iasă, să treacă prin carne, să se împrăștie, înfiorătoarea duhoare pe care o închizi în lăzi, în fundul gropilor, pentru ca noi, cei vii, să putem respira în continuare. Mi se face rău, mi-e rău, nu vreau să existi, nu vreau să mă joc cu tine!

Nimic nu mă va împiedica s-o iau de la capăt! Iar și iar. Atît cît voi vrea. Îţi voi spune eu cînd. Îţi voi spune unde. Și nu vei putea face nimic. Pentru că eu sînt Stăpînul.

Jeanie

În loc să vorbești despre tine, n-ai putea să povestești în continuare viaţa familiei tale? E mai interesant. Înmormîntarea fratelui tău, de exemplu, trebuie să fi fost un moment măreţ...

Jurnalul asasinului

Iar murdăriile astea pe hîrtiile mele... Ce te-a apucat, ai înnebunit? Ce încerci să faci? Vrei să mă enervezi, ca să mă scoţi din sărite, să mă faci să mă demasc neputîndu-mă stăpîni... Mă crezi tîmpit? Crezi, poate, dragă Jeanie cu inimă pură, că voi debarca la masă strigînd: „Ia ascultă, Jeanie, de ce-mi tot mîzgălești jurnalul intim?“

Visezi, Jeanie... Crezi că dacă mă ambalez, pe drept cuvînt, nu știu să mă stăpînesc? Crezi c-ai să mă enervezi împuindu-mi capul cu neterminatul de Zack? Te pripești. Vezi cît sînt de calm. Cum te ghicesc... Te-am ghicit de la-nceput. Ţi-am permis chiar să găsești Cartea. Știam că vei fi încîntată s-o găsești. Și-apoi, asta-ţi dă de lucru.

Încearcă deci să vezi, uneori, dincolo de lucruri... Oh! Și-apoi renunţ, în fond nu ești decît o biată creatură, iar eu nu-te pot ajuta!

Jurnalul lui Jeanie

Ca să vezi, dialogul îl interesează mai mult decît salatele lui obișnuite. S-o creadă mutu'! Optsprezece ani fără putinţa de-a vorbi cuiva despre minunatul nebun care-i în el! Dacă nu existam, trebuia să mă inventeze! De fapt asta a făcut cu mizeria lui de

jurnal, a inventat ceva sau pe cineva căruia să-i vorbească...

Ieri, în sat, am cumpărat o carte despre vrăjitorie și alta despre exorcisme. E ciudat că-ntr-un tîrgușor ca ăsta există o clientelă pentru așa ceva... „Am clienți permanenți", mi-a spus tipul cu un aer misterios.

Am băgat la cap tot felul de formule magice, despre posedări, și așa și pe dincolo, simt că-mi cresc picioare de țap.

În orice caz, am găsit un exorcism fain, al naibii de potrivit, pentru demoni recalcitranți și mai ales infernali. Să văd cum îl pun în practică. Fără grabă.

Nu i-am mai lăsat nici un mesaj. Doar i-am tăiat foile în bucățele mici. N-am putut rabda, prea-mi venea să-i zdrobesc mutra. Dar acum mi-e puțin frică. O să-ncerc să dorm cît mai puțin posibil.

Jurnalul asasinului

Te urăsc.

Mi-ai distrus opera – cuvîntul meu, vocea mea –, mi-ai distrus-o și-ai mutilat-o, cu foarfeca ta ascuțită, clac, clac! Ai vrut să mă omori, știu, cunosc plăcerea foarfecii, clac, clac, care taie în carne, în carnea mea de hîrtie, ești ca nebunele alea de la televizor, o maniacă, asta ești, o maniacă, o maniacă urîtă și înrăită, te urăsc.

Trebuie să. Nu, asta nu vei citi. Dar trebuie totuși. Timpul trece și tu te îngrași pe cheltuiala noastră.

Ieri, Mama a vorbit despre Sharon. A bocit puțin, ca de obicei. Am consolat-o. Eram singur și am zis: „Nu plînge, îl vor prinde, haide..." M-a privit ciudat... Și-am înțeles că-i era silă de mine... Nu vreau să trebuiască să... nu, nu Mama, bineînțeles, asta n-o

voi face. Dar asta era prima mea greșeală. Ar fi putut fi gravă, foarte gravă!

Jurnalul lui Jeanie

Imbecilul! Așa, deci, se poate trăda. Trebuie să se enerveze mai mult decît o recunoaște! De ce să nu pedalez pe asta, de ce?!

Pentru exorcism, o să mă folosesc de mag.

De la moartea lui Sharon mi-a dispărut frica. Există oameni pe care-i simți mai apropiați decît alții. Sharon era dintre aceia. Gata cu asta.

Mama lui știe și tace. Mama lui. Mama lor. Ea este punctul slab. De-aici trebuie să-ncep.

A, nu, așa vrea el. Să-mi dea un motiv ca s-o omor. Pentru că de la-nceput asta a vrut: s-o omoare. Cu un vinovat gata găsit: tatăl lui! Delirez. Cînd citești cărți de-astea de psiho, începi să-ți clădești ipoteze delirante. Accese delirante.

Sînt într-un impas.

Așa am fost mereu.

Jurnalul asasinului

Te-ai abținut să mai scrii, ai? Ei, bine. Voi putea deci să mă întorc la lucrurile importante.

Jack a luat A la proba muzicală. Echipa lui Clark a cîștigat meciul. Mark are un raport excelent, ca stagiar. Stark e cel mai bun din clasa lui. Super, nu?

Găsesc că sîntem niște băieți a-ntîia. Ar fi greu să fim prinși greșind. Poate că noi sîntem perfecțiunea. Cîți ani de rodaj pentru o asemenea perfecțiune?

Tata a zis că vom bea șampanie, ca să sărbătorim succesele astea. Tata e mîndru de băieții lui.

Sharon nu era decît un dovleac. Iar tu, Jeanie, zeamă de nap, n-ai ce căuta în casa doctorului March, prea ești rea și-ți bagi nasul în toate.

Jurnalul lui Jeanie

Am prins-o pe Bătrînă în bucătărie. Am vorbit despre vreme, despre viață, am adus vorba despre copiii ei. Și cît de triști erau din cauza lui Sharon, ce accident trist... (Curățam ceapă, asta se vedea pe față.) „Ce-ați zice să facem pudding pentru diseară, doamnă? – De ce nu? – Apropo de băieți, voiam să vă spun, unul dintre ei a udat așternutul, e curios la vîrsta asta. – Nu mai fac în pat de cînd erau mici de tot. E, desigur un accident, un vis... Se întîmplă oricui, dă-mi făina. – Nu sînt multe fete pe-aici, locul e atît de retras... – Oh, ei nu prea le simt lipsa, sînt fericiți în familie, sînt prea tineri ca să alerge după fete, va veni vremea și pentru așa ceva, fiecare lucru la timpul lui..." (Prea tineri ca să alerge după fete, taurii ăștia de zdrahoni!)

„Puddingul să-l fac cu ciocolată sau cu struguri, doamnă? – Cu ciocolată și cu struguri. – Ieri l-am văzut pe Jack încercînd să vă consoleze pentru Sharon, mi s-a părut foarte drăguț. – Jack? Cred că te-nșeli. – A, probabil l-am confundat, seamănă atît de mult între ei, și trecînd repede, pe culoar... – Nu, nu înțeleg... – Păreați atît de tristă... – Nu, Jeanie, desigur, ai visat, fato! Vai, repede, arde!" (Minciună.) Conversația s-a-ncheiat. Eșec pe toată linia.

Am să mă duc iar în biroul doctorului. După-amiază o să mă duc acolo să șterg praful, e mare nevoie.

Cobor, sună cineva la ușă.

Jurnalul asasinului

Tocmai a sunat cineva. O aud pe Jeanie coborînd. Mă întreb cine naiba poate fi la ora asta. O voce de femeie... e mama lui Karen, îi recunosc vocea pițigăiată. Ce-o mai vrea și asta? Pleacă... Jeanie urcă. Cu pasul ei apăsat de vacă. A intrat în camera ei.

E ora siestei. În casa asta încă ne mai respectăm, ce mai. Meditām, ne destindem. Meditez. Mă destind.

Mama mi s-a părut bizară la prînz. Mă-ntreb ce i-ai făcut, Jeanie. Ai încercat s-o tragi de limbă? De ce-ai face-o, Jeanie? Ai vrea tu ca Mama să se-mbolnăvească?

Cu mania ta de-a-ți băga nasul peste tot ai provocat deja acel stupid accident al lui Sharon. Dacă Sharon e moartă e din vina ta, înțelegi? Așa că fii mai delicată în acțiunile tale, Jeanie, fii mai blîndă, fata mea, dacă nu vrei ca drumul tău să fie plin de cadavre... Lasă-mi mie plăcerea de a ucide, nu fi deci geloasă, asta nu-i treabă pentru o fată, înțelegi?

Gata cu gluma, a sosit timpul. Trebuie să-mi pregătesc lucrurile.

De fapt, Jeanie, nu crezi că mama lui Karen ar trebui să se sinucidă? De supărare?

Jurnalul lui Jeanie

Porc mizerabil! Crezi că mă poți învinge, încercînd să mă culpabilizezi? Mă iei drept un copil naiv? (Ginul ăsta arde al dracului, numai că... la a doua-nghițitură e mult mai bine.)

OK, o las în pace pe maică-ta. Nu vreau să-ți dau ocazia și pretextul să... prefer să cedez... Dar nu

te-atinge de mama lui Karen, altfel... Altfel, nimic, ca de-obicei. Mă simt total neputincioasă.

Am o idee genială. Să procedez prin eliminare. Să elimin. Am să-l rănesc pe unul la braț, la brațul drept, apoi pe altul, plaf, pînă cînd mesajele vor înceta sau scrisul i se va schimba.

Simplu ca bună ziua și fără probleme, la modul stîngaci: „O, vai! Era brațul tău? Scuzați, credeam că-i friptura..." O! Scara dată cu mai multă ceară, fără greș, picior rupt! Frînele slăbite la mașină? Ah, ce nenorocire! Nu, nu bolșevisme, ci întîmplarea. Toți kaputt? Ah, mare supărare pentru doctor, doctorul la fel, kaputt? Ah, mare nenorocire pentru țară! Familie atît de populară, decorată postum cu ordinul Marii Viclenii. Președintele vine la-nmormîntare. Dar Jeanie? Jeanie e frumoasă, Jeanie în negru, sobră, cu părul strîns, strînge mîinile președintelui, bieții de ei, bieți băiețași, atît de drăgălași, atît de curați, atît de... Mamă distrusă, nu: mama s-a sinucis cu capul în cuptorul unde sfîrîie-năbușit curcanul de Crăciun, oribil...

Aud ceva la ușă. Așez paharul, nu vrea să stea drept, paharul ăsta... Nu pot vedea ora, ceas cu trei ace. Ceas sabotat? Tare-aș vrea să mă ridic ca să merg să văd. Dar imposibil să mișc scaunul. Totul se clatină. Straniu. Poate, poate oboseala?

Toată brambureala asta din creierul meu... gîndesc prea mult, bună de nimic, bona cea bună la toate nu mai e bună de nimic... Ceva respiră și bîiguie și-apoi apasă clanța, da, da, o văd mișcîndu-se, ha, ha, ha, e-ncuiat cu cheia. Ce curios, nu mai pot să recitesc, totu-i pe chinezește, nu știam că știu chineza...

Gata cu hărmălaia asta, era să se răstoarne scaunul, unde mi-e revolverul? Aha, uite-l, e pe pat, e tare drăguț... de altfel, trebuie să-l termin de

curățat și să-i pun gloanțe, altfel voi fi-n pericol, perfect.

Parcă s-ar freca ceva de ușă, ca o pisică mare, asta mă enervează, o să deschid. Ușa mea nu-i rogojină.

Prieteni cititori și ascultători, iată momentul adevărului, da, stai puțin, crede că ușa mea e pat, ce-și închipuie? O să-i rup urechile...

Jurnalul asasinului

M-a apucat deodată. Irezistibil. Trebuia să mă duc. Era peste puterile mele... n-aveam stare. M-am ridicat.

Am înaintat pe culoar în vîrful picioarelor, nu mă mai gîndeam decît la asta, învîrteam briciul în mînă, era greu, parcă era plin de sînge, ca o extremitate de-a mea umplută cu sînge, un alt membru care mă prelungea.

Se vedea lumină pe sub ușa ei. Totuși era tîrziu. Nu dormea, mă aștepta, am știut imediat că m-așteptai. Asta m-a trezit, nu coșmarul, nu, ci așteptarea ta, chemarea ta în noapte, ca să vin și să-ți fac ce trebuie făcut.

Eram acolo, tremuram, mereu tremur cînd aștept asta, stăteam lipit de ușa ta, te ascultam, de cealaltă parte, singur pe culoarul întunecat, cu briciul lîngă coapsă, venise clipa, Jeanie, era rîndul tău...

Te-am strigat, am șoptit cu buzele lipite de lemn: „Răspunde-mi, răspunde-mi, te rog..."

Eram lipit de ușă, strîns lipit, mă frecam de ușă, ca un motan care-așteaptă să fie mîngîiat, cu pijamaua descheiată, cu briciul înfipt în lemn și afundîndu-se încet... Vreau să ieși, să ieși, să te-mplînți în brici, deschide ușa, deschide-o! Vei muri

atît de repede, fără să înțelegi, nu va fi decît zîmbetul meu dulce și căldura aia teribilă în vintre...

Am auzit cînd te-ai ridicat și-apoi, brusc, zgomotul ăla, zgomotul ăla enorm pe care l-ai făcut, de ce-ai făcut zgomotul ăla? N-aveai dreptul, parcă totul se rostogolea în camera ta! Am auzit vocea Tatei: „Ce se-ntîmplă aici?"

Tata a bătut la ușa ta: „Nu te simți bine, Jeanie?" Ți-am auzit vocea răgușită răspunzînd: „Ba da, domnule, am căzut din pat, asta-i tot...". Și-apoi un rîs, un rîs de nebună... Tata ne-a spus: „Mergeți la culcare". Am plecat la culcare. M-am întins pe burtă și-ntr-un tîrziu am adormit...

...

Iar m-am trezit tresărind. Am visat că Jeanie venea să mă surprindă pe la spate, mă strangula cu o eșarfă, simțeam că mor, iar ea rîdea întruna.

E un vis tîmpit. Eșarfa se răsucea, se făcea un șarpe care-mi intra în gură, alunecînd grețos, m-am trezit.

Acum sînt calm. Ce prostie era să fac! Trebuie să mă supraveghez serios.

Jurnalul lui Jeanie

Doamne, Dumnezeule, sînt mahmură! Sticla-i goală. Va trebui s-o arunc pe furiș. După tămbălăul de azi-noapte, am tot interesul să trec neobservată. Toți se uită urît la mine... Am o vînătaie mare pe obraz și alta pe șold.

Recitesc ce-am scris, pentru că nu-mi aduc aminte nimic. Drept care, e bine să scrii... Doamne, ce proast-am fost, puteam să mor. Cînd mă gîndesc, mă doare de două ori mai tare țeasta, mă duc să iau o aspirină.

Cu siguranță m-am dezechilibrat, vrînd să mă ridic, pentru că scaunul era răsturnat și caietul deschis. M-am trezit pe podea, înghețată. Oh, Isuse, alcoolul e într-adevăr un păcat, aveai dreptate, Mamă!

Abia au plecat. O să mă duc în bibliotecă. Ieri n-am putut, ea s-a ținut toată ziua scai de mine.

...

Bănuiați, nu-i așa, ați cîștigat: Cartea nu mai e acolo. Dispărută! Am scotocit peste tot: nici urmă. Vrea să mă facă să cred c-am visat. Sau o mai fi adăugat o figură pe care nu trebuie s-o văd...?

A, era să uit, bradu-i acolo. Un monstru uriaș acoperit cu țepi. Diseară-l împodobim cu globuri și ghirlande. Curînd o să vină Crăciunul. Cînd mă gîndesc la mizerabilul ăla de Bobby care va petrece Crăciunul la soare, la Acapulco, în timp ce eu o să servesc poate drept buturugă pentru focul din cămin... Dacă nenorocitul n-ar fi dispărut cu lovelele și bijuteriile eu n-aș fi aici, aș fi în bikini, lenevind pe plajă!

Nu m-am dus niciodată să caut prin camera doctorului. Ar merita poate s-o fac.

Mă duc acum.

Jurnalul asasinului

Bradul e gata! E splendid! Am pus în el globuri și ghirlande aurii și strălucește ca focul. Ce plăcere să împodobești așa mîndrețe de brad! Mama murmura un cîntec, Tata era în vîrful scării să pună steaua de cristal, se pregătește într-adevăr un Crăciun frumos, pentru mine în mod deosebit.

Trebuie să repetăm colindele, ca să cîntăm seara, pentru că Mama a invitat multă lume să ne

asculte, iar Clarisse va cînta la pian. Ea ne acompaniază mereu. Cîntă foarte bine la pian.

Noi avem voci plăcute, grave, foarte sigure, foarte emoţionante, se pare. Ne acompaniază Clarisse şi nu Jack, pentru că Mamei îi place să stăm aliniaţi, toţi patru, în picioare, în cămaşă albă, pentru a preamări numele Domnului. Asta seamănă mai mult a corală, „corul Îngerilor", ai noroc, îi vei putea auzi curînd, în direct...

Vei vedea, Jeanie, ce înseamnă la noi o seară de Crăciun!

Jurnalul lui Jeanie

Sînt perplexă. (E nostim, n-aş fi crezut că voi folosi vreodată cuvîntul ăsta... Drept să spun, sînt multe lucruri pe care n-am crezut să le pot face...)

Am găsit cartea. Ascunsă sub izmenele doctorului. Şi, deci, sînt perplexă. Cine-a ascuns-o acolo? Doctorul, ca să-şi apere fiul? Sau să fie doctorul...? Nu, aiurez.

Totuşi, trebuie să existe o explicaţie. Eu m-am gîndit întotdeauna că Bătrîna-i la curent. Dar de ce nu doctorul?

Am impresia că se joacă cu mine de-a şoarecele şi pisica.

Aseară am împodobit bradul. Cînd am ajuns în cameră eram terminată. Azi-dimineaţă m-am dus să-i citesc păsăreaşca obişnuită. Îşi pregăteşte bucuria pentru Crăciun, scîrnăvia. Trebuie să mă informez despre Clarisse. Oare cîte femei or fi de omorît în cătunul ăsta amărît?

O să-i notez ceva:

Ar trebui să te temi să invoci numele Domnului, tu, care eşti mînjit cu sînge, căci degetul lui Dumnezeu îl va lovi pe criminal şi-l va face pulbere...

Asta-mi place. Îmi aminteşte predicile din închisoare, ce ne mai distram! Mă duc, mă strigă Bătrîna.

Corvoadă, de călcat şi de cîrpit.

Jurnalul asasinului

Dumnezeu miroase urît, Domnul e murdar, El miroase a bătrîn. El miroase a aşternut udat. Nu eşti decît o sclavă, Jeanie, tremuri la poruncile acestui bătrîn senil, pe cînd eu, eu sînt liber, eu sînt ca un erou al cosmosului care străbate universurile dînd cu tifla zeilor, eu sînt Stăpînul Cărţii, Scribul Morţii, faţa ascunsă a lui Dumnezeu care-ţi zîmbeşte ţie cu toţi dinţii lui atît de albi şi atît de sănătoşi... Dinţii mei sînt stricaţi pe dinăuntru, tot ce mănînc se-nnegreşte şi putrezeşte, dinţii mei sînt plini de viermi, tot ce ling capătă gust de pucioasă şi începe să pută.

Crezi că Clarisse e o stricată?

Dar, dragă Jeanie, nu mai muşti? Dormi? Îţi petreci timpul bălăngănindu-te, fără să marchezi puncte, trezeşte-te, fata mea, trezeşte-te!

Uneori am impresia că te cunosc atît de bine...

Jurnalul lui Jeanie

E drept că mă cunoaşte. Uneori, am chiar impresia că mă imită.

Dimineaţă foarte palidă. Ultimele ajustări, curăţenie, inventar pentru Crăciun, praf etc. Au mîncat cu multă poftă. Bătrîna mi-a vorbit despre „maaarea seaaară" de Crăciun: se vor ghiftui şi vor

preamări pe Domnul. Îi vor aduce ofrande. De ce nu o Jeanie și o Clarisse? În închisoare, era o franțuzoaică, îmi spunea Jeanisse, pronunțînd „Djénisse“, asta o amuza foarte tare. Se pare că-i un nume de vacă.

După-amiază a fost la televizor un film științifico-fantastic. Era povestea unui *ceva* care imita forma oamenilor, ca să pună stăpînire pe ei. Nu puteai ști în cine s-a transformat, puteai fi tu sau eu... sau el?

De-acord, mi-e rușine să scriu asta, dar am gîndit-o... dar dacă ar fi ceva care s-a deghizat în ființă umană, un lucru înfometat de sînge care mi-ar juca o farsă și m-ar trimite pe piste false: vrăjitoria, nevroza, schizofrenia, crima din Orient-Expres... ei bine, trebuie să mai și rîdem puțin.

Diseară, Herr Doctorrr va aduce o ghirlandă luminoasă pentru Brrrad.

Mama lui Karen a trecut să lase căciulița pe care Sharon o uitase în mașina ei. Am pus căciulița în dulapul meu.

Încep să-mi dau seama de eroarea mea: nu-mi vine să cred că-i unul dintre ei. Sînt concentrată doar pe relația cu el și-i neglijez pe ei, pe cînd el e unul dintre ei.

N-aș fi crezut vreodată că sărmanul meu cap și-ar putea pune atîtea întrebări. Vezi, Tată, nu sînt chiar atît de toantă... Chiar dacă m-am lăsat ademenită-n casa de turtă dulce, în casa Căpcăunului... Asta-i, trebuie să mă-ntorc la șmotru.

Jurnalul asasinului

După-amiază am întîlnit-o pe grăsana aia blondă, pipița Tatii. M-a luat de braț și am făcut cîțiva pași împreună. Mirosea a parfum. Am încercat să mă depărtez, dar ea mă ținea strîns, îi vedeam piep-

tul săltînd, îi simțeam respirația agitată, nu-mi intră deloc în cap că Tata și femeia asta...

Pe mine m-ar dezgusta să fac chestia asta cu ea. Nu înțeleg de ce toți se gîndesc mereu numai la asta. În orice caz, nimeni nu ne-a văzut împreună. Sînt întotdeauna atent la asemenea detalii. Mi-a arătat unde locuiește. E un imobil corect. Fără portar.

Voia să urc să bem un pahar, dar am refuzat. Soțul ei avea consultații... Trebuie să fie o nimfomană. Mi-a zis să-l sărut pe Tata din partea ei. Îmi repugnă zîmbetul ei murdar. N-are decît să-și facă singură comisioanele-i murdare.

Am auzit-o pe Mama întrebînd-o pe Jeanie ce-a vrut mama lui Karen. „Nimic, a răspuns Jeanie, mi-a adus ceva.“ Ce-mi ascunzi, Jeanie, iubita inimii mele?

Jurnalul lui Jeanie

În timp ce ei erau cu toții jos, uitîndu-se la film, eu am urcat în camera doctorului și am luat Cartea. Am smuls foaia pe care era desenată figura mea și am făcut din ea o figurină pe care-am atîrnat-o în garderob. Am asemenea răbufniri de ură împotriva porcului ăstuia încît nu mă mai pot controla.

Cartea-i ascunsă aici. Nu spun unde. Nu se știe niciodată. Pe găinușa de hîrtie am notat: *Am venit să izgonesc Răul*. Și am desenat cîteva chestii pe care le copiasem din cartea despre vrăjitorie. Apoi am înregistrat un exorcism (Jeanie Morgan în *Întoarcerea Exorcistului VI*), cu o voce sinistră, deformată de o batistă (sună a ebraică sau mai știu eu a ce, e foarte impresionant). Și fără traducere. Să-și stoarcă creierii.

Am să-i scriu o anonimă grăsanei blonde, ca să-i spun să nu-i mai frecventeze pe fiii doctorului. O va nelinişti, dar va rămîne-n viaţă: *Tîrfa dracului, nu-ţi ajunge tatăl, îţi trebuie şi fiul!*

Aşa, o să meargă perfect. Uf, fir-ar să fie, nu mai e nici o picătură! Să cumpăr. E-al naibii de frig. Lipsă de carburant. Noapte bună, copii.

Mîine dimineaţă o să mă duc să pun magul. E de-a dreptul ciudat cum de nu ne-am întîlnit niciodată pe traseu.

Ajung să cred că data trecută cu siguranţă a pornit magul doar cu cîteva secunde înainte să sosesc eu. Deci ştia bine că urma să vin...

Asta însemna că el l-a pus în timp ce eu făceam curat în baie... chiar alături?

Asta să-nsemne?

Jurnalul asasinului

A distrus Cartea!

Am depliat puicuţa ei ridicolă de hîrtie şi am înfipt cuţitul în ea de mai multe ori, cu toată puterea. Nimic nu va clinti Răul de-aici, nimic, aici sînt la mine acasă, înţelegi? La mine acasă! Mi-am împlîntat cuţitul în obrajii tăi, în gura ta, mai ales în gura ta, care vomită insulte, ţi-am descleştat buzele strînse, cu lama cuţitului, ţi-am scormonit sub limbă, între dinţi, un frumos terci roşu şi cărnos ca să taci, pricepi?

...

Noaptea trecută ai avut noroc, ştii bine, dar nu vei avea mereu. Sînt răbdător şi încăpăţînat. Credinţa mută munţii şi ea va împinge cuţitul meu pînă-n măruntaiele tale...

Azi-dimineaţă ai dat o scrisoare poştaşului. Nu-mi prea place că trimiţi scrisori. N-ai ceva mai bun de-nvîrtit?

Jurnalul lui Jeanie

N-am pus magnetofonul. N-am avut ocazia. În timpul siestei am auzit o uşă deschizîndu-se. Am întredeschis-o pe-a mea. A trecut Clark, s-a dus la toaletă. Am lăsat uşa întredeschisă, în caz că... Stînd cu revolverul în mînă (dacă cineva m-ar fi văzut), pe scurt, se deschide o altă uşă, arunc o privire: e Mark. Intră la Jack. O altă uşă: e Stark, coboară, urcă cu lapte, mania asta de-a bea lapte, întoarce-te la biberonul tău... Mark iese de la Jack. Intră în camera lui. Clark se-ntoarce de la toaletă, cu cartea-n mînă. Nimeni nu mai mişcă. Doctorul se-ntinde şi behăie: „Gata, haidem."

Închid uşa de-ndată ce-l aud. Zgomot pe scări, coboară. Bătrîna se uită la televizor, tricotînd. Bun.

Iar astă-seară, înainte ca ei să se-ntoarcă, i-am găsit mesajul:

CQFD = asta-i magie!

Cred că-şi bate joc de mine.

Cît despre magnetofon, iată ce-o să fac: mîine, doctorul nu vine acasă la prînz. Are de făcut o vizită la spital. După ce voi strînge masa: „Urc să fac curat în baie, doamnă." O s-aştept acolo pînă-i aud intrînd în camerele lor, pentru sacrosancta lor siestă. O să pun magul în funcţiune. O să trîntesc cu putere uşa de la camera mea. Sînt sigură că se va duce să se uite.

Va răscoli, cu siguranţă, toată şandramaua după Carte, dar am ascuns-o bine.

În fine, vom vedea. La culcare. Am împrumutat o sticlă cu sherry de la mama lui Karen.

Nu-i rău sherry-ul ăsta.

Jurnalul asasinului

Azi-dimineață blonda era acolo. Mă aștepta. I-am spus că sînt grăbit, dar ea a insitat să mergem să bem un pahar. La ea. Am acceptat. Aveam o jumătate de oră liberă, era suficient. Ne-am dus la ea.

Trupul meu este uneori obligat să facă soiul ăsta de lucruri, pentru ca ceilalți să nu intre la bănuieli: ei nu trebuie să știe cît îmi e de silă. Abia ajunși, mi-a dat alcool (whisky), de care mi-e greață, dar nimeni nu știe asta. Am băut, a băut și ea. „Fă-te comod." Și-a scos pantofii. „Soțul meu operează, la spital, avea întîlnire cu tatăl tău..." Se fîțîia de colo-colo, dac-aș fi avut cuțitul la mine...

Transpiram, simțeam sudoarea la subsuori, ea voia s-o fac, imposibil s-o opresc, m-am apropiat și am sărutat-o pe gură, un pic cam apăsat cred, s-a dat înapoi gemînd: „Hei, mai blînd, brută!" Am înșfăcat-o și am reînceput, ea s-a zbătut. Ce-a căutat, a avut...

Cînd am plecat, gemea și se zvîrcolea ca o caracatiță. Am făcut pe fermecătorul, am consolat-o: „Scuză-mă, n-am putut să mă stăpînesc, erai atît de seducătoare..." (Scroafă mătăhăloasă, gîndeam, ai fi preferat să-ți înfig un cuțitoi de bucătărie? Ar trebui să-mi mulțumești în genunchi că mi-am atins carnea de-a ta!) I-am zîmbit amabil, cel puțin am încercat... A suspinat, s-a îmbrăcat, nu era chiar nemulțumită.

Ajuns acasă, m-am spălat îndelung, frecîndu-mă bine.

O să merg să văd. Știu că iubita mea Jeanie așteaptă vești de la mine... Tocmai și-a închis ușa, mă duc.

Jurnalul lui Jeanie

Ciudat, nu se deschide nici o ușă. N-aud nimic, jos Bătrîna cîntă la pian, repetă un colind. Un țipăt. Am auzit un țipăt?

Nimeni nu mișcă, oi fi visat. El ce face?

Jurnalul asasinului

Sînt în camera mea. Caiețelule, caiețelule, tu ești singurul meu prieten, sînt foarte singur, mi-e frică...

Vocea a zis ceva, vocea mi-a vorbit, bălmăjea și sufla cuvinte, vocea a venit din spatele meu, cînd mîngîiam mantoul Mamei. Vocea viperei, cu șuierăturile și fluierăturile ei de viperă care se tîrăște și vrea să muște, am să-i smulg colții!

Cuvintele, n-am înțeles cuvintele, cuvintele erau dure, voiau să mă rănească, erau cuvinte magice ca cele pe care le murmur eu în timp ce completez Cartea... Nu mi-e teamă de voce, știu că-i a ta, cuvintele tale n-au putere, vrei să te joci de-a Stăpînul, ai? Dar nu poți, vocea ta e falsă, cuvintele tale sînt false... încă n-ai priceput că nu faci nici cît o ceapă degerată?

Dar ți-am lăsat un mesaj.

Jurnalul lui Jeanie

Gata, au plecat. M-am uitat la ei. Calmi și surîzători. Jack a urcat să-și ia eșarfa. Clark ronțăia o ciocolată. Stark și Mark glumeau pe seama unei fete...

...

Nu era nimic scris. Dar magul era pe pat. Ce imprudență! Dacă Bătrîna ar fi vrut să se odihnească!

Magul era oprit. L-am pornit. O să transcriu ce-am auzit: *Infandum, regina, jubes, renovare dolorem. Abyssus abyssum invocat!*

Ce-o însemna păsăreasca asta?

Toate astea spuse cu vocea lui acră și șfichiuitoare de vrăjitor. Să fie un blestem? Ar trebui să-l întreb pe librar, pare a se pricepe. O să merg să văd dacă mama lui Karen coboară-n sat, dacă mă poate lua.

9
Reflecții

Jurnalul lui Jeanie

Azi după-amiază mama lui Karen m-a lăsat la librărie. L-am rugat pe librar să-mi traducă două expresii pe care le găsisem într-o carte și pe care nu le-nțelegeam.

A zîmbit, a căutat într-un dicționar de „locuțiuni" (oare asta cum se scrie?) latine și a tradus: „Îmi poruncești, o, Regină, să răscolesc o cumplită durere?" Sfîrșitul primei părți. Și-apoi: „Abisul cheamă Abis".

După părerea librarului, asta vrea să-nsemne că o greșeală aduce după sine altă greșeală.

Să-nsemne oare asta că omorurile se vor ține lanț sau că greșeala mea (chemarea la ordine) va antrena greșeala lui (o nouă crimă) sau că amintindu-i de durerea lui voi grăbi cursul evenimentelor? Sau, sau, sau, încotro merg, încotro alerg, iar alergînd, unde să-mi ascund capul?

În seara asta, după masă, i-am dus doctorului corespondența în bibliotecă. Niște chestii savante. Am luat mutra mea de bătută-n cap și l-am întrebat dacă știe să citească pe latinește și pe grecește: „Evident, ce întrebare, cunoașterea trecutului este

calea viitorului". Etc., etc. Am avut parte de-o juma' de oră de predică înainte să-mi pot lua tălpășița.

Singurul lucru interesant este că mi-a spus că regretă că nici unul din fiii lui n-a vrut să urmeze această cale, ei au înclinații spre matematică... Le-a dat niște noțiuni elementare, dar...

Trebuie să cred că lecțiile acestui bun doctor n-au fost inutile pentru toți fiii lui, avînd în vedere că unul dintre ei n-a uitat latina învățată.

Mă-ntreb dacă pipița doctorului a primit scrisoarea mea.

Presimt că se va-ntîmpla ceva.

Jurnalul asasinului

Bună ziua, Jeanie. Ai dormit bine? Nu mi-ai lăsat nici un mesaj azi? Bine, atunci pe mai tîrziu.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Nu vei scăpa. Nu vezi că ești pierdut? E încă timp să te răzgîndești. Vezi, eu nu-mi schimb vocea. Las aparatul în funcțiune. Ascultă: oricine-ai fi, există în lumea asta un loc și pentru tine. E de-ajuns să-ncetezi cu toate astea, înțelegi? Cu siguranță nu ești atît de rău pe cît crezi.

Jurnalul asasinului (magnetofon)

Nu ești plătită să ții predici, Jeanie, iubita inimii mele, ești plătită să speli vasele. Ți-am dat prea multă libertate și abuzezi de ea.

Astăzi m-a căutat pipiția Tatii: avea ceva urgent să-mi spună. Mi-a spus.

Mă întreb cine poate scrie asemenea orori pe seama mea... Și-așa, deodată, ea nu vrea să mă mai vadă. Asta-mi displace. Prevăzusem cîteva plăceri pentru ea, iar tu o frustrezi prostește... Aș putea, poate, să te fericesc pe tine în locul ei? Ce zici de asta?

Nu-mi vei recunoaște niciodată vocea, Jeanie, pentru că asta nu-i vocea mea.

Jurnalul lui Jeanie

Lăsase magul în fața ușii mele. Deschizînd, am călcat pe el. Ce mă neliniștește este că nu l-am auzit cînd l-a pus. Oi fi ațipit, dorm atît de prost noaptea în ultimul timp, sînt tracasată... Sună.

...

Mama lui Karen s-a sinucis. Și-a vîrît capul în cuptor. Soțul ei era plecat pentru cîteva zile. Ea n-a suportat singurătatea.

Iată versiunea ofițerului de poliție care ne-a anunțat adineauri. A descoperit-o grădinarul. Din cauza mirosului de gaz. (În plus, puteam sări cu toții în aer...). Hăndrălăii sînt în sat cu tatăl lor. Bătrîna plînge, trebuie să aibă o mare provizie de batiste... tragedia devine o obișnuință aici. În sfîrșit, de data asta nu cred să fie el, numai dacă... în timpul siestei? Se aud pași sus... Nu, oi fi visat, am nervii încordați.

Și totuși, el prevăzuse această moarte. Dar ar fi îndrăznit? Atît de repede? Cu noi toți în casă? Ar însemna să fi devenit nebun de legat.

Îi aud intrînd. Eu sînt la bucătărie. Rîsete, busculade, miroase a zăpadă, miroase a Crăciun. Sărmană Karen, sărmană familie, ce destin cumplit.

Dar eu, ce caut eu în toată povestea asta?

Jurnalul asasinului

Mama lui Karen s-a sinucis. Ce veste tristă! S-a sinucis cu o lovitură grea în cap după care şi-a vîrît capul în cuptor şi a deschis gazul la maximum... Biata femeie, supărarea a ucis-o...

Vezi, Jeanie, ghicesc tot. Îţi spusesem doar că i se va întîmpla o nenorocire. Încît, ce idee să mă lase să intru la ea... Tot atît de proastă ca şi fie-sa. Ar fi trebuit să-şi închipuie că din cauza zăpezii nu va auzi nimeni nimic. Liniştea-i asigurată, nu-i aşa, cu zăpada care înăbuşă orice sunet...

Mai ai de gînd să continui multă vreme să te bagi în treburile mele? Nu mai poţi fără asta? Te pasionează să omor? Asta vrei, într-adevăr, Jeanie?

Jurnalul lui Jeanie

Sînt sigură că se dă mare. Nu el a omorît-o. Aşa i-a fost scris. Nu mă duci, porc mizerabil, auzi? Nu mă duci. Şi cînd te gîndeşti că această sărmană femeie mi-a dat nu demult sticla asta, care-i deja goală, Doamne, ce ţi-e şi cu lumea asta?! Cu emoţiile astea am gura foarte uscată, simt nevoia să nu mă mai gîndesc la nimic, să dorm, să rîd, oare de cît timp n-am mai rîs? Mi-e sete de apă, să beau un pahar de apă...

Mi-e silă de apă. Senzaţie de sete nepotolită. Mă duc să văd dacă fereastra-i bine-nchisă.

A-nceput din nou să ningă. Ei sînt jos şi-i aud cîntînd. Doctorul nu părea a fi-n apele lui, a turnat în el ca-ntr-un butoi. S-o fi certat cu piţipoanca lui adorată.

Ce proastă-s! Proastă ca o gîscă, ba ca două gîşte, un cîrd de gîşte, trebuie să merg la fata asta şi s-o-ntreb cu care din ei s-a... Cam jenant să-ntreb, trebuie s-o iau pe ocolite. Şi, în plus, dacă el mă vede dîndu-i tîrcoale, oare asta n-o va condamna? Ei, drăcia dracului! Trebuie să trag pe dreapta.

Dedic un gînd memoriei mamei lui Karen care-a suferit atît de mult.

Jurnalul asasinului

Azi-dimineaţă l-am văzut pe Tata intrînd la curva lui. Dac-ar şti că ea şi cu mine... Ce, şi eu sînt bărbat, şi eu am nevoi de satisfăcut. Părea grăbit, bietul meu bătrîn. Poate că Mama şi cu el nu mai fac treaba aia împreună, nu, nu vreau să mă gîndesc la asta.

Am aşteptat puţin să văd dacă iese. Sper să nu-i fi vorbit de mine, tîrfa. Dacă vreodată Tata m-ar convoca în biroul lui ca să-mi spună... aş nega tot, bineînţeles. Dar ar fi foarte neplăcut. Ideal ar fi ca ea să plece din oraş. Hoitul ăsta bătrîn, aş putea... dar nu, ar face poate legătura cu Sharon şi cu restul. Ai noroc, hoaşcă scîrboasă a cărei simplă amintire îmi face greaţă.

Iar tu, Jeanie, mai slăbeşte-mă, nu-mi arde de rîs.

Jurnalul lui Jeanie

Asear-am băut iar prea mult, devine o obişnuinţă. Mda, ştiu, năravul ăsta l-am prins cam demult.

E timpul să fac un bilanţ. Voi face asta cu mare atenţie, pe urmă o să iau o hotărîre.

Bilanț:

Mai avem cinci zile pîn' la Crăciun. (Ei repetă de altfel cu această Clarisse, care-i acompaniază la pian.)

Familia-i compusă din șase membri:

– tatăl, doctor;

– mama, cardiacă, puțin cam ramolită, a pierdut un fiu;

– Mark, stagiar într-un cabinet de avocați;

– Clark, fotbal universitar;

– Stark, diplomă de informatică;

– Jack, Conservatorul de muzică.

Ucigașul se prezintă ca fiind unul dintre cei patru fii ai doctorului March.

Portretul ucigașului:

– omoară numai femei;

– pare stimulat sexual prin faptul de-a ucide;

– îi plac napii;

– îi plac cartofii prăjiți;

– i se întîmplă să facă pipi-n pat;

– are stări proaste: sete, amețeli, frisoane;

– are oroare de whisky;

– e amabil și zîmbitor;

– cunoaște latina (sau are o carte cu citate);

– are un scris care nu aparține nici unuia dintre membrii familiei;

– are deliruri „mistice";

– are o voce de nerecunoscut;

– ghicește tot ce gîndesc;

– îi place să se joace;

– are nevoie să fie în centrul atenției;

– ar vrea să-și omoare mama;

– se culcă cu ibovnica tatălui său;

– omoară de fiecare dată altfel;

– are coșmaruri;

– are mare poftă de mîncare;

– nu bea alcool niciodată, sau aproape niciodată (nici unul dintre ei nu prea bea);

– e foarte mîndru de familia lui;

– mă urăște, se teme de mine, mă disprețuiește;

– se mișcă fără zgomot;

– știe totul despre trecutul meu;

– îi place foarte mult să mintă;

– a încercat s-o omoare pe verișoara lui, Sharon, cînd era mic (a reușit zece ani mai tîrziu);

– lasă să se-nțeleagă că și-a omorît și un frate;

– ucide la intervale din ce în ce mai apropiate;

– încearcă mereu să-și aducă argumente (la-nceput, dimpotrivă, era mîndru de-a ucide din plăcere.)

Asta-i în ce privește portretul, îmi voi reciti însemnările, ca să văd dacă n-am uitat ceva.

Alte observații:

– ucigașul își ascunde însemnările, jurnalul, în tivul hainei de blană a mamei sale, într-un dulap, în camera acesteia;

– ucigașul ține un fel de Carte de Vrăjitorie, în care desenează chipurile victimelor sale, le mîzgălește și le mutilează;

– singura aventură sexuală pe care-a evocat-o e cea pe care-a avut-o cu amanta tatălui său;

– mama ucigașului pare să știe cine e, sau bănuiește (oare știe că tot el, neîndoielnic, i-a ucis celălalt fiu?);

– librarul mi-a zis că are o clientelă fidelă pentru chestiile de vrăjitorie;

– ucigașul a-ncercat de mai multe ori să mă facă să deschid noaptea ușa camerei mele;

– m-a drogat;

– a făcut porcării pe ușa mea;

– nu l-am văzut niciodată (asta se-nțelege!);

– în scurtul timp de cînd sînt aici, a ucis (sau s-a lăudat că a ucis): fata din Demburry, Karen, Sharon, mama lui Karen. Ar fi patru victime. Plănuiește s-o omoare pe amanta doctorului. În ritmul ăsta, nu se poate să fi început foarte devreme, ar fi fost descoperit. Deci această frenezie i-a venit recent. De cînd sînt eu aici?

Da' dacă-s eu? Ador cartofii prăjiți și napii, am oroare de whisky... Da' eu nu m-am culcat cu amanta doctorului... Nu ține.

Să continuăm această *check-list* (asta face impresie, e ca la aeroport):

– în debara este un pantalon în carouri care aparține doctorului, iar ucigașul lui Karen purta pantaloni în carouri...;

– ucigașul schiază bine;

– nu l-am „văzut" vreodată să pară abătut din cauza crimelor lui, în afară de Sharon.

Încep să bat apa-n piuă, mă opresc.

De ce nu reușesc să descifrez cu adevărat problema asta? Mi-a făcut farmece sau ce? Îmi vine să-i ard Cartea. Nu, asta m-ar lipsi de indicii. Și de dovezi.

A! O ultimă remarcă: sînt „gemeni". Sînt recunoscuți foarte bine după felul cum se-mbracă și după pieptănătură. Dar au toți aceleași trăsături. Așa că asta nu ușurează lucrurile.

El știe că beau. Nu-i cazul să m-ascund, beau. Și el știe. Și se folosește de asta.

Gata cu băutura.

Mereu aceleași hotărîri. De trei ani iau mereu aceleași hotărîri, dar asta nu rezolvă nimic.

10
Pauză

Jurnalul asasinului

E genial! Pricepi, iubito, genial! Polițaii l-au înhățat pe asasinul lui Karen! Mor de rîs. Bunul meu Dumnezeu Drag... cum îți răsplătești tu supușii credincioși!

Știi, Jeanie, tu te afli de partea rea a barierei, partea bună e a mea, este partea libertății, partea plăcerii, nu chestia aia dezgustătoare la care vă dedați voi, frecușul ăla-i doar un aperitiv, nu, partea adevăratei plăceri, cea care ține de Rău, de Durere, de Carne, plăcerea rănii deschise și sîngerînde. Vezi că Dumnezeu nu te iubește, pe mine mă iubește și mă răsplătește!

L-au înhățat, au înhățat asasinul, la la la... Polițaiul ăla-nalt a sunat azi-dimineață, la micul dejun și ne-a anunțat. Jeanie era albă ca varul, o fi crezut că vine pentru mine, neghioaba, neghioabă umflată, și apoi surpriza! Vestea cea bună. Un tînăr țicnit a făcut asta, unul fără familie, fără casă, un coate-goale, un debil, bîntuia prin zonă... De altfel e bănuit de a fi amestecat și în alte afaceri neelucidate în ciuda preacunoscutei competențe a serviciilor noastre de poliție...

Zice că nu-şi aminteşte de nimic. Are un pantalon în carouri şi sînge pe cămaşă. E foarte prost crescut şi a fost văzut lovind un cîine cu piciorul. Se pare că riscă scaunul electric, bine-i fac, cînd faci asemenea orori ai ceea ce meriţi, nu-i aşa, iubito?

Cînd poliţaiul a zis asta, Jeanie s-a făcut şi mai albă, nu erai prea arătoasă, iubito, te uitai la noi toţi, la fiecare pe rînd, dar n-ai văzut decît obraji frumos raşi şi feţe proaspete şi zîmbete degajate, o, cît de uşurate! Şi Mama se simţea uşurată, nu putea fi liniştită cu un asemenea sadic periculos prin împrejurimi. Tata a zis tuşind uşor: „E bine, e bine", iar apoi, cum eram grăbiţi, am mulţumit poliţaiului (care este locotenent) şi acesta s-a cărat.

Ne-am luat caschetele şi fesurile şi am plecat. Mark s-a aşezat la volan. L-am văzut pe poliţai vorbind cu tatăl lui Karen, Tata a deschis radioul.

Nici un mesaj pentru mine, dragostea mea, gata, nu te mai interesează?

Jurnalul lui Jeanie

Azi-dimineaţă a venit poliţaiul, acela-nalt şi slab, cu mustaţă, un locotenent, cred, şi aşa-i, l-au prins pe ucigaş... Ce mai veste bună!

I-am observat pe toţi, îşi terminau micul dejun, ziceau: „Cu atît mai bine, nu-i prea devreme" şi alte chestii de-astea. La un moment dat, am avut impresia că Stark rînjea, s-a dus să-şi caute sacoşa, dar cînd a revenit m-a privit şi părea complet normal. Bătrîna a suspinat. Trebuie să se simtă uşurată!

Au plecat. Am auzit maşina demarînd. Mark conducea, am privit pe fereastră şi l-am văzut pe locotenent, în faţă, cu tatăl lui Karen, care gesticula şi-l împingea. Sărmanul om: şi soţia şi fiica...

Am ieşit în fugă (fără palton, mi-a fost frig): „Domnule, domnule!" Poliţaiul s-a-ntors: „Da, domnişoară? – Sînteţi sigur că-i el? Cum puteţi fi sigur? – Nu vă fie teamă, a recunoscut, dar dacă ştiţi ceva trebuie să ne spuneţi. – Sîngele de pe hainele lui era al lui Karen? – Încă nu se ştie, aşteptăm raportul de la laborator, vă vom ţine la curent, n-aveţi nici o grijă".

Apoi s-a urcat în maşină, a dat uşor din cap şi a demarat zîmbind. Un zîmbet plăcut. Dacă n-ar fi imposibil, aş zice că m-a plăcut, pe bune!

Mă duc să văd dacă-s noutăţi de la amicul meu. Dimineaţă n-am avut timp să urc. Şi nici n-am vrut. Vreau să-nchid ochii şi să aştept...

...

Tîmpit. Vierme. Să-i striveşti mutra cu cizma! Stop, ajunge, calmează-te, fata mea, du-te şi fă de haleală, du-te şi pune-ţi şorţul, du-te şi aşteaptă să ţi se plătească. Doar dacă blestematul ăla de sînge ar putea fi al lui Karen şi toate astea o glumă proastă!

...

Oh, mulţumesc, mulţumesc, locotenentul tocmai mi-a telefonat, este sîngele lui Karen, oh, mulţumesc, el e deci, acel Andrew Nu-mai-ştiu-cum, el a ucis-o, oh, era o glumă, o glumă stupidă, şi eu care-am luat-o de bună atîta vreme! O la la, dau apă la şoareci, le voi da vestea diseară, la masă, dar ce joc tîmpit, ce joc tîmpit. O să-mi dau cu puţină apă pe faţă, repede, am întîrziat.

Jurnalul asasinului

Este într-adevăr sîngele lui Karen. Păi da. Chiar el este ucigaşul. Misterul s-a lămurit. Bravo, Jeanie, ai cîştigat, te-ai lăsat ajutată, dar ai cîştigat, te-am dus, ai? Cînd ai trîmbiţat asta la masă, erai atît de

satisfăcută. Ce să mai zic de Mama și Tata, un festival de bucurie și de veselie, și brusc am cîntat ca niște îngeri. Deci, nu ne mai jucăm?

Păcat, mă distram bine. Cu toții ne distram bine, fata din Demburry, Sharon, toată chestia, pînă ce idioții ăștia de polițai să strice tot.

Du-te și dă o raită prin cimitir, sînt sigur că ele au ieșit toate din cutia lor ca să sărbătorească vestea cea bună. Poate că vor veni chiar la tine-n cameră la noapte, să goliți o sticlă de șampanie... La urma urmei, nu era decît o glumă de prost gust, nu?

Noapte bună, Sherlock Holmes. Dormi liniștit, totul e-n ordine! *Vade retro*, gînduri urîte, asasinul e după gratii. Aleluia, aleluia!

Nu-mi prea place Clarisse asta cu moaca ei trufașă, ochii plecați, buze subțiri, desigur mai puțin sclifosită la pat... Ce zici de ea, dragă prietenă?

Jurnalul lui Jeanie

Nu mă mai duci. Te-am auzit urcînd, acum un sfert de oră, în timp ce părinții tăi au rămas jos să mai discute. Imposibil să merg să văd, deoarece Clarisse tocmai vorbea cu mine (voise să-mi vadă camera). Aș fi halit-o pe umflata asta! Și, bineînțeles, cînd am deschis în cele din urmă: nu mai era nimic.

Uși închise pe culoar. M-am dus repede să văd. Am citit.

I-am lăsat un mesaj:

Gata cu jocul. Te-ai distrat de minune, eu la fel, acum gata. Oricum, Andrew Cutare a mărturisit toate omorurile, în afară de Sharon, bineînțeles. Dar cu Sharon a fost un accident, și tu știi asta, chiar dacă nu vrei să recunoști, pentru că o iubeai, nu-i așa? (Asta am barat, ca și cum aș fi regretat că am scris.)

Acum, ne-am putea înfrunta pe față... dacă nu cumva ți-e prea rușine.

În sfîrșit, o noapte liniștită, fără pistol, fără crampe, fără spaimă, șic șic șic, iar el crede că mă sperie cu Clarisse, e ridicol.

Tot nebunul s-o fi omorît și pe mama lui Karen? Am uitat să-l întreb pe polițai.

Ba nu, a fost o sinucidere, asta-i tot. Un șir de coincidențe. Și, cum nu suportă realitatea morții, el și-o atribuie, face să pară că are putere asupra ei, că este ca un Dumnezeu, și eu gata, alerg! În pat, în pat, am atît de mult somn de recuperat!

E zgomot jos. E poate un hoț. Ar trebui să merg să văd? Nu, mă culc.

Mă duc, dar iau magul. Măcar să fie înregistrat ultimul meu suspin!

Alo, alo, ce ridicol să șoptești într-un magnetofon la miezul nopții, sub ninsoare, toate luminile sînt stinse, e nostim să vezi casa de afară, îngheț, nu-i nici țipenie, mă-ntorc fuguța, raita asta m-a mai întremat, tremat, tremat, la la la, cînt seara și dimineața, cînt în grădina mea, mă congelez, brrr, brr, furtuna mă-nconjoară, brrr, brr, zăpada mă acoperă, Jeanie în cămașă de noapte urmărește hoții noaptea, asta i se potrivește lui Jeanie.

Repede, repede, să intrăm, ușă cretină care se-nchide mereu, da' ce are? S-ar părea că-i înțepenită... Ce frig scîrbos, pardon, magnetofonule, totuși, ce frig nenorocit, ai de gînd să te deschizi, ușă mizerabilă? s-ar părea că... clanța nu se mișcă, au pus siguranța, ăștia...! Sînt obligată să sun...

Sînt surzi sau ce? Ei, asta-i culmea! Le-arăt eu lor! Da', la dracu', ușa asta ar putea sări în aer și tot nu s-ar mișca nimeni!

Mi-e frig... Trebuie să fie minus zece grade, iar eu sînt în cămaşă de noapte, dar, în fine... ce se-ntîmplă! Ca să vezi, ca să vezi şi iar să vezi, nebuni surzi, am să arunc uşa-n aer, asta-i va trezi, veniţi şi deschideţi, vă rog... El i-a omorît pe toţi, iar acum mă lasă afară să crăp: „Un alt accident, îmi pare rău, locotenente..." O idee: telefonul, mă duc la tatăl lui Karen...

Nu-i văd maşina, trebuie să fie-n turneu. Nu-mi mai simt picioarele, nici mîinile, cred c-am să cad, trebuie să deschidă, o fac intenţionat, am să leşin, tremur cumplit, pînă şi cuvintele din gură mă dor, deschideţi uşa, fir-ar să fie!

Jurnalul asasinului

E frig în noaptea asta. Parc-ar fi un animal afară care rîcîie şi geme. Sărmanul, pe frigul ăsta, sărmanul animal! Adio, Jeanie.

Jurnalul lui Jeanie

„Ai înnebunit, Jeanie, de faci tapajul ăsta? (Aşa mi-a zis doctorul cînd a deschis uşa.) Ştii, cu uşile închise, n-am auzit nimic, fata mea... – Dar cine a pus zăvorul? – Nu ştiu. – Haide, e tîrziu, noapte bună! – Noapte bună." Mizerabilul! Dac-aş fi putut să-l dobor! Mi-am ascultat din nou vocea la mag, tremură, e hazliu... în fine, hazliu... e un fel de-a spune.

Beau un grog firebinte. Dacă l-aş prinde pe nătărăul care-a pus zăvorul! Sînt sigură c-am făcut gripă.

Strănut întruna! Am frisoane, mi-e teamă că am febră, am petrecut o noapte atroce, fîţîindu-mă de

colo-colo şi asudînd ca o vacă! Abia se crapă de ziuă, o să cobor, ce frig e-aici!

Jurnalul asasinului

O aud pe Jeanie coborînd scările, tuşeşte, sărăcuţa, o fi răcit, cu ideea ei ciudată să se plimbe prin ninsoare, femeile sînt absolut imprevizibile...

Te aud tuşind, iubito, asta mă-ngrijorează... Vrei să te iau în braţe, să te consolez?

Jurnalul lui Jeanie

Eu nu mă culc cu mucoşi împuţiţi, iubitul meu, freacă-ţi-o în continuare singur, aşa-i la vîrsta ta.

Jurnalul asasinului

Nemernico! O să vezi tu ce-am să-ţi fac, o să vezi tu ce tare o să te strîng, atît de tare încît limba ta de viperă îţi va ieşi din gură!

Ar trebui să iei antibiotice, e enervant să te-aud tuşind. Şi-apoi, la masă, e dezgustător.

De Crăciun o voi omorî pe Clarisse. Cînd cîntă, deschide gura, iar gura aia neagră pute şi asta mă dezgustă, nu mă lasă să mă concentrez asupra colindelor, miroase a femelă în călduri, ca tine, iubita mea.

Ştii ceva? Voi fi mărinimos: îmi face plăcere s-o schimb pe Clarisse cu tine. Alege. Îţi place atît de mult să faci bine.

Nu uita. Seara de Crăciun. Peste 4 zile.

Jurnalul lui Jeanie

Iar o ia de la capăt! Să-mi lase chestia asta! Da' să fim serioşi, m-am săturat! Ştie bine că l-au înhăţat pe Andrew, chiar şi cele mai bune glume au totuşi un sfîrşit! Nu-i mai răspund, pentru mine nu există. Toată ziua am urcat şi-am coborît. Vine vacanţa, iar o să mă-mpiedic de ei la tot pasul. Oricum, am hotărît, o să-l pîndesc să-i văd, în sfîrşit, mutra, acum nu mai risc nimic. Seara de Crăciun: ce melodramă, trebuie să-ţi schimbi repertoriul, cocoşelule.

Şi Cartea? Eee, mi-a venit o idee, o să-i înregistrez ceva... o să-l pun acolo. O să urc ostentativ (şi ăsta-i un cuvînt dificil) după-masă. O să cobor, el o să se şi repeadă acolo, şi-atunci o să urc şi eu şi-o să-l surprind... Ce-aş mai cînta dacă nu mi-ar curge nasul în halul ăsta!

Jurnalul asasinului

Jeanie tocmai a urcat, am văzut-o, rînjea cu un aer răutăcios. Ce ne pregăteşti, Jeanie? Sper să fie ceva mai bun decît ce găteşti. Mă duc să văd.

Să văd ce capcană de servitoare ai mai inventat. Dar îmi voi lua oricum nişte precauţii. Nu vinzi castraveţi la grădinar, Jeanie, iar eu sînt un grădinar bătrîn, cu multă experienţă...

Deci asta era, deci... Crezi că mă impresionează, puţin îmi pasă că o arzi, înţelegi? Puţin îmi pasă, aud foile mototolite, aud foile arzînd, Cartea mea, Cartea mea, o, nu ştii ce faci, şi încetează să mormăi incantaţia asta stupidă, vrei să-mi iei viaţa, să-mi storci seva, Jeanie.

Am oprit banda şi îţi vorbesc. Mă auzi? Îmi auzi vocea? Ţi-ai semnat condamnarea la moarte, mizerabilo, cuvintele n-au nici o putere asupra mea, am trasat cercul cu creta, sînt protejat, sînt protejat, *noli me tangere*, Jeanie, şi eu cunosc cuvintele care pătrund şi care izbesc ca nişte pietre. Ai luat viaţa Cărţii, imbecilo, dar în acelaşi timp şi pe-a ta, a ta care ţi se scurge din vene în trosnetul focului pe care l-ai aprins, rea, eşti rea, vine cineva, simt, eşti tu, ai, tu eşti, Jeanie, îţi aud răsuflarea...

Jurnalul lui Jeanie

Era acolo! Era cît pe ce să-l prind! Era acolo, aplecat deasupra magului. Mormăia, îi auzeam vocea de ţăcănit, o voce răutăcioasă, l-am văzut din spate... Nu, nu s-a-ntîmplat aşa, iată cum s-a-ntîmplat:

Urc fără zgomot, aud o şuşoteală care urcă şi coboară, ca două voci care se suprapun. Sînt lîngă uşă, îmi reţin respiraţia, deschid brusc, văd pe cineva din spate, cineva îmbrăcat cu o haină de blană şi care vorbeşte în mag, toate astea le văd într-o secundă, gulerul ridicat al hainei care-mi ascunde faţa aplecată, mă gîndesc: Ea era, ea era, nu mă gîndesc decît la asta. Se-ntoarce, are o mască, totul se petrece atît de repede, o mască de Halloween care rîde.

Înaintez spre ea, ea vine-nspre mine, am revolverul în mînă, îl am în mînă, dar nu ştiu, primesc haina drept în cap, mă zbat, nu trag pentru că pistolul cade şi în acelaşi timp încasez o lovitură, o lovitură în burtă, foarte puternică, îmi vine mîncarea-napoi, mă frîng de durere, îmi strînge capul cu haina. „Nu mă mai joc, strig, mă sugrumi, nu mă mai joc!" Revolverul e lîngă mine, o mînă-l înhaţă. Ţip: „Nu! Nu!" „Jeanie? (E vocea Bătrînei.) Jeanie, unde eşti?" Sînt îmbrîncită, cad, arunc haina, revolverul a

dispărut, alerg ca o nebună, cobor scările, jos mă opresc.

Bătrîna servește ceaiul, doctorul citește un ziar, Mark dă drumul la televizor, Stark caută o revistă, Clark se privește în oglinda de la intrare, Jack este la pian, începe să cînte *Star Spangled Banner*. Mă sufoc, tușesc. „Da' ce se-ntîmplă, Jeanie, te-ai văzut în ce hal ești?", mă întreabă doctorul privindu-mă peste ziar, apoi continuă să citească.

Timp de o secundă am avut impresia că surîdeau toți, că surîdeau toți cu capul plecat, că rîdeau de mine. O să mă răzbun, Dumnezeii lor, o să le-arăt eu!

Nu mai am revolverul. Mi l-a luat. Ce-o să mă fac? O să mă omore? Nu, pentru că nu el este ucigașul, pentru că acest Andrew este... Tusea asta, tușesc încontinuu, sînt obosită... Am urcat din nou să aranjez haina. Lîngă ușă era o mască de Halloween, m-am aplecat peste balustradă, am întrebat: „A cui este masca asta?" Au ridicat din umeri, am aruncat-o la gunoi. Am recuperat magul și i-am ascultat vocea, iar și iar, sărman țicnit!

Am aruncat cenușa hîrțoagei: acum nu mai am nevoie de toate astea. N-o să știu niciodată cine e, nu mă mai ostenesc, la urma urmei, important este să se termine cu coșmarul.

11
Reluare

Jurnalul lui Jeanie

De două zile, nimic. Calm total. Sînt liniștiți, pregătesc serbarea. Mi-am aranjat cărțile pe care le-am cumpărat. Voi pleca după Crăciun. Nu cred că mă va denunța: și asta făcea parte din joc. Regret că nu știu cheia enigmei. Sînt puțin melancolică. Poate pentru că simt că această perioadă a vieții mele s-a încheiat și că va trebui să plec, din nou, spre tărîmuri necunoscute. Simt că n-am suflet de marinar, dar nici de menajeră cumsecade. Dar m-am jeluit destul, o să merg să-i ajut la pregătiri.

Mă-ntreb de ce nu mai scrie. Cu siguranță că și pentru el jocul s-a sfîrșit. Am o vînătaie pe burtă, unde m-a pocnit, o vînătaie mare care mă doare, ce violență... O fi totuși puțin dereglat.

Vreau să-ncep să-mi fac valiza. Telefonul. Cineva a răspuns. Cît e ceasul? 11. E cam tîrziu pentru telefon... Mă-ntreb cine e... Mă duc să văd. Pe curînd.

Curios, pipița doctorului nu s-a-ntors acasă. Soțul ei e îngrijorat. Ca și doctorul; e foarte palid,

încearcă să n-o arate, dar asta se vede de la o poștă.

Bătrîna bodogănește, băieților puțin le pasă: Stark a meșterit un joc video și se amuză toți ca niște nebuni. Mă-ntreb de ce-a fugit de-acasă scroafa aia grasă... Nu-i treaba mea.

Toate astea nu-mi miros a bine.

Jurnalul asasinului

Nu s-a-ntors acasă. Soțul ei e neliniștit. Ce zici de asta, dragul meu jurnal iubit? Rău de tot... De cîte ori vreun destrăbălat nu i-ar fi făcut de petrecanie... Lîngă pod, de exemplu, cu zgomotul șinelor de tren, nimeni n-ar auzi nimic, urît loc de trecut pe-acolo, cînd ești femeie... O biată femeie fără apărare.

E amuzant noul joc video pe care l-a meșterit Stark. Clark a cîștigat toate partidele, Mark a făcut cel mai prost scor, Jack e bun, dar își pierde răbdarea. Gata, mă duc la culcare. Mîine va fi o zi grea.

Jurnalul lui Jeanie

E aproape 3 dimineața. E frig. Tot mai tușesc. Îmi lăcrimează ochii. Nu pot să dorm, nu pot să respir. M-am înfășurat într-o cuvertură și mă gîndesc. (Mă duc să aduc magul, o să fie mai ușor așa, pentru că am degetele înghețate.)

La ce mă gîndesc? Nici nu mai știu. Îmi suflu nasul. Ce tărăboi, parc-aș avea o trompetă în mijlocul feței! Se aud pași jos. Fără-ndoială, unul dintre băieți, căruia-i e sete. O să iau un autobuz care traversează țara, direcția soare, îmi cumpăr o pălărie mexicană și, olé! marea aventură!

Telefonul. Da' ce se-ntîmplă, de ce nu răspunde nimeni? Nu-mi vine să mă duc, nu-mi vine, nu la ora asta, îmi bate inima, gata, careva coboară, soneria se oprește, ce tare-mi bate inima...

N-aud nimic, ăsta-i semn rău... „Jeanie, Jeanie, vino repede!" E vocea doctorului. Ce vrea de la mine, e-ntr-o ureche, e 3 dimineața! Unde mi-e capotul? „Jeanie, s-a-ntîmplat o nenorocire, fă-mi un ceai, trebuie să plec!" Nu și-l poate face singur! Unde-mi sînt împuțiții de papuci? I-am găsit! „Îndată, domnule, îndată!"

Jurnalul asasinului

A sunat telefonul. E 3 și un sfert dimineața. Tata s-a dus să răspundă. Tocmai mă vînturam pe jos, abia am avut timp să urc. Din camera lui Jeanie se auzea un fel de șușoteală. Tata a chemat-o pe Jeanie, ea se agită prin bucătărie, Tata se îmbracă, a trezit-o pe Mama care nu auzise nimic (cu somniferele ei, s-ar putea trage cu tunul și nu s-ar trezi), ea cască, îl întreabă în șoaptă, noi sîntem toți la pîndă, cu siguranță o veste proastă, dar noi n-avem nici o șansă pentru moment... Văd o lumină afară, o lumină care clipește, trebuie să fie poliția, să fi făcut Tata ceva rău? Bietul Tata, dacă s-ar trezi în închisoare...

Am trecut prin fața camerei lui Jeanie, ușa era întredeschisă, am intrat. Pe masă, lîngă fereastră, era un caiet, l-am luat. E foarte instructiv caietul tău, Jeanie, biată fetiță, sărmană imbecilă, acum nu mai ai secrete pentru mine, nici armă și nici secrete. Ce-ți rămîne? Fundul tău mare?

Tata iese. Urcă în mașina polițailor, Mama și Jeanie vorbesc, aud că ceilalți se mișcă, să ne amestecăm în mișcare.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Sînt la capătul puterilor. (Caietul meu a dispărut, de-asta vorbesc în magnetofon.) Lăsasem ușa deschisă la camera mea cînd am coborît, el a profitat, caietul a dispărut. A citit tot, știe despre tot ce-am putut gîndi, tot ce voiam s-ascund, toate planurile mele. Inclusiv data plecării mele. Inclusiv cum aș putea fi trimisă la răcoare. Halal seară, într-adevăr! Da' jocul ăsta nu-l va obosi niciodată pe tîmpitul ăsta necopt? Să trecem la alte vești, și mai vesele!

Puicuța cea grasă a dispărut. Sau mai bine zis a fost găsită. În apropierea podului, dincolo de linia ferată a uzinei. Era jos, pe mal, făcută zob, ca Sharon, Dumnezeu s-o ierte! Au găsit scrisoarea mea la ea. Poliția a venit să-l caute pe doctor. Soțul era deja acolo, se-ngroașă gluma... Poate vor crede că el a omorît-o... Și poate că așa e. Se poate de asemenea ca ea să se fi sinucis, pentru că-i era teamă sau rușine, nu știu, sau pentru că soțul ei a mirosit ceva, din cauza scrisorii mele... Prefer să fi fost omorîtă, nu vreau s-o am pe conștiință... Da' ce tot îndrug?

Știu că el citește acum tot ce am eu mai secret, mă simt violată, am impresia că mă prăbușesc în cădere liberă. Îmi amintesc cum Tata, cînd eram mică, mă ridica deasupra capului, iar eu aveam un gol în stomac... Mă scoate din sărite să vorbesc într-un aparat, am impresia că sînt o dementă care se joacă de-a războiul stelelor... Oare doctorul se va-ntoarce acasă? Abia aștept să sune telefonul, e trecut de ora 4, am băut un ceai care mai rău m-a enervat.

Încerc să dorm, sînt în pat, ușa-i încuiată cu cheia, o să las aparatul mergînd și-o să picotesc puțin... E o tîmpenie, dar mă simt în siguranță auzindu-l hîrîind...

...

Telefonul... Telefonul... Nu, e ușa de la intrare, vin, vin!...

...

Ce mai e și gluma asta? Era masca pe care-am aruncat-o la gunoi, pusă pe ștergător. Am luat-o în camera mea... e ceva scris în interiorul ei (cît e ceasul? 6!), nu reușesc să citesc, mă duc s-aprind lumina.

Ei, Jeanie, dar sînt pasionante micile tale confesiuni... Dac-ai ști, iubito, cît de aproape ești de adevăr, dar, păcat, nu vei avea timp să-l afli...

Amantul tău în moarte.

Să mă scoale la ora 6 pentru asta! Doctorul tot nu s-a-ntors, sigur l-au arestat, era amantul ei, întotdeauna e arestat amantul, o mașină, se aude o mașină, se oprește. Bătrîna se trezește, trece prin fața ușii mele (îi recunosc pașii, după papuci), a sunat la ușă. Doctorul oare și-o fi uitat cheile? Toată lumea s-a pus în mișcare, mă duc să văd, dar de data asta încui cu cheia. (Tot urcînd și coborînd blestematele astea de scări, aș putea participa la maratonul de la New York!)

Jurnalul asasinului

Nu l-au arestat pe Tata. Băftosul... Cineva trimisese o scrisoare răutăcioasă acestei curviștine, iar ea a sărit de pe pod pentru că era terorizată de teamă și remușcări... iar Tata a citit scrisoarea, mai mult ca sigur, și știe acum că unul din noi i-a vizitat ibovnica și că mai e cineva care-i la curent, și că acel cineva e Mama sau această tîrfă de Jeanie,

care l-a denunțat... Nici măcar nu merită osteneala s-o dai afară, Tată, o să plece ea singură, departe, foarte departe, nu-ți face griji în privința asta.

Polițaii vor venit aici să-l caute pe aventurosul fiu care-mpărțea culcușul cu tatăl lui. Oare sigur am făcut bine că n-am recuperat scrisoarea aia?

Ea credea c-am trădat secretul, înțelegi? Voia explicații: ne-am dat întîlnire acolo, un loc retras, fără curioși, fără plimbăreți...

Am început să discutăm, ea s-a enervat, eu voiam să fiu amabil, dar n-aveam prea mult timp, m-a prins de mînă, am vrut să mă desprind, ea s-a ținut tare, nu m-am mai gîndit, i-am tras un pumn în stomac, ea s-a îndoit și a vomat, n-aveam alt gînd decît că acum ea știa prea multe, știa că nu sînt atît de bun cum par, că puteam face rău, foarte mult rău, iar asta nimeni nu trebuie s-o știe, pricepi, nimeni nu trebuie să-mi cunoască adevărata față.

S-a ridicat, a vrut să țipe, a deschis gura să țipe, am prins-o de glezne, am ridicat-o, s-a agățat de parapet, dar era încă amețită, am împins-o... Trosc! M-am întors: nici țipenie. A trecut un grup mare dinspre uzină, m-am îndepărtat calm: de la înălțimea aia, imposibil să scape. Dar n-am avut nici o plăcere: prea repede, prea... curat. Brusc, am tînjit după ceva mai consistent, asta îmi deschisese pofta.

O să-ți spun, Jeanie, tu nu crezi că eu sînt, ai, tu crezi că-i nătărăul ăla de Andrew Cutărică? Prăpăditul, trebuie să fi cotrobăit cadavrul lui Karen ca să-i fure niscai tinichele, e un netot, toată lumea știe...

Deci, iubito, nu crezi că eu sînt autorul unic și competent al acestei monstruoase serii de crime? Atunci, ascultă bine sau, mai degrabă, citește bine cu ochii ăia ai tăi mici roșii de somn (ai găsit micul meu mesaj? Ai deschis foarte repede, era cît pe ce să fiu surprins), bețivancă scîrboasă, citește cu

atenție ziarul mîine dimineață, va fi o victimă tînără pe prima pagină, pot chiar să-ți spun că purta un pantalon roz colant. E rîndul tău să joci. Ești invitata mea.

P.S. Ți-am spus că fusesem frustrat... Trebuia să mă revanșez. Nu fi geloasă, mai rămîne și pentru tine... Hîrști!

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Haaapciu! *B*izerie! *B*izerie de gri*bă*! E 3 du*bă*-a*b*iază, î*bi* curge nasul, sînt în ca*b*era *b*ea, sub o dună și tăifăsuiesc cu rahatul ăsta de *b*ag. Se precipită lucrurile! Am frisoane, cred că a*b* febră. Bătrîna *b*i-a zis să stau în *b*at, a*b* luat as*b*irină-n draci, o*b* vedea!

Dintr-o dată, nu *b*ai știu *b*rea bine unde *b*ă aflu... *B*oate delirul care *b*ă *b*aște... Di*b*ineață *b*-a*b* trezit sus*b*inînd, la ora 8, avusese*b* coș*b*aruri, cu toate întîm*b*lările din noa*b*tea trecută!

Cînd s-a-ntors doctorul, a*b* coborît cu toții, doctorul avea o *b*utră jalnică, ne-a spus că se găsise o scrisoare asu*b*ra fe*b*eii: că avusese o gră*b*adă de a*b*anți și că fără-ndoială s-a sinucis ca să evite scandalul.

De ce l-au che*b*at ră*b*îne un *b*ister, n-a scos un cuvînt des*b*re asta! L-au reținut pe soț, ca să-l interogheze, doctorul *b*are scos din cauză, dar acu*b* știe că unul dintre scum*b*ii lui *b*ăduchioși se culca cu *b*etresa lui... e lată! A*b*oi doctorul a urcat să se culce, iar noi i-a*b* ur*b*at exem*b*lul. *B*e lîngă asta, *b*esajul nebunului și această îmbuțită seară de Crăciun, nu *b*ai pot.

Asta-*b*i a*b*intește că azi-di*b*ineață a*b* coborît și a*b* găsit un *b*esaj al *b*ucosului, încă nu l-a*b* citit, n-a*b* avut tim*b*, acu*b* sînt toți care-ncotro, nici că-*b*i *b*asă,

îbi o*b*or tim*b*ul suflîndu-mi nasul... O să-l citesc. Nici *b*ăcar n-a*b* *b*utut *b*înca la *b*rînz, *îbi* *v*ine să vo*b*it... la să vede*b*...

La naiba! Trebuie să *b*ă duc să văd ziarul, nu se *b*oate.

Nu vreau ca toate astea să reîncea*b*ă, nu vreau, te rog, Doa*b*ne, fă ca asta să fie o coincidență, nu vreau, nu vreau, *b*-a*b* săturat.

...

Jurnal îm*b*uțit, de rahat, o fată de șa*b*tes*b*rezece ani, auzi, Doa*b*ne? Sugru*b*ată, știi ce-nsea*b*nă să fii sugru*b*ată? În închisoare era o fată, își sugru*b*ase soțul, striga: „Sîngele, sîngele, sîngele îm*b*roașcă", i se dădeau cal*b*ante.

Fata asta *b*oartă avea un *b*antalon roz, scrie în ziar, avea 17 ani, se nu*b*ea Ja*b*ie, lucra la uzină. „Sadicul lovește din nou." Cu litere de-o șchioa*b*ă. Scrie că *b*robabil Andrew va fi eliberat, că poliția crede că același tip e făptașul. Credeți asta, băieți, vă rog, *b*ăcar o dată gîndiți bine.

Cu*b* putea el s-o știe înainte ca ziarul să fie tipărit? Cu*b*? Știu cu*b*. Dar nu vreau, nu vreau!

Dacă *b*ai vine poliția, le spun tot. Adio, viață!

Doar dacă nu cu*b*va a ieșit tiptil la 6 dimineață să cu*b*pere primul ziar apărut? Păi da, cu siguranță că-i așa, de îndată ce-a*b* urcat să ne culcă*b*, el a ieșit, a văzut ziarul și a profitat de ocazie ca să *b*ă sperie! Păi da! Ce proastă sînt! Parcă a*b* avut o pată pe creier! Trebuie să-*b*i suflu nasul. Ah, așa-i mai bine... Sigur așa s-a-ntîm*b*lat. Și acum, pauză.

Jurnalul asasinului

Ce după-amiază minunată! Cerul e cenușiu, un cenușiu sinistru, un cenușiu apăsător, sufocant, îmi place așa, cînd totul e sumbru și ninge în rafale. Tata avea o mutră ciudată la prînz... Se uita mohorît

la toată lumea. Eram surprinși, nu știam de ce (în afară de mine, bineînțeles), credeam că se datora acestei nopți, deranjul, interogatoriul polițiștilor. Dragul meu Tată, ce-l frămînta era care din noi făcuse pe armăsarul cu iepșoara lui...

Sărmanul Tata... Și Mama era bizară. Înțepată. Desigur bănuiește ceva. Cu atît mai mult cu cît polițaii au sunat azi-dimineață, trebuie să aflu ce i-au spus... Sărmana Mama... Lui Janie îi curge nasul, se smîrcîie-ntruna, ca o nespălată.

Te-am auzit cotrobăind azi-dimineață, cînd m-am trezit, dar știu că nu citiseși ziarul pentru că l-am văzut în bibliotecă, cu banderola pe el.

Îți place surpriza mea? Pricepi cine-i Stăpînul, aici? Jeanie, să nu uiți asta niciodată: tu ești aici în serviciul nostru, pentru folosința noastră. Nu glumesc, îți explic ceva, dar știu că nu vei lua seama, ca de obicei, și, tot ca de obicei, o să te arzi.

Măcar de nu ți-ai fi băgat nasul în treburile mele!

Jurnalul lui Jeanie

Prea tîrziu!... Uiți, puișor, că fac asta întîmplător, pentru că meseria mea nu este să curăț rahatul unor dereglați ca tine, meseria mea este, care este de fapt? Să jefuiesc femeile bătrîne, asta-i, sînt jefuitoare de babe, nu de cadavre, pricepi?...

Seară sinistră. Mai întîi, i-am citit hîrtia. Apoi, le-am servit masa, cu doctorul-față-înnegurată și Bătrîna înțepată ca un deget prins în ușă. Clarisse a venit pentru ultima repetiție. Puștii au cîntat cu multă dăruire, da' ce spun eu? cu tragere de inimă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, și de altfel uciderea unei fetișcane de șaptesprezece ani nu-i privește cîtuși de puțin. Nu știu ce să-i scriu... *Ne-am jucat*

destul, ajunge, nu mai e amuzant. Complet idiot, dar n-are-a face, n-am altă idee.

Asasinul

Miezul nopții. Tocmai ți-am găsit mesajul, Jeanie, chiar înainte să intre Mama în cameră, e un mesaj idiot.

De ce vorbești de un joc? Viața ta, sau cea a lui Sharon, sau a lui Karen, sau a fetei în roz, sau a Clarissei, ăsta-i joc?

De ce nu mai e amuzant? Dacă nu-i amuzant, ce cauți aici? De ce nu ești departe, felicitîndu-te pentru dibăcia ta?

Nu, categoric, e un mesaj idiot lăsat de o idioată.

Încearcă mai degrabă să mă împiedici s-o omor pe Clarisse.

Asta ar fi chiar amuzant.

Și nu mai bea. Alcoolul anihilează reflexele. Eu nu voi omorî numai reflexele tale, iubito.

Îți place că-ți spun „iubito"? Da, iubito? Întreabă-te de ce îți spun „iubito". Te-ai împotmolit? Pentru că tu ești logodnica mea! Îți amintești de Mary Pickford? Era numită „micuța logodnică a Americii", ei bine, tu ești micuța logodnică a Morții, asta-i mult mai bine, nu? Zău, îți jur, toate eforturile pe care le fac sînt pentru tine! O să strecor asta pe sub ușa ta. (Chiar, am recitit pasaje din jurnalul tău, e foarte bun, să știi, grăsana mea, ar trebui să-l publici...)

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Imposibil să dorm. Totuși, povestea asta mă tracasează... S-a deschis o ușă... Se-aud pași. Se Se Se, am hotărît, deschid.

Nimeni. Culoarul e pustiu. Totuși, sînt sigură că am auzit pași. Și asta nu-i fantomă. S-a ascuns. Sigur stă ascuns. Dar unde? Sub comodă? Ar fi trebuit să-l văd. Asta nu-i normal.

Singura explicație este că el nu era acolo. Singura explicație este că nu-l pot vedea pentru că nu există. Pentru că eu sînt. Pentru că eu sînt dereglată și am inventat totul. Pentru că poate chiar eu le-am omorît.

Pînă una-alta, nu era nimeni acolo. Dar nimic nu-mi spune că trecea pe la ușa mea. Mergea probabil la toaletă sau de partea cealaltă a culoarului, spre camerele părinților... Sau poate a intrat prin zid. Omul-care-trece-prin-zid. Mă duc să văd. La urma urmei, ce am de pierdut?

Viața?

...

Vorbesc în șoaptă pentru că nu vreau să fiu auzită. Am deschis camera lui Jack, era goală. Patul era desfăcut, dar puștiul nu era acolo. Am observat că ușile celorlalte camere erau deschise, întredeschise, le-am împins una după alta și nu-i nimeni, toate paturile sînt goale, de necrezut, dimpotrivă, ușa camerei doctorului și cea a soției lui sînt închise și n-am îndrăznit să le deschid.

Unde-s puștii? Ce se petrece noaptea aici? Cred că-s jos, nu-ndrăznesc să cobor, e o tîmpenie, dar mi-e frică. Pe de altă parte, ar fi o ocazie să aflu... Vin, pași jos, se stinge lumina, urcă, le văd umbrele, repede, zăvorul, ajung, îi aud rînjind, ce-or fi pus la cale? Trec prin fața ușii, ceva îmi atinge piciorul, e o foaie de hîrtie, au strecurat o foaie de hîrtie pe sub ușă, ei sau el, de unde să știu?

Nu-mi place povestea asta. Clarisse... Nu trebuie să se-ntîmple asta... Ce făceau jos? Trebuie să dorm, cu febra pe care o am, trebuie să mă odihnesc, să găsesc o cale pentru Clarisse, chiar dacă-i

o glumă, să iau aminte... Durerea asta de cap o să mă-nnebunească!

Jurnalul asasinului

Sînt sigur că erai în capul scărilor. Nu-i așa, iscoadă împuțită? Ți-am văzut umbra intrînd repede în cameră... De ce te temi de noi, îngerul meu din bucătărie? Ce idee caraghioasă! În grup nu sînt periculos, știi bine. Cred că-ți pierzi cumpătul și nu mai știi ce faci. Astăzi este ajunul Crăciunului, în seara asta se va tăia curcanul și, ghici, îl cheamă Clarisse și sînt sigur că iar vei fi lamentabilă.

Jurnalul lui Jeanie

Nu chiar atît de lamentabilă, iubițelule, pentru că am întrebat-o pe mama ta dacă pot invita pe cineva și n-a putut să mă refuze, sînteți prea drăguți ca să refuzați asta unei biete bone ca mine, așa că, azi-dimineață, după ce ți-am citit mizeria, am dat un telefon, voi erați afară, vă hîrjoneați în zăpadă, iar eu am telefonat.

Îți amintești de locotenent, tipul slăbuț, foarte politicos? L-am întrebat dacă nu voia să petreacă seara cu noi, remarcasem că mă plăcea (ei da, se întîmplă și unor grase ca mine) și-mi spusese că e nou aici și nu cunoaște pe nimeni.

Mi-a răspuns că din păcate e de serviciu, dar va trece să ciocnească un pahar după cină, să vă asculte cîntînd, se pare că l-am dat gata. Ei, asta-i surpriza mea de Crăciun pentru tine, mucosule, îți place?

Sînt în bucătărie, am mîzgălit asta pe dosul listei de comisioane și i-o duc sus. Mi-era rușine că l-am

agățat pe bietul locotenent, trebuie să mă fi luat drept o nimfomană... De altfel, n-arată rău, puțin cam slab, dar ascultă, tată, nu toți bărbații cîntăresc 100 de kilograme. Și, cel puțin, nu-i un butoi de bere... și-apoi, puțin îmi pasă de asta, din moment ce-și îndeplinește misiunea...

Ce voi îmbrăca diseară? Un șorț nou? Vorbești de o cucerire... Și dacă mi-aș pune o pancartă de gît: „Model de colecție, de refăcut caroseria, se caută pilot de încercare“?

Jurnalul asasinului

Am mers cu toți în sat, după cadouri... Jeanie a rămas singură acasă, trebuie să fi răscolit peste tot. Ai scotocit bine, Jeanie? Pentru tine nu va fi nici un cadou, tu nu faci parte din familie. Ne-am despărțit, și am făcut cumpărăturile fiecare separat, pentru că dacă știi dinainte ce vei primi nu mai e amuzant. Într-o vitrină era un bluzon de jeans cu nasturii aurii, Sharon spusese că îl voia pentru Crăciun, dar Dumnezeu a chemat-o la el...

Puțin îmi pasă de Sharon.

Am trecut pe la armurier.

Acum sîntem în camerele noastre, împachetăm cadourile. Tata și Mama vor avea o adevărată surpriză, am pregătit-o azi-noapte.

Ți-am citit idioțenia despre locotenentul Nu-știu-cum. De cînd poate poliția să împiedice sadicul să lovească unde și cum vrea el? De cînd Jeanie-Hoața îi acordă sprijinul? Dă-mi voie să rîd...

Armurierul mi-a vîndut un cuțit cu lamă rabatabilă, o lamă bună, tăioasă. Foarte tăioasă. Bun, draga mea, te las, pentru că se face tîrziu și am

multe lucruri de pus la punct... E deja 5! Ce repede trece timpul! Pe diseară!

Jurnalul lui Jeanie

Ora 5 și jumătate. Am dat o fugă pînă acolo să văd dacă a citit ce-am scris. A citit. Iar eu am citit ce-a scris el. Lamă foarte tăioasă. Sanchi, vrea să mă facă să cred că a fost la armurier nemascat, așa, dacă e vreo crimă, nici o problemă, e găsit în zece minute? Chiar mă ia drept tîmpită? De ce minciuna asta? Mă duc să le scotocesc prin camere, trebuie să le schimb așternuturile, ieri n-am avut timp...

12
Lovituri sub centură

Asasinul

Ai scotocit prin camere. Ai umblat prin toate hîrtiile și le-ai pus pe toate de-a-ndoaselea. Ce căutai? Ah, da, cuțitul! Dacă erai mai puțin proastă, n-ai fi căutat decît într-o singură cameră, dacă aș fi vorbit despre asta, înseamnă că eu eram, pricepi?

Îmi vei spune că nu știu dacă ai scotocit în celelalte.

Dar m-am înșelat eu vreodată?

Jurnalul lui Jeanie

Ora 6 și un sfert, tocmai am urcat în camera mea să iau picăturile și era o hîrtie sub ușă. Cum de știe că am cotrobăit prin toate camerele? Oare bravează? Să mă urmărească încontinuu, părînd că vorbește cu ceilalți?

Și ce-o fi surpriza pentru bătrîni? Un scaun electric?

Unde sînt picăturile alea? Iată-le. Diseară o să iau magnetofonul cu mine. Nu se știe niciodată. Gata cu flecăreala, cobor din nou.

Toată lumea e excitată. Bradul strălucește, cu toate becurile aprinse, e foarte frumos. Mama s-a dus să se ferchezuiască, iar Tata să se pună la țol festiv. Vom cina cu tatăl lui Karen, familia Beary cu copilul, Clarisse și doctorul Milius... Săracul de el, nu-l puteam lăsa singur după această (nouă) tragedie!

Cum o să fiu îmbrăcat? Mai pune-ți pofta-n cui, Jeanie, nu-s atît de prost să-ți descriu straiele mele. Ce-i sigur e că voi fi frumos. Eu și chipul meu vom fi frumoși. Ai auzit de chestia aia care intră-n oameni și apoi îi mănîncă? Poate că sînt pe cale să te devorez, Jeanie, și vei fi ca mine înainte să-ți fi dat seama. Nu ți-ar plăcea să mă omori?

Mama a zis că vei sta cu noi la masă, pentru că e Crăciunul. Drăguț din partea ei, nu-i așa? După aceea vom cînta colinde. Va veni și polițaiul tău. Iar ca desert, cadavrul lui Clarisse... Frumoaaasă noapte, sfîîîntă noapte, behăiți, turmă de oi proaste, păstorul vostru nu se sinchisește de voi, iar steaua pe care o urmăriți pe cer nu-i decît reflectarea cuțitului meu în ochii voștri.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Cinci minute pauză. Am nasul roșu, ce oribil! Doar cît să fac un duș și să mă-mbrac.

Mă duc să-mi fac dușul.

Încă un mesaj... Mereu același lucru! Cred că-i e teamă de venirea locotenentului. O să-mbrac rochia roșie, e drăguță, și-apoi, alta n-am.

Dar dacă mă face să mă concentrez asupra Clarissei ca să mă omoare pe mine mai ușor?

Oare se vede magnetofonul ăsta din buzunar? Nu, merge, sînt agenta secretă cea mai elegantă din țară!

S-o șterg, altfel biata curcă (cea adevărată!) o să se facă scrum. A! Să pun lumînările pe masă!

...

Crăciun fericit! Sînt la toaletă și vorbesc singură, în șoaptă! Seara e foarte reușită: Milius și Blint sînt tăcuți și par gata-gata să plîngă, mai mult, sînt deja beți. Doctorul, mereu plin de tact, glumește mult și spune bancuri obscene. Băieții sînt foarte șic, parc-ar fi niște miri. Bătrîna pare preocupată, clipește-ntruna. Cu atîtea pilule pe care le-nghite... Cuplul cu copilașul e foarte plăcut, au culcat bebelușul în camera Bătrînei, le place să glumească și să bea. Sînt un pic beată și mi-a venit să fac pipi!

La un moment dat am avut impresia că eram privită, am întors capul, dar nimeni nu se uita la mine... Sughit. Sughit, nasu-mi curge, se poate zice că-s sexy!

A! Uitam să vă spun de surpriză! Surpriza puștilor!

Este o iesle mecanică, cu Isus, cu Regii-magi, vaca, toate se mișcă pe un fond muzical, ei singuri au meșterit-o, trebuie să le fi luat multe ore. Deci asta trebăluiau ei cînd eu credeam că invocă Diavolul! Sună, trebuie să fie locotenentul, iute, iute, ei, drăcie, mi-am agățat un ciorap...

Jurnalul asasinului

Crăciun fericit! Crăciun fericit tuturor! Am băut șampanie și mi se-nvîrte capul. E momentul să mîzgălesc cîteva cuvinte. Totu-i în ordine. Copoiul a venit, iar Jeanie se-mpăunează. Clarisse deschide mereu gura aia mare a ei. Oamenii au adus un bebeluș, doarme acolo, sus... Tata și Mama s-au bucurat de iesle, e o idee grozavă, nu? E greu să

scrii sprijinit de perete. Mă întorc între ceilalți. Totul este să nu te faci remarcat.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

În fine, a fost o seară foarte plăcută. Locotenentul, Bob, Sissy, doctorul și Bătrîna joacă cărți, iar Milius și Blint continuă să toarne-n ei. Clarisse și băieții se amuză cu consola de jocuri video, eu am ieșit să-mi aranjez coafura, vorba vine, nici nu mai văd pieptănul, îmi lipesc buzele de microfon și hop! Toți sîntem carcalete, chiar și puștii rînjesc întruna, nu-ncetează să spună prostii și să se fîțîie aiurea de colo-colo. Cum astă-seară sînt îmbrăcați la fel și au aceeași pieptănătură, Clarisse îi tot confundă, spre hazul tuturor. Au cîntat frumos, ce-i drept, era foarte frumos. Păcat că m-apucase sughițul...

Nu-mi vine să cred că-i aceeași casă, normală, cu oameni normali, care glumesc normal! La naiba cu impresia asta oribilă de-a fi picat printre căpcăuni.

Vai, T'ță, ce m-ai putut speria cu poveștea fetei care nimerește la căpcăuni, da' ea nu știe asta, iar ei o-ngrașă ca s-o mănînce... Eu nu voiam s-o mănînce, da' tu ziceai: „Așa-i povestea". Or să creadă că-s bolnavă, mă duc înapoi. Oh, oh, toate se-nvîrtesc, se balansează, țineți bara, înainte!

It's a long way to Tipperary, it's a long way to go...

Jurnalul asasinului

Mi-e greață.

Jeanie e beată moartă, o văd cum se clatină. Ne jucăm de-a enigmele și ea își închipuie că scriu ca

să aflu răspunsul, dar nu, Jeanie, ție îți scriu, ca de obicei... Mi-e prea cald, mi se face greață, am cîntat minunat, era frumos, iar acum Clarisse se împinge-n mine și-mi zîmbește, e beată și ea, distrați-vă, profitați, v-am pregătit o surpriză... Mi se vorbește, trebuie să răspund. Să nu mă demasc cînd răspund.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Hîc, pardon, pardon, milord, unde-i capacul haznalei ăsteia? Auzi aici, magule, fii pe fază, aci, Jeanie, la raport, toate-s bune, amice, locotenentu' îmi face cu ochiu'... Am un cap, un cap cît o baniță, beee! Limba asta-i încărcată, doamnă! Încheiat raportul, mă-ntorc în salon, acum o să beau din nou lichior, contați pe mine, băieți, vin!

Jurnalul asasinului

Se pregătesc de plecare, e tîrziu, sîntem obosiți. S-au gîndit s-o conducă pe Clarisse. Ce norocoasă ești, Clarisse! Oamenii s-au dus să-și ia copilul, toți se agită. Cît e ceasul? cred că e foarte tîrziu, oamenii fac gălăgie, prea multă gălăgie, ce atîta gălăgie pentru o spurcăciune de copil?...

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

E ora plecării, se ridică, trebuie să meargă sus după co, copil. E-ngrozitor, nu mai văd nimic, băutura-i de vină, văd negru, nimănui nu-i pasă de mine, mă urmărește cineva, îl simt, cineva-mi vrea răul. Clarisse, Clarisse, vino lîngă mine, sînt singură,

cred că-s pe culoar, simt miros de haine, am căzut peste paltoane, trebuie să merg în cealaltă direcție...

Da' ce fac, ce-i gălăgia asta? Parcă-i o turmă de elefanți, țipă, asta-i: țipă, sînt nebuni!

E foarte tîrziu, hei, nu mai faceți gălăgie! Auziți? Gura! Nu m-ascultă, nu mai pricep nimic, ne distram bine, și-acum... Trebuie să mă trezesc, trebuie să mă, trebuie s-ajung acolo, trebuie să văd, sînt în beznă, poate să mă-nșface, poate să-mi facă orice, nu, nu m-atinge, nu m-atinge, spun tot, am înregistrat tot, poliția, poliția!

Vorbesc de bebeluș, ei vorbesc de bebeluș? Copilașul e bolnav, și eu sînt, sînt bolnavă, bebelușul, oh, ei zic că-i accident, da' nu-i adevărat, nu-i accident, aici nu se petrec accidente, niciodată... Copilașul a căzut, și-a spart capul, capul copilului e spart, o, nenorocire! Toți aleargă, mă-mbrîncesc. „Alo? Alo!" Cineva strigă „Alo?", e doctorul, o femeie plînge, e normal, i-a fost schilodit copilul. De ce nu plînge copilul? Dacă-l doare, trebuie să plîngă, eu plîng cînd mă doare, eu nu-s bebeluș.

NU-S BEBELUȘ! Ajutați-mă să ies la lumină, unde-i ieșirea? Pe unde-i ieșirea? O femeie urlă, mi-e c-am să cad dacă nu mă țin de perete, cad, o sirenă, aud o sirenă, mă dor ochii, e lumina, lumina pe dalele pătrate... asta-i sala de baie! Grozavă deducție, Jeanie, bravo, unde-i robinetul de apă rece?

E mai bine, văd aproape normal, trei imagini în loc de una, dar văd. Mi-e frică să deschid ușa, mi-e groază de țipetele astea. Mi-e capul limpede, doar corpul mi se clatină, unde-i locotenentul? Ce i-am povestit? Sirena asta-i de la ambulanță, ambulanța pentru copil, trebuie să deschid ușa asta, trebuie să-l denunț!

Jurnalul asasinului

Drum bun! Ambulanța a plecat cu copilul. Locotenentul ne-a pus să semnăm o declarație: au găsit-o pe Jeanie (da, fato, chiar pe tine!) leșinată în spatele ușii de la toaletă, duhnea a alcool. Mama i-a spus locotenentului: „Dumnezeule, doar n-o fi vrut să ia copilașul în brațe și l-a scăpat..."

Locotenentul a privit-o, dar n-a zis nimic. Tatăl mormolocului a ridicat capul, avea ochii roșii și-i crescuse barba, parcă eram într-un film. Au plecat toți la spital, sigur copilul are o fractură de craniu, trebuie să se fi izbit destul de tare de tăblia patului, cu copiii ăștia trebuie mereu foarte multă atenție.

Vor veni cu siguranță să te ancheteze, Jeanie, nu era cazul să-l omori cu atîta lume pe-aici. Mai ales dacă vor primi anumite pagini din jurnalul tău... Știi tu, alea unde-ți pui întrebări asupra ta, asupra dublei tale identități... Te prevenisem...

O să-ți dau totuși o șansă. Îți las timp pînă mîine seară să mă demaști. Dar să știi că-i ultimul termen!

Jurnalul lui Jeanie

Azi-dimineață au sunat de la comisariat, sînt convocată la ora două. Bătrîna a venit să mă zgîlțîie, pentru că dormeam. Mi-a trebuit ceva timp să-nțeleg: se pare că m-au găsit în baie, strigam după ajutor împingînd ușa, în loc să trag... Copilul a murit azi-dimineață, ne-a spus doctorul la prînz, cu o mutră sinistră și privindu-mă pieziș...

Abia-mi amintesc despre noaptea trecută, pe bucățele, cu goluri negre. Am ascultat din nou banda și-mi zvîcnesc creierii, eu... găsesc înregistrarea asta sinistră. Am impresia că-mi bat în cap mii de

ciocănele, așa că voi scrie cît mai repede posibil și-apoi mă-ntind.

...

La poliție mi-au pus mii de-ntrebări. Locotenentul era acolo, foarte încurcat, nu i-am vorbit. Aparent n-au găsit nimic deocamdată, consideră că-i un accident și necioplita de mine sînt probabil de vină, dar asta-i tot. M-am jurat că n-am fost sus și că nici n-am văzut pe cineva urcînd. Dar sînt sigură că nu m-au crezut. Îmi tot spuneau să fac un efort să-mi amintesc, că mă voi simți ușurată dup-aceea. Am rămas prostită. Nu-mi amintesc deloc să fi urcat scările. Și de ce s-o fi făcut? Dumnezeule! Și dacă totuși...? Eram atît de beată... Nu, e imposibil! Nu-nțeleg de ce sînt atît de siguri că eu sînt făptașul.

L-am întrebat pe polițaiul ăla gras dacă găsea normal să vadă succedîndu-se atîtea cadavre în anturajul unei familii normale. „Tocmai...", a zis, privindu-mă lung. Și n-a mai continuat. Poate nu-s chiar atît de proști precum par...

N-am voie să părăsesc orașul.

Jurnalul asasinului

Jeanie-Scîndură-putredă-sfîrșește-cu-viața-marțea-asta-la-miezul nopții... Salut, iubito, cum te simți? Fără vorbe dulci în după-amiaza asta? Prea ocupată să pălăvrăgești cu locotenentul? Vai, de trei ori vai, îngerul meu, se pare c-ai fost văzută urcînd la bebeluș. O scrisoare anonimă bine ticluită depusă la bunii tăi amici, copoii. Explicînd că te-am văzut urcînd la etaj, unde-i rămas mai bine de zece minute, și coborînd cu un aer ciudat, dar că nu vreau să-mi dezvălui identitatea de teamă să nu mă ataci, obsedată cum ești de crimă. Îmi dădeau lacrimile,

atît de bine era întoarsă din condei! Și toate astea bătute la mașina de scris a bibliotecii municipale.

Poate-ntr-o zi locotenentul va ajunge pînă la mine, dar tu vei fi sub pămînt, grămăda mea de rufe murdare, așa încît nu vei ști nimic, nu vei auzi niciodată pronunțîndu-mi-se numele. Ai ghicit cum te voi omorî?

E ora 8, o aud pe Jeanie chemîndu-ne la masă: „La masă, se răcește mîncarea". Și ea se va răci! Găsesc că sînt înnebunitor de amuzant. Îți plac atît de mult așa, iubito? Te ții de coada mea de-atîta vreme, ai putea să-mi mărturisești...

Jurnalul lui Jeanie

Am nevoie de odihnă, nevoie absolută de odihnă, de repaos absolut, ar zice celălalt, celălalt, eu... e o hîrtie sub ușă. Nu era acolo acum trei minute, sînt sigură, mă duc să văd.

Mă doare capul, nu mai vreau să joc, vreau să mă-ntorc acasă, nu contează unde, oriunde-n altă parte, vreau să-nceteze, vreau ca pruncul să-nvie.

E posibil tot răul ăsta, tot răul ăsta de-aici, e posibil să mă confrunt cu tot răul ăsta, cu lucrurile astea murdare, este oare asta o pedeapsă, am meritat-o?

Nu se poate să fi meritat așa ceva. Pentru cîteva bijuterii și o mînă de lovele... lăsați-o baltă, vă rog...

Mi se apropie ceasul. Și nu pot face nimic. Nici măcar n-am văzut marea. Eu...

Jeanie, deviezi, ce-nseamnă circul ăsta? Nu vei muri, Jeanie, haide, fii serioasă, nu vrei să mori, deci nu vei muri. Vei trăi, fata mea, le vei șterpeli banii și te vei opri tocmai în Bahamas!

Trebuie să cobor să mănînc.

Jurnalul asasinului

Jeanie era mohorîtă astă-seară. Amărîtă, cu o figură tristă. Totuși, mîncarea a fost acceptabilă.

Avem pijamale noi, cu dungi albastre și albe, culorile azurului, și cu mîinile mele roșii de sînge (tot acest sînge delicios vărsat datorită mie) sînt strălucitor ca un drapel! Dumnezeu să ne binecuvînteze patria și moartea pe care o răspîndesc pe solul ei fertil!

Îmi place mult pijamaua mea cea nouă.

Totul trebuie să fie bine pus la punct. Nu pot să ratez. Înțelegi, Jeanie, tu sau eu, acum...

Ce idee prostească să cumperi revolverul ăsta.

Dacă, chiar în momentul cînd citești aceste rînduri, deschizînd ușa, ai avea o surpriză...

Jurnalul lui Jeanie

Mincinosul! A venit și a strecurat un mesaj pe sub ușa mea, am întors capul, îmi puneam cămașa de noapte, am văzut mesajul, l-am luat... În final zicea că trebuie să deschid ușa, că voi avea o surpriză, am ezitat, am ezitat și-am deschis, am deschis ușa larg, dar nu era nimic decît bezna, noaptea, numai dacă n-ar fi în întuneric, nu m-ar privi, nevăzut în întuneric. Am trîntit ușa și-am răsucit cheia...

Sînt transpirată toată, mi-e rău, am amețeli, e probabil paharul cu gin pe care l-am băut jos, dar aveam nevoie de el, nu mai pot, trebuia să-l beau.

A sunat telefonul cînd erau la masă. Erau polițaii, trebuie să merg acolo mîine dimineață.

13

Pe locuri, fiți gata

Jurnalul lui Jeanie

Oare asta-i ultima mea noapte pe pămînt? Oare-i ultima noapte în lumea celor vii? De multe ori m-am gîndit la condamnații la moarte care așteaptă ca mine, fără a putea face ceva, vreau să zic, chiar dacă ar vrea să oprească totul, nu se poate, s-a sfîrșit... Cred că există un cuvînt care să exprime faptul că nu poți da timpul înapoi, că nu poți să scapi, să schimbi lucrurile, că ești într-adevăr prizonier, propriul tău prizonier, prizonier al circumstanțelor, al locurilor, al propriului tău trup...

Chiar dacă găsesc că asta-i o prostie, chiar dacă vreau să plec, e prea tîrziu, așa mi-e scris, ce trebuie să se întîmple se va-ntîmpla. E ca-n filmele în care vezi trenul venind dintr-o parte, mașina rămasă pe șinele trenului și apoi coliziunea, așa-i și-acum, și asta vine de departe și nu poți face nimic împotrivă.

Vrea să mă împuște? Ar fi o prostie, nu va crede nimeni într-un accident... Doar dacă? Bineînțeles... Mizerabilul, mizerabilul, dar de ce m-aș sinucide? De ce te sinucizi? Știu bine de ce: te sinucizi pentru că fără să vrei ai omorît un copil, pentru că erai beată,

așa-i, hai? Remușcarea? „Era înnebunită de remușcare, s-a sinucis..."

Deci nicăieri nu sînt la adăpost și mai ales în camera mea. Pe de altă parte, el nu poate sparge broasca. E mai degrabă suspect, o sinucigașă care-și sfarmă propria-i ușă...

Asasinul

Jeanie nu-mi mai scrie, Jeanie nu-mi mai vorbește, Jeanie face fițe... Faci fițe, caltaboșule? Îți vei primi pedeapsa pentru toate păcatele, în sfîrșit pedepsite insultele, blasfemiile, privirile tale disprețuitoare. Familia noastră va fi curată, curățată, fără nimeni care să vrea să mă spînzure...

Tu vei fi spînzurată... Am frisoane, cred c-am răcit. Arăți oribil acum, Jeanie, cu cearcăne enorme, ai o mutră de femeie rea care și-a făcut damblaua, ți-ai făcut damblaua, Jeanie? Tu ai omorît copilașul?

Ce credeai? Că voi aștepta răbdător să-ți termini toate mîrșăviile? Eu sînt Stăpînul, eu conduc jocul.

Dormi? Am să văd dacă dormi... Scrii? Șușotești în magnetofon? Ești beată?

Jurnalul lui Jeanie

Aud deschizîndu-se o ușă. Nu-i lumină pe culoar. Avansează, respiră... A ciocănit. „Cine-i acolo? Dumneata, doctore?" Nici un răspuns. Totuși, sînt sigură c-a ciocănit. Să deschid repede, să văd... un mesaj, iar! Se-nfierbîntă, mă hărțuiește, îți lipsesc, nu-i așa? „Dormi... ești beată?" Ticălos nebun ce ești, ți-ar conveni să fiu beată!

Am uitat să răsucesc cheia... S-a făcut, chiar dacă mă cheamă n-am să răspund, unde naiba-i stiloul? Să beau un pahar de gin, doar unul, unde-i

sticla?... o-nghițitură, doar o-nghițitură, face bine, arde, dar face bine.

Am o idee. Să contraatac.

Păduche nemernic, te voi ucide, te voi ucide mîine seară înainte de miezul nopții, toată lumea va fi mulțumită să mori.

A doua idee: las mesajul ăsta pe culoar, el iese, îl ia, îl văd, îi dau cu sticla-n cap... Da, da, așa, mă ascund la toaletă, las ușa întredeschisă, e atît de sigur pe el, îl am în mînă! Repede, să trecem la fapte.

...

Noroc, Jeanie, în sănătatea ta!

N-am scris eu asta. Era o hîrtie sub patul meu.

A intrat aici. A intrat aici, mi-a atins patul, lucrurile, mi-a vărsat gin pe rochie, dinadins, și atît de rapid! O fi un spirit, n-o fi om?

Iată ce s-a întîmplat. Am ieșit pe culoarul întunecat. N-am vrut s-aprind lumina, în cazul cînd m-ar fi pîndit cu arma... Am lăsat mesajul pe comodă. (Știam că nu se va arăta înainte să audă ușa închizîndu-se și cheia răsucindu-se-n broască.) Merg la toaletă, trag ușa, întorc cheia, nimic...

Apoi o ușă se întredeschide, o aud, încep să-ntorc cheia încet, o altă ușă, un pas, e zgîlțîită clanța: „E cineva înăuntru? (E vocea doctorului) – Da, sînt eu, Jeanie", rămîne pe loc, îl aud fornăind și enervîndu-se, trag apa, ies, e lumină, nu-i decît doctorul. Îi zic: „Bună seara, doctore – Bună seara, Jeanie", îmi zice, cu un aer sever. Evident, toate celelalte uși sînt zăvorîte și mesajul nu mai e pe comodă. Ușa camerei mele rămăsese deschisă și el a intrat, și-a pus mîinile spurcate peste tot. De ce mi-a stricat rochia?

Ce-o să pun mîine pe mine să merg la poliție? O cîrpă de spălat pe jos?

Mi-a pierit somnul, iar mi-e greață: ginul îmi vine-napoi. Nu sînt prea limpede, sînt atît de obosită, dar asta mă obsedează, mi se-nvîrte prin cap fără-n-cetare, ca acele veverițe dresate puse într-o roată pe care o învîrtesc, o învîrtesc, ca să nu înceapă să se muște singure, ca să nu înnebunească.

Asasinul

Nu mai am aceeași plăcere ca-nainte. Cînd le omor, nu mai e ca atunci cînd eram tînăr. Nu mai simt acel... acel lucru, sînt furios, trebuie să le omor, trebuie să mă debarasez de ele, altfel am impresia că mă sufoc, mă sufoc mereu, ca și cum aș avea un guler prea strîmt, înțelegi?

Dar pe tine voi avea plăcerea să te văd murind, prea mult timp te-am așteptat. Sperai să mă atașez de tine, să te iubesc, să te cruț. Voiai să mă seduci, să mă domini, să-mi impui legea ta, dar eu nu sînt un copil, nu-ți voi fi supus, niciodată!

Ce prost trebuie să te fi simțit cînd Tata a ieșit să meargă la toaletă! Camera ta miroase a vacă nespălată, puți, hainele tale put, rochia ta duhnește a gin. Am luat magnetofonul ca s-ascult ce-ai putut debita. Ți-l voi da înapoi ca să-ți poți înregistra ultimele emoții înainte de-a crăpa, ca un cîine părăsit. Sărmana mea Jeanie, ți-ar plăcea să-ți fac „chestia aia", nu? Poate, dacă vei fi cuminte, poate ți-o voi face în timp ce-ți vei da sufletul...

Jurnalul lui Jeanie

Tocmai am descoperit că mi-a luat magnetofonul.

Trebuie să fie foarte tîrziu... e două deja, trebuie să mă scol la șapte, ar trebui să mă culc, ar trebui să fiu rezonabilă, dar, dacă tot mor mîine seară, ce rost mai are să mă culc?

Aud zgomot pe culoar, e infernal, e sîcîitor, nu vreau s-ascult, e ca un murmur, e cineva care murmură, care pare bolnav, curios, numai eu aud asta? O fi vreunul beat... Recunosc vocea asta, felul ăsta de-a vorbi, e bolnav tipul de pe culoar? Trebuie să văd, poate cineva care trage să moară, poate i-a omorît?

E maică-sa? E o voce de femeie care geme, se tînguie, dar ăștia n-au de gînd să se miște? E chiar în fața ușii... Cîntecul sirenelor. Tata îmi spunea mereu povestea cu cîntecul sirenelor. Nu vreau s-ascult, eu... Dar e vocea mea! Eu vorbesc în fața ușii, eu sînt, mă tîngui... nu trebuie s-audă și ceilalți...

...

Gata, l-am recuperat, este magnetofonul, l-a ascultat, e și ceva scris...

Te-ai distrat bine ascultîndu-mă gemînd, ți-ai luat o porție bună de rîs, acolo, în camera ta, într-una din aceste camere, ar fi de-ajuns să deschid larg toate ușile și te-aș vedea, stînd pe scaun, gata să scrii, în pijamaua cu dungi, ți-aș vedea mutra palidă, cu zîmbetul tău adevărat, ochii tăi adevărați, acolo, într-una din aceste camere, ochii tăi de nebun care m-ar privi, te-a distrat să mă auzi plîngînd, să mă asculți bolborosind beată... E ca și cum aș fi violată, ca atunci cînd mi-a luat jurnalul, îmi vine să-l omor, îmi doresc atît de mult să-l omor.

Sînt foarte mulțumită c-am recuperat magul. Îmi face bine să vorbesc cu voce tare, să-mi aud vocea, să m-aud gîndind, nu ca și cum aș fi închisă în capul meu, imaginînd totul.

14
Mingea la centru

Jurnalul lui Jeanie

Ninge. Tone de zăpadă. Cerul e cenușiu, sinistru. Negru. Doar două cuvinte înainte de-a coborî. E frig. Mi-e somn, mă doare capul, sînt nervoasă. Am dormit prost, cu tresăriri și crampe, de cît timp nu mai dorm cum trebuie? Aud pașii Bătrînei. Mă duc.

Jurnalul asasinului

Ninge. O zăpadă groasă, îndesată. E încă noapte, se apropie de ziuă, e frig. O aud pe Jeanie mișcîndu-se. Și pe Mama. Coboară amîndouă la bucătărie. Mă duc să las cîteva rînduri pentru Jeanie:

Bună ziua, Jeanie. Ai văzut cum ninge? Ce zi splendidă pentru a muri! Ca și cum cerul ți-ar țese un lințoliu... Vezi, fac progrese în poezie. Mă iubești? Gîndește-te adînc la mine cînd vei fi la comisariat și roagă-te să te țină la închisoare...
Pe curînd.

Jurnalul lui Jeanie

E ora 8,45: mă pregătesc să plec la comisariat.
Puștii au coborît pe la 8. Cînd am urcat, acum 10 minute, am găsit un mesaj sub ușă. L-a pus deci liniștit înainte să coboare la masă. (Au înfulecat clătite cu dulceață, au întins peste tot, animalele, mănîncă precum animalele, parc-ar fi nehaliți, căpcăuni înfometați, mînjiți pe la bot cu dulceață roșie, era dezgustător. Mai ales Clark, s-ar fi zis că n-a mîncat de două zile, a înghițit șase înainte să meargă la toaletă și șase după! Oare nebunii furioși au o poftă de mîncare anormală?)
Nu știu de ce, simțeam ostilitatea în aer, îmi venea să fug, să las baltă vasele și să mă salvez.
Sigur se gîndea la mine, sigur că-l simt, îi simt ura, dorința lui de-a face rău, să-mi facă rău, îl simt dînd tîrcoale, pironindu-mă cu privirea și gîndindu-se la porcării... Dă, Doamne, să fiu arestată, să-mi sfîrșesc zilele la pîrnaie, numai ia-mă de-aici.
Mă strigă puștii, se cară, doctorul a pornit mașina, trebuie să mă duc. Am rupt mesajul lui și l-am lăsat pe culoar, mă doare-n cot, la urma urmei. Gata, vin, vin!

Jurnalul asasinului

Am lăsat-o pe Jeanie în sat, la poliție. Tata conducea cu atenție, din cauza poleiului, iar eu mă uitam la ea, era albă ca varul: cred că nu și-a revenit după moartea pruncului.
E ca toate muierile, se dă-n vînd după copii. Pot foarte bine să omor jumătate de oraș, dar nu un copil

drăgălaş şi nevinovat, cu ochi mari şi orbi, o gură băloasă şi respingătoare.

Pe legea mea, oamenii nu-nţeleg nimic: sînt sigur că dacă m-ar prinde aş fi pedepsit mai mult pentru ţînc decît pentru restul, iar eu l-am ucis aşa, în lehamite, din principiu!

Tata e mohorît. N-a deschis gura tot drumul. Noi am pălăvrăgit ba de una, ba de alta: despre vreme, despre meciul de fotbal, despre şcoala care va-ncepe curînd, Jack a povestit o scenă cu profa de pian, o poveste scabroasă, Jeanie îl urmărea cu atenţie, amărîta, încearcă să-nţeleagă...

Mark părea preocupat, verifica nişte dosare, Clark ne-a arătat poze cu echipa lui, în care are o moacă de imbecil, ne-am stricat de rîs. Stark vrea să-şi cumpere un alt calculator, am discutat despre preţuri şi alte asemenea, doar Tata şi Jeanie n-au zis nimic. Tata e poate trist pentru moartea puicuţei lui?

E ora prînzului. Sînt într-un self-service, mănînc ouă bătute. Îmi place să merg în oraş. Chelneriţa e foarte vulgară, cu o fustă prea scurtă, genunchi murdari, îmi zîmbeşte, cu gura roşie şi unsuroasă, fetele-mi dau mereu tîrcoale, e enervant. Nu mă uit la ea, scriu şi iau un aer supărat.

Prin geam văd comisariatul. Trebuie s-o luăm pe Jeanie pe la ora 13, dacă termină. Dacă nu, Tata ne va duce acasă. Acum o jumătate de oră, Tata a intrat la comisariat să vadă cum stau lucrurile.

Jigodia asta de chelneriţă mă calcă pe nervi. Sînt grosolan acum, Mamei nu-i place asta. Trebuie să mă stăpînesc, e ca şi cum aş avea bufeuri de grosolănie şi răutate, ca şi cum mi-ar creşte dinţii şi eu trebuie să muşc în jurul meu.

Chelneriţa tocmai mi-a adus restul, mi-a atins piciorul, m-am retras repede, nu-mi place să fiu

atins. Se zgîieşte-ntruna la mine, poate crede că voi intra în vorbă, pentru că are puloverul ăsta mulat... Proasta, eu nu-s ca ceilalţi! Nu vede că nu-s ca ceilalţi, vrea să-i arăt de ce sînt în stare, asta vrea? Nu, nu acum, acum e prea riscant, trebuie s-aştept, s-aştept puţin, cînd Jeanie va fi moartă, va fi mai uşor. Mai ales că-l am pe Andrew ăsta. După ce-l vor executa va fi mai bine, mai sigur.

Jeanie şi Tata tocmai au ieşit de la comisariat, se-ndreaptă spre maşină, mă duc la ei.

Jurnalul lui Jeanie

Ca să vezi, mi-a vîrît asta-n buzunarul de la palton, care va să zică stătea lîngă mine? Eram între Mark şi Jack şi apoi am mers între Stark şi Clark şi puteau foarte bine s-o facă, pentru că paltonul are buzunare mari...

În afară de asta, voi fi acuzată de omucidere prin imprudenţă.

Le-am dat actele mele false. Dar cred că se vor prinde curînd. Trebuie s-o şterg de-aici. Locotenentul era dezolat, a zis că a pledat în favoarea mea, dar superiorul lui e convins că eu sînt. Consideră că e un accident, mă lasă-n libertate, vor să-i interogheze din nou pe toţi, nu se ştie niciodată... Pentru că toţi erau beţi. M-a sfătuit să-mi iau un avocat, un tip din oraş. Ca şi cum un guraliv m-ar putea scăpa de asta!

Aşa deci, era la self. Asta-i la dreapta. Jack a venit din stînga şi la trei minute a venit Clark din aceeaşi direcţie, era ora 13 fix. Apoi, din faţă a venit Stark cu walkmanul pe urechi, iar din spate, Mark alergînd cu servieta-n mînă. Nici unul n-a venit dinspre self, trebuie să fi făcut un ocol ca să se-ntîlnească.

În mașină, Jack a vorbit despre cursul lui, care s-a terminat la ora 12 și 30, deci nu putea fi la self la prînz.

Stark a făcut cumpărături. Apoi s-a dus la patinoar, a luat biletul la ora 11 și 30. Știu asta pentru că a zis că a cumpărat un bilet de două ore și că-i o prostie să nu poți cumpăra un bilet pentru un timp mai scurt... Dar n-am văzut ora de ieșire...

Mark a stat cu clientul lui pînă-n ultimul moment. Imposibil de verificat. Doctorul era la comisariat, asta-l scoate din cauză. În ce-l privește pe porcul de Clark, a zis că antrenamentul s-a prelungit din cauza meciului de duminică, dar și aici n-am decît spusele lui.

Și-apoi, se poate să mă fi mințit că era la self. Putea tot atît de bine să fie la colțul străzii sau la WC-ul public.

Jurnalul asasinului

Mama a gătit carne de vită cu morcovi, foarte bună mîncare, în sfîrșit, e o dată bine fiartă, nu ca a lui Jeanie, care este mereu în sînge.

Jeanie va fi inculpată, ne-a spus Tata cînd deschidea ușa, iar noi ne învîrteam în jurul mașinii. Ne-a șoptit pe furiș. Din cauza mărturiei anonime. Mă tot întreb cine o fi mincinosul care a zis asta...

Jurnalul lui Jeanie

L-am întrebat pe locotenent dacă a primit un denunț anonim. Era stînjenit: „Ancheta își urmează cursul... – Dar aveți cel puțin idee despre identitatea celui care vi l-a trimis? Spuneți-mi, vă rog, nu vă dați seama cît de important este să știu! (Îl trăgeam de mînecă, se-nroșise, sărmanul.) – Știți, erați într-adevăr beată. – Spuneți-mi cine este, spuneți-mi, am să vă explic."

A venit căpitanul. „O să vă sun, mi-a șoptit locotenentul, am să vă sun de-ndată ce voi putea, aveți încredere în mine."

Aștept.

Cînd eram mică, îmi spuneam mereu că, dacă într-o zi ar trebui să-nfrunt pe cineva (poliția, spitalul, pompierii) pentru a salva o persoană iubită (ca să meargă mai repede, ca să mă lase să-l văd), aș face orice, m-aș năpusti în biroul lor, aș țipa, m-aș zbate pînă cînd ar înțelege... Acum pe mine trebuie să mă salvez și nu fac nimic.

Telefonul. Poate-i locotenentul. Cineva a răspuns. Mă duc să văd.

Jurnalul asasinului

Telefonul. Cineva răspunde. O aud pe Jeanie coborînd, bum, bum, bum pe scară. Cineva vorbește jos. Trebuie să coborîm și noi? Jeanie urcă din nou, trece pe lîngă ușa mea. Intră la ea. O după-amiază întreagă de așteptare, sînt nerăbdător. Mă duc să mai verific încă o dată.

Jurnalul lui Jeanie

Era tatăl lui Sharon. Vorbește cu doctorul. Doctorul pare stînjenit.

Am luat o hotărîre. După cină, mă duc în garaj și-o șterg cu mașina. Mîine voi fi departe. Dacă tot ajung la pîrnaie, măcar să fac o încercare să mă fofilez. Dacă conduc toată noaptea, pot prinde în zori vreun avion, indiferent în ce direcție.

Dar cu ce gologani? Jeanie, de-aia ai cap, ca să gîndești, gîndește-te, animalule!

Doctorul ține ceva bani ascunși în sertarul cu ciorapi. (E nostim cum le place oamenilor să-și dosească gologanii în lenjeria de corp.) Trebuie să șterpelesc banii ăștia, și-apoi, adio, prieteni... Oare el ține cheile break-ului în dulapul cu chei? Așa mi se pare. Să verific cînd cobor. Să-mi pregătesc geanta. Strictul necesar.

Problema e el. Să-i las ceva în schimb. Cred că bănuiește că n-am să-l aștept precum mielul pentru sacrificat. Mă va supraveghea îndeaproape. Să inventez o farsă. Să-i dau o altă preocupare?... O să mă gîndesc.

Asasinul

Mă plictisesc. După-amiaza e lungă. Ninge tot mai tare. O ninsoare tocmai bună să ascundă urmele. Dacă te-ai hotărît să fugi, Jeanie, ai ajunge departe cu ninsoarea asta, înainte să ți se găsească urma. Dar tu nu alergi prin păduri, tu ești femeie, tu te deplasezi cu trenul, cu autobuzul, cu avionul, cu mașina... cu mașina...

Ai face asta, Jeanie, mi-ai face tu una ca asta? Tu, curată ca aurul, spune, ți-ar trece prin cap să fugi, cu toți polițiștii ăștia pe urmele tale, gata să tragă, și apoi, cu ce bani? Unde vei merge fără bani, hai?

A, dar era să uit: tu ești o hoață... O hoață spurcată! Am spus-o mereu că ne va șterpeli toți banii, ce imprudență, doctore, să lași bani în sertarul ăsta...

În fine, o vom prinde, o vom nimici... Lichidați-o, e o cățea în călduri, a ucis un copil, a furat bani, trebuie omorîtă...

I-aș putea lăsa să-mi facă treaba, la urma urmei. Ar fi mai sigur. Ce zici de asta, victimă? Nu, am o sarcină de îndeplinit, eu personal, și apoi, prea am așteptat mult, vreau să te văd crăpînd, auzi? Și să plîng pe cadavrul tău cald încă, îngerul meu... Cel puțin ai lenjerie curată ca să te poți prezenta în fața lui Dumnezeu?

Jurnalul lui Jeanie

Iar a început. Încă un mesaj, le strecoară pe sub ușă fără să-l aud.

E Diavolul.

Cum poate ști ce-i în capul meu? Cum poate gîndi în același timp cu mine?

Mă obosesc întrebările astea fără răspuns.

Nu-mi pot schimba planul. Nu pot rămîne aici. Mîine mă vor condamna: delict de fugă... Maximum pentru copilaș. Sînt încolțită, terminată. Nu te-ai gîndit la asta? Nu te-ai gîndit că dacă-ntinzi coarda prea tare, coarda se rupe. Acum nu mai am nimic de pierdut, ai făcut o greșeală, domnule denunțător anonim...

Altceva: nu mai folosește camera mamei lui. Deloc. El comunică direct cu mine, acum jurnalul lui îmi este destinat numai mie.

Jurnalul asasinului

Oare, Jeanie, hipopotamul meu drag, plănuiești cu adevărat să mă omori? Dar azi-dimineață n-ai

fost singură, deci n-ai putut să-ți cumperi o armă. Cuțitele de bucătărie? Vei ști să le folosești?

Îți recitesc mesajul ridicol. Pe cine crezi tu că sperii? Tu nu mă poți omorî. Nu poți omorî pe cineva care nu există. Nu poți omorî hîrtie, cuvinte, strecurări furișate, dar toate astea, dimpotrivă, „asta" te poate foarte bine ucide...

Ninge atît de tare încît nu se vede nimic. Parc-am fi într-o stațiune polară. Parc-am fi pierduți undeva, în Arctica, așteptînd ajutoarele care nu vor veni.

Mă vor prinde-ntr-o zi?

Nu, imposibil, sînt prea dibaci.

Jurnalul lui Jeanie

Locotenentului Lucas,

Locotenente, nu am ucis eu pruncul, nu Andrew a omorît toate fetele acelea, iar Zacharias March n-a murit într-un accident. În casa asta este un criminal, este unul din fiii doctorului. I-am găsit jurnalul în care povestea tot, dar mi l-a furat. Vă rog, faceți o anchetă și veți vedea că spun adevărul, jur, e nebun și vrea să mă omoare, din cauza asta plec. Știu prea bine că voi fi arestată, deci n-am nimic de pierdut și, dacă vă spun asta e pentru că acesta-i adevărul. Repet: nu am dovezi, dar știu. Răscoliți bine casa, interogați-i, vă veți convinge că nu mint.

Cel care m-a denunțat a omorît-o pe fata aceea din Demburry, pe Karen și pe mama ei, pe Sharon, pe prostituată, și pe metresa doctorului și copilașul și chiar pe propriul lui frate și alții încă, pe care nu-i cunosc, jur în fața lui Dumnezeu.

Sînt dezolată că vă fac necazuri fugind, dar trebuie să-mi încerc norocul. Iertați-mă.

Jeanie.

P. S. Alături sînt toate mesajele pe care le am.

S-a făcut. Mickey (poștașul) vine să ridice corespondența la ora 6, dacă vede scrisoarea asta, pariez zece contra unu că o duce direct polițailor, iar în cinci minute aceștia sînt aici, anchetează sau nu anchetează, dar în orice caz mă-nhață! O voi pune la cutie cînd plec, e mai sigur. Poate sună locotenentul pînă atunci...

Pe de altă parte, dacă pregătesc o scrisoare falsă, o scrisoare falsă către polițai... pe care s-o las la vedere...

Va gîndi că din moment ce această scrisoare (falsă) nu-i pusă la poștă, asta-nseamnă că nu plec. Deci, de ce să fur din dulap cheile mașinii cu riscul ca cineva să se prindă (dacă doctorul are un apel urgent, de exemplu)? Nu, atîta timp cît nu voi trimite scrisoarea, el n-are a se teme; nu voi pleca fără să-mi trimit singura răzbunare. Bravo, Jeanie, ești pe calea cea bună, caută, caută... E cam bătător la ochi să-i las scrisoarea sub nas, trebuie s-o ascund, ia să vedem... Voi uita să-nchid ușa... o voi pune sub foile rămase și voi uita să-nchid ușa, nu, nu, am găsit: am s-o pun în paltonul meu. Va trebui să iasă puțin din buzunar.

La treabă! Voi urca aici ca să-i dau prilejul să vadă, apoi voi coborî și-o voi șterge, imediat după ce spăl vasele, de-ndată ce vor trece în salon.

E cam tras de păr, nu pot pleca fără țoale, fără nimic... Și banii, dacă nu i-a luat, dacă m-aș duce să văd? E riscant, doctorul e jos...

Am găsit.

O să cobor și o să pun o scrisoare falsă pe măsuță, printre scrisorile de trimis mîine. După masă, ei merg în salon, fur cheile, banii îi voi fura chiar înainte de-a merge la masă, mă duc în camera mea, geanta-i pregătită, cobor pe fereastră, da, fac o frînghie din cearșafuri și cobor pe fereastră, impecabil, merg la garaj și vrrr! adio, drăguțo!

Cu ninsoarea și vîntul de-afară ei nu vor auzi nimic. Mai ales că strada e-n pantă, voi putea coborî fără motor... Jeanie, cred că ești scăpată...

Problema este că tocmai pentru seara asta își programase el să te jupoaie, are deci un plan, înseamnă că mă va urmări, dac-ar putea s-o amîne pe mîine – dacă l-ar putea forța ceva să amîne asta pe mîine...

Jeanie, ce idee bună...

Ascultă, cretinule, am o veste pentru tine, locotenentul mi-a spus că Andrew este scos din cauză...

Țin asta secret ca să-l poată prinde pe adevăratul criminal, dar sînt pe o pistă bună. Te credeai dat naibii, ai? Dar nu ești chiar așa... Mai ales că i-am vorbit locotenentului, i-am spus anumite lucruri, l-au interesat foarte mult... Sînt prietenă cu el, sînt sigură că abia așteaptă o ocazie să scotocească pe-aici... În fine, nu-i treaba mea, ce zici, idiotule?

Acum, să-mi fac bagajul și să pregătesc frînghia din cearșafuri.

Jurnalul asasinului

Jeanie, Jeanie, îți bați joc de suferința mea. Ești prea guralivă... Prea parșivă, prea rea, o cauți cu luminarea...

Știi prea bine că nu pot telefona ca să aflu dacă Andrew mai este acuzat. Sînt deci legat de mîini și de picioare, așa-i? Vrei să-ți salvezi pielea, drăgălașo? Mă faci să rîd. Zvîcnirile tale de teroare mă fac să rîd. E ca și cum ți-aș ține capul sub apă, iar tu te-ai zbate, asta-mi amintește de bietul Zack...

Totuși, bine gîndit. Voi risca? Voi aștepta să te salte, să fii la adăpost? Iar eu să fiu spînzurat?

Ar fi o tîmpenie, nu crezi?

Vrei o amînare? Să vedem, cînd vor afla că ești o hoață fugară? Mîine, poimîine... Dacă n-ai avea atîtea păcate (hoață, mincinoasă, iar acum criminală!) aș putea aștepta puțin, dar așa e cam greu, Jeanie, îți închipui, nu pot face altfel...

Nici vorbă de amînare.

Și nu mai lăsa mesaje pe comodă. Mă calcă pe nervi.

Jurnalul lui Jeanie

Nici vorbă de amînare. Nici măcar o pauză pentru cafea, Jeanie, nu ți-a rămas decît să te transformi în fantomă, ca să scapi de gloanțe. Simplu, nu?

S-a făcut deja ora cinei! Îi aud forfotind, Bătrîna a deschis televizorul, gata, ei se-mbrîncesc, țipă, patru uși, patru voci, sînt jos, nu mai e nimeni la etaj, și nu va mai urca nimeni curînd. Biștarii. Acum e momentul.

...

Gata, i-am luat.

De ce m-a lăsat să-i iau?

Nu voi aştepta s-adoarmă, am să plec imediat după masă, cînd ei vor fi la televizor. Pînă se vor prinde, eu voi avea deja un avans şi cu zăpada asta, am o şansă să scap.

Cobor. Cearşafurile sînt gata. Geanta de asemenea. La fel şi scrisoarea falsă. Cea adevărată e în buzunar. Sînt foarte nervoasă.

15
Knock out

Jurnalul asasinului

E fantastic! Totul a mers strună! S-a zis cu ea! S-a terminat cu tine! Sînt prea excitat ca să scriu. Acum te termin. Şi-o să ard toate hîrtiile astea. „Frunzele moarte se adună cu lopata şi fetele ca Jeanie la fel..." Jocul s-a sfîrşit.

Jurnalul lui Jeanie (magnetofon)

Ajutor... Ajutor... Sînt bolnavă, mi-e... abia am putere să vorbesc, uşa e închisă cu cheia, dar simt că el e lîngă uşă, pîndeşte, aşteaptă, nu vreau să leşin, mi-e atît de rău...

M-au obligat să mănînc cu ei, doctorul ne-a servit cu vin, un vin foarte tare, şi şampanie, şi lichioruri. „Haide, Jeanie, zicea, hai, nu trebuie să fii tristă, sîntem alături de tine", şi-mi umplea paharul, încă şi încă şi mi-e frică, mi-e frică, se-ntunecă, totu-i în beznă, pentru că au întrerupt curentul electric, da, furtuna a rupt cablurile electrice, dar puţin îmi pasă, tot plec. Am scrisoarea acolo, jos, cealaltă e la mine, o ţin bine, fără timbru, va ajunge totuşi, să iau

sacoșica de plastic... „Bea, bea", ah, la naiba, am băut! Frigul o să-mi facă bine.

Bate la ușă... Bate, bate, nu-mi pasă, nu deschid, n-am timp, unde-i sacoșa, sacoșa? Nu văd nimic, le-am făcut jocul, să beau în halul ăsta!

El crede că nu mai sînt bună de nimic. Eroare, îngerașule, sînt obișnuită să fiu matoală, pot să mă controlez. Perfect! Problema, problema este vederea, văd tulbure, apoi văd negru și neclar... Hait, aud glasuri ridicate, ce zic? E doctorul...

A zis că ia mașina, că merge-n sat, o urgență...

Acum am puțin timp, îmi zic că totul e pierdut, fără mașină, pierdut, atunci cu atît mai rău, telefonez locotenentului să vină să mă ia. Poliția! Sînt urmărită pentru furt, sînt periculoasă, repede, închisoare, să nu mai rămîn nici o secundă aici, dar furtuna a rupt cablul telefonului, deci sînt obligată să fug, să merg prin zăpadă...

Aud rîsete... Niște oameni rîd, niște oameni care fac glume, rîd tare, cine rîde? Fereastra, repede, incendiu, nu, nu-i incendiu, ce-i cu mine?

Credeau că mă îmbată, sărmani imbecili... poate chiar că mă droghează... Urcă scara, el urcă scara rîzînd, cine-i acolo? Cine urcă scara? Cine rîde la ușa mea? Este lupul, este lupul, trebuie să mă grăbesc, trebuie să-mi adun mințile, cineva apasă pe clanță, e-nchis cu cheia, cineva apasă pe clanță, e-nchis cu cheia, cineva apasă pe clanță, știu, nu-s nebună!

N-am s-ajung, am să mă prăbușesc, o să mor de frig în zăpadă, cearșaful, să mă țin bine de cearșaf, el bate-n ușă, bate, bate, eu am plecat, mai afurisită ca tine, jigodie!

...

Gata, sînt jos. Vîntul îmi taie respirația, mă simt mai bine, nu mai am senzația de vomă, văd mai bine, dar ninsoarea-i atît de deasă, eu... e cineva la fereastra mea, văd o siluetă la fereastra mea, bine c-am plecat, m-ar fi omorît, portița grădinii, eu... frig... unde-i, nu-mi vine nimeni în ajutor, nu vine nimeni să mă ajute? Să fug spre poliție.

Ah! Mi-e rău. Rău. Mă doare-n piept, e beznă, eu... zăpada e rece, sînt în zăpadă, sînt culcată-n zăpadă, ceva cald sub mine, cald... îmi curge pe degete... nu-i drept, nu trebuie să pierd, nu-i drept, partidă inegală. Tată... nu-i vina mea... eu voi... nu, nu vreau, se aude zgomot, am zăpadă pe față, zgomot foarte aproape, vine cineva, e el!

Voi afla... un rînjet... e el, o răsuflare, voi afla, nu vreau să mor, încă o șansă, mai dă-mi o șansă... Idiotule, mă vor găsi în zăpadă, vor ști că nu-i sinucidere, te vor aresta, te vor înhăța, te vor prinde!

Acolo, lîngă mașină, să strig, să strig, repede, nu m-aud din cauza furtunii, lasă-mă, ticălosule, lasă-mă! Acolo, cu doctorul, **DAR E IMPOSIBIL**, ei sînt...

„Adio, Jeanie, sper să crezi în înviere..."

De-asta zicea Sharon... ce proastă sînt, mereu am fost proastă, am știut dintotdeauna, acum e prea tîrziu, adio, Jeanie, adio, dac-aș putea ajunge-n stradă... N-ar folosi la nimic. La dracu'...

*
* *

În dimineața de 28 decembrie trupul neînsuflețit al lui Jeanie Morgan, 31 de ani, bona familiei, a fost găsit în camera ei. Se pare că tînăra și-a tras un glonț în piept.

Ancheta a clasat cazul drept sinucidere, datorat inculpării care urma să-i se aplice. Jeanie Morgan era într-adevăr căutată pentru furt prin efracție și bănuită de-a fi omorît un copil de 6 luni, într-o criză etilică.

Jeanie Morgan a fost înmormîntată în cimitirul orășelului în care s-a consumat drama.

Înhumarea a avut loc sub o teribilă furtună de zăpadă, iar sicriul din stejar negru, oferit de familia unde lucra, era purtat de cei patru fii ai doctorului March.

Există de altfel o serie de fotografii de la înmormîntare, făcute de un reporter al cotidianului local. Se pot vedea doctorul, soția lui și cei patru băieți, ascultînd slujba, cu capetele plecate.

Foarte curios, într-una din ele, doctorul, soția lui și cei patru băieți au toți capetele ridicate și privesc spre obiectiv. Și, e absurd, ai impresia că zîmbesc.

Epilog

Bărbatul, în penumbră, slab luminat, zîmbea. Bătu ușor cu degetele în dosar înainte de a-l pune pe masă. Îl întrebai:

— Ei bine, ce părere aveți?

Răspunse imediat:

— Cred că-i o tîmpenie... Este clar că cei patru fii ai doctorului March nu puteau fi complici la moartea acestei fete. Spuneți-mi, unde ați găsit asta?

Își trosni degetele.

— Pentru că, înțelegeți, doctorul March n-are copii: nici unul, nici doi, nici cinci. Au murit demult. Jeanie era bona lor. O fată devotată, dar nestatornică. Alcoolică în ultimul grad...

Într-o dimineață liniștită au plecat să patineze pe lacul înghețat. Ea băuse... A uitat de ei. Copiii s-au dus să se joace în partea interzisă a lacului, gheața a cedat. Cei cinci copii, cinci gemeni frumoși – știați că-s o raritate, cinci gemeni? – aveau vreo 12 ani, cred, s-au înecat.

Din ziua aceea, nimic n-a mai fost ca-nainte. Sărmana doamnă March... Și doctorul a devenit

bizar, dar pentru Jeanie a fost mai grav. Bănuiesc că mintea ei dereglată n-a putut suporta această grea vinovăţie. Şi-a imaginat, în delirul ei, că băieţii trăiau încă, a inventat că o persecutau, iar ea s-a apucat să omoare, să omoare întruna...

— E cam tras de păr, nu credeţi? Totu-i o-nscenare, deci?

— Totul. De altfel, comparaţi scrisul... Dar tot ce ţine de creierul uman e mereu puţin tras de păr, nu-i aşa?

Am aprobat. Avea perfectă dreptate. Se adînci în fotoliu cu un zîmbet satisfăcut. Era liniştit. Se întuneca. Îmi pusei legitimaţia de reporter la *Detective Stories* în buzunar şi mă ridicai.

Înainte să ies, m-am întors, i-am făcut un semn cu mîna şi-i zisei încet:

— La revedere, Zacharias.

Nu mi-a răspuns.

Îi priveam faţa luminată de luna care răsărea. Ochii ficşi străluceau. Gura roşie se strîmba într-un rînjet crud, dezvelindu-i dinţii. Mîinile-i tremurau.

M-am întors spre doctorul Smith. Acesta ridică din umeri:

— Asta-i. E tot ce putem scoate de la el.

— Pare, totuşi, foarte calm.

— Nu vă-ncredeţi în aerul lui liniştit. Este extrem de periculos. N-aş rămîne singur cu el.

Eram stupefiat:

— Dar într-adevăr el a...?

— Dacă într-adevăr a ucis? Da, a ucis mai mult de douăzeci de persoane, şi într-un mod deosebit de sîngeros... Pînă la această Jeanie Morgan, sărmana fată, singura care a bănuit ceva! I-aţi ascultat înregistrarea? Ce harababură!

Nu-mi venea să-mi desprind privirea de pe faţa aceea palidă.

— Da, i-am citit şi jurnalul... Nu putea să-l surprindă pe asasin, ea îl credea mort.

— El intra pe rînd în pielea fiecăruia din fraţii săi, asta-i permitea să se deplaseze incognito şi după bunul său plac: o versiune sofisticată a releului de 400 metri... De-asta dispărea mîncarea: cînd nu putea veni la masă, mînca noaptea, pe ascuns. De fapt, pentru toate apariţiile lui publice era obligat să aştepte ca unul din fraţi să binevoiască a-i ceda locul. Îşi schimba pieptănătura, îmbrăcămintea şi totul era perfect. Dar nu putea trăi prin el însuşi. Nu putea interpreta roluri scrise pentru alţii. Doar cînd lăsa frîu liber furiei lui criminale.

Îmi imaginai o clipă acest tip prizonier al bunăvoinţei fraţilor gemeni. Ura şi resentimentul acumulate în mintea lui bolnavă. Am întors o pagină din carneţel.

— Cum se ascundea în casă?

— Locuia într-o cămăruţă lipită de camera mamei lui. Se intra prin spatele dulapului.

Am simţit un fior pe spate gîndindu-mă la acest nebun sîngeros cu zîmbet fix uitîndu-se la biata Jeanie prin dulap. Era deseori lîngă ea, gata s-o atingă...

Doctorul Smith continuă:

— Vedeţi, după uciderea acelei fetiţe, arsă de vie, şi alte atrocităţi, mama lui şi-a dat seama că era anormal şi de groază să nu-l vadă legat şi internat într-un azil, a hotărît să-l ascundă. Era-n stare de orice ca să-l apere, poate pentru că era să moară cînd s-a născut? Oricare-ar fi explicaţia, ei au pus la cale accidentul de pe lac: corpul n-a fost găsit, trebuia s-aştepte dezgheţul, iar cînd lacul s-a dezgheţat

au zis că probabil a fost luat de curenți. Dar Jeanie nu știa toate astea. Au îngropat un sicriu gol, iar Zack și-a început viața clandestină.

— Dar de ce a trebuit s-o ia pe Jeanie Morgan la ei?

— Din cauza accidentului cardiac al doamnei March. Îi trebuia un ajutor. Au gîndit că, cu puțină abilitate, Jeanie nu-și va da seama că mai e un locatar acolo. Nu știau că Zack ținea un jurnal și că Jeanie îl va descoperi... Pentru el, venirea lui Jeanie a fost teribilă: pînă atunci el era mort doar pentru lumea exterioară, acum înceta să trăiască și în propria familie! Asta trebuie să fi accentuat dereglarea lui psihică și puseurile lui criminale s-au succedat cu mai mare frecvență. Dacă se identifica atît de mult cu frații lui este pentru că el nu mai exista decît prin ei. De fapt i-a scris asta lui Jeanie: „Eu nu exist".

— Ce s-a-ntîmplat cu frații lui?

— S-a pledat pentru ei invocînd faptul că ei nu cunoșteau faptele lui Zack. S-a pretins că ei îl credeau doar un pic dereglat. Au fost achitați. Doctorul și soția lui s-au sinucis. El s-a spînzurat, iar ea a luat barbiturice.

„De fapt, dacă Lucas, șeful poliției – la vremea aceea era doar locotenent – nu l-ar fi încolțit, el ar fi continuat la infinit. Atitudinea lui Jeanie i s-a părut ciudată, la fel și vecinătatea și frecvența omorurilor. Bineînțeles, la vremea aceea nu știa despre note și înregistrări...

L-am întrerupt:

— Cine le ținea?

— Au fost găsite în biroul doctorului, după ce acesta s-a sinucis... A încercat probabil să-și apere

fiul pînă la capăt, înainte de-a muri, dar nu-nțeleg de ce nu le-a distrus...

— Dar nu datorită lor l-a prins Lucas. Nu, l-au înhățat cu ajutorul acestei sărmane Jeanie!

— Într-adevăr, în acea noapte de pomină, cînd Jeanie a încercat să fugă sărind pe fereastră și a fost omorîtă de Zack, găsise totuși mijlocul să-l avertizeze pe locotenentul Lucas. Avea asupra ei o scrisoare adresată locotenentului, pe care Zacharias i-a luat-o. Dar mai avea asupra ei o fițuică pusă în plastic, o bucățică de hîrtie ca cea folosită de prizonieri sau elevi ca să comunice. Iată transcrierea.

Îmi întinse o bucată de hîrtie pe care am parcurs-o dintr-o suflare:

Locotenentului Lucas,

Nu prea-mi place gîndul că atunci cînd veți citi aceste rînduri eu voi fi moartă, dar, în fine, asta-i viața.

Știu că nu-i prea elegant să-mi folosesc stomacul drept cutie poștală, dar este singurul loc unde asasinul nu va scotoci.

Acum știți că n-a fost o sinucidere.

Răzbunați-mă.

Adio, pentru totdeauna, trebuie să mă duc acolo.

A dumneavoastră, Jeanie

O clipă am avut senzația că Jeanie era acolo, foarte aproape, apoi senzația a dispărut, am dat hîrtia doctorului Smith, care a continuat:

— Cînd și-a dat seama că va muri, a înghițit cocoloșul de hîrtie. Și nu există poștaș mai conștiincios ca un medic legist... Ah, ah, ah! Priviți-l... E frumos, nu-i așa? Zîmbitor, calm, politicos... Figura

nepăsătoare a nebuniei feroce. Dulcele surîs al întunericului.

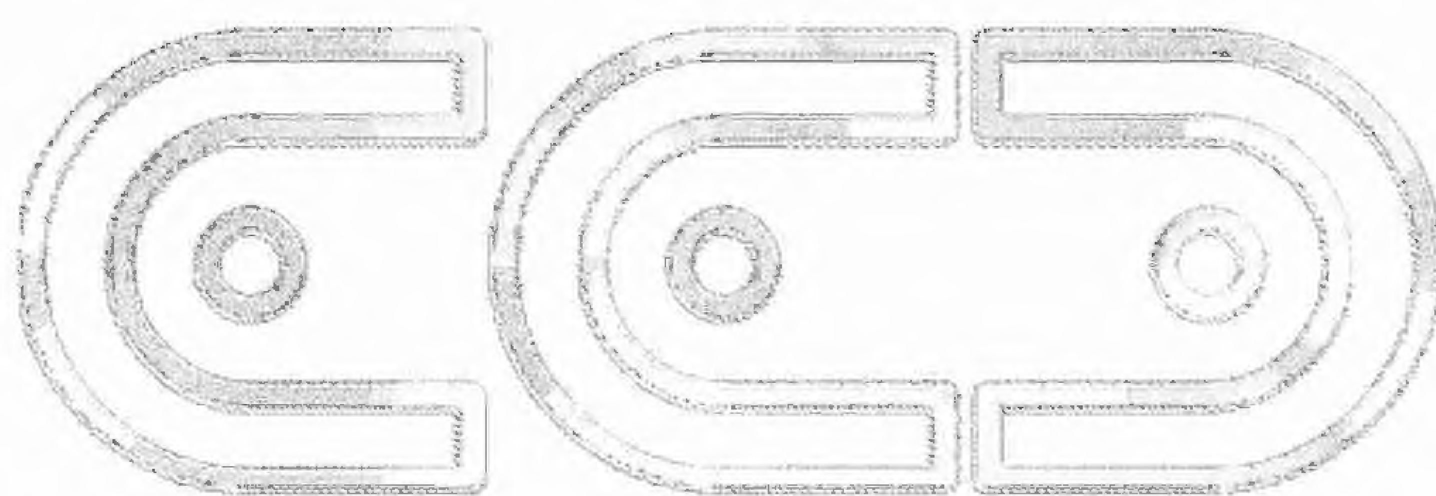
Ferestruica s-a închis fără zgomot, lăsînd în semiîntuneric acea siluetă care fredona încet un cîntec religios.

Afară era vară. Trăsei adînc aer în piept pentru a îndepărta imaginea acelei priviri carnivore fixată pe spatele meu, și lumea-mi păru din nou tandră, veselă și vie.

Puteam pleca. Aveam articolul.

Cuprins

Scanare și prelucrare digitală

de

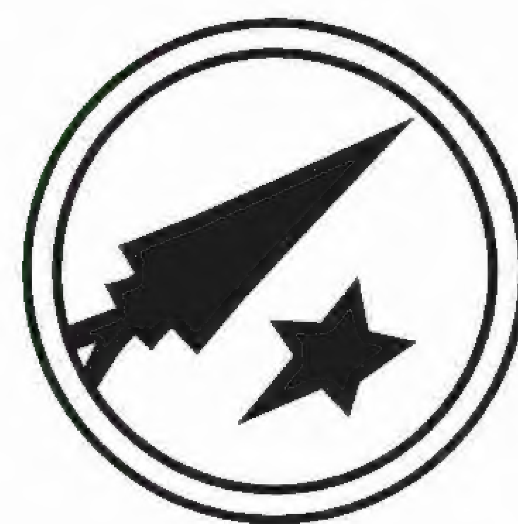

Anonim

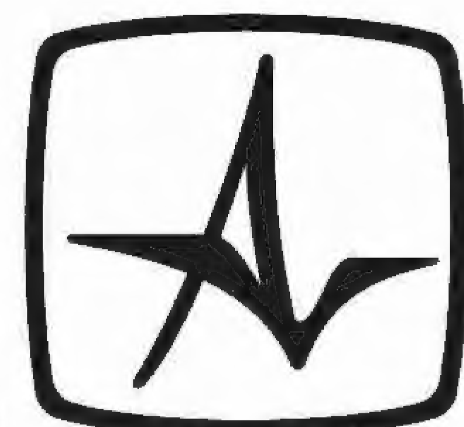
și

CAT Graur

Antwerpen

2024

